

TEHLİKELİ GÖREV

MIHİR MAVİ

*Bir gün buradan çıkacaksın
ve özgürlüğüne kavuşacaksın!*

Birbiri ardına sıralanan tutsak günler, kayıp saatler... Her biri diğerinin benzeri olan sürgün dakikalar...

Özgürlüğün olmadığı, birinin size, tüm benliğinize, düşüncelerinize sahip olduğu bir yaşam hayal edin. Kapalı kapılar ardına itilmiş, sesiniz çıkmasın diye üzerinize kilitler vurulmuş bir yaşam. Reddetmek yok, çıkış yok, kaçış yok... Bu düşünceleri kafanızdan geçirmek de yok, her şey yasak. En ufak bir hata, cezayla karşılık buluyor, itaatsizliğin sonu ise ölüm.

İşte bütün bunlar, başkasına ait olan hayatımın ta kendisi. Üzerinde söz hakkımın dahi olmadığı yaşamımın izleri, tutsaklığımın acı belgesi.

Ben bu değilim, olamam. Onlara direniyorum... ve direnmeye devam edeceğim.

Karşı koyuşlarımı içime gömdüm, haykırışlarımı sessiz çığlıklarla yer değiştirdim. Her yeni güne başladığımda bana biçilen bu role büründüm, ama dışarıdan ne kadar uysal görünsem de içimde kopan fırtınalara ulaşmalarına izin vermedim. Ruhumun derinliklerinde beslediğim ufacak bir umut kırıntısına tutundum. Aklımın başından gitmesine engel olmak için de her gün kendime söz verdim. Bir gün Eylül, bir gün buradan çıkacak ve özgürlüğüne kavuşacaksınız.

“Hey, saatlerdir ne yapıyorsun orada?”

Başımı kapıya çevirdiğimde en yakın arkadaşım Yağmur’u gördüm. Sıcacık gülümsemesiyle banyonun kapısından başını uzatmış masmavi gözleriyle bana bakıyordu. Kahverengi dalgalı saçlarını atkuyruğu yapsa da birçok inatçı tutam tokasından çıkmış neşeli görünen yüzüne düşmüştü. Saçlarının sevimli hali ve buğday tenine yayılan hafif çilleriyle on dokuz yaşında değil de sanki küçük, şirin bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Antrenman kıyafetlerini giymiş, idman için çoktan hazırlanmıştı bile.

“Kaçış planı yapıyorum,” diyerek dalga geçtim. “Havalandırmadan kaçacağım, işe yarar mı sence?”

Gözlerini devirdi. “Ben geçen hafta deneme hatasında bulunup fena sıkışmıştım biliyorsun, o delik kaçış için uygun değil yeni bir yol bul kendine,” derken şakama alayla karşılık verdi.

Abartılı bir şekilde gözlerimi büyüttüm. “Haklısın! Çatıya mı çıksam acaba, ne dersin?”

Sahte bir gülücük gönderdi. “Ya evet, hiç durma Eylül. Hayırsever bir kuş gelir, seni uçurup buradan uzaklaştırır belki.”

Kahkaha attım. “Aslında benim hayalim Khaleesi’nin Dragon’u. Düşünsene kükreyerek bizim çatıya geldiğini, tüm bina büyük bir şiddetle sarsılıyor, ne acayip olurdu.”

Yağmur kahkahama eşlik ederken, “Hayallerin fazla uçuk Eylül,” demeyi de ihmal etmedi.

“Ne demişler, insan hayalleriyle yaşar.” Yüzsüzce göz kırptım.

Yağmur bir kez daha gözlerini devirdi. “Sen iflah olmazsın,” deyip başını iki yana sallayarak içeri geçerken ardından bağırdım. “İtiraf et, o diziyi sen de çok seviyorsun.”

İçeriden seslendi. “Senin kadar değil.”

Samimi bir neşeyle gülerken duvarda asılı duran havluyu elime alıp yüzümü kuruladım. Yağmur’un aksine benim siyah saçlarım düz ve uzundu. Hızlıca bir lastik toka bulup saçlarımı topladım ve hiç vakit kaybetmeden odamıza geçtim.

Yatağıma oturduğumda Yağmur bir protein barı fırlattı bana doğru. “Her sabah bunlardan yemekten bıktım artık.” Özlemle iç çekti. “Keşke biz de şu filmlerde gördüğümüz sabah kahvaltılarından yapabilesek. Sıcacık ekmek dilimlerine reçel sürsek, çeşit çeşit omletler yiyebilesek, çıtır çıtır patates kızartmaları olsa mesela ya da yumuşacık poğaçalar, simitler... Ah çok açım ben,” diye devam ederken hoşnutsuzlukla inledi.

Burada sabah kahvaltısı diye bir öğün yoktu. Protein barları kahvaltımızın esas gıdasıydı. Öğlen de yine protein

ağırlıklı bir yemek çıkardı, akşam ise eğer eğitim iyi geçer ve sen de cezaya kalmazsan yine protein ağırlıklı bir yemek daha. Hepsi bu: Protein, protein ve bir kez daha protein!

Sanırım kusacağım!

“Ben yemeyeceğim,” diyerek paketi yatağımın yanındaki küçük masaya fırlattım.

“Ama aç açına olmaz ki Eylül, çabuk yorulursun, zoraki de olsa yemeye çalış. Ben öyle yapıyorum.”

Burukça tebessüm ettim. “İdare ederim, beni düşünme,” diyerek içini rahatlatmayı umdum.

Bir süre sessiz kaldı, ardından hüznü bir sesle, “Bazen ölmeyi diliyorum,” diye fısıldadı. Bakışlarını benden kaçırıp yerdeki bir noktaya dalgınca baktı. “Daha ne kadar böyle devam edebilirim bilmiyorum. Son zamanlarda eskisinden çok daha zor gelmeye başladı buradaki hayat, en ağırı da seçme şansımızın olmaması.”

Kaşlarını çattım, ölümü düşünmesi beni sinirlendirmişti. “Saçmalama! Pes etmeyeceksin Yağmur, sakın.”

Beni duymazdan geldi. “Çok uykum var.” Kendini sırtüstü yatağa bırakıp gözlerini kapadı. “Deli gibi de açım.”

“Aynı şeyleri ben hissetmiyor muyum sanıyorsun?”

Gözlerini açıp yatakta yan dönerek bana baktı. “Hissediyor musun?”

Usulca başımı salladım. “Evet,” dedim gerçeği itiraf ederek. Belki yalnız olmadığını bilirse biraz daha toparlanabilirdi.

“Bana çok güçlü görünüyorsun. Kimsenin deviremediği, yıkamadığı bir Amazon gibi.”

Gülerek ayağa kalktım. “Yıkamıyorlar çünkü zayıf taraflarımı görmelerine izin vermiyorum. Sen de bu yöntemi

dene, bu odanın dışında güçlü dur, tüm olumsuzluklara göğüs ger. Kimsenin seni etkilemesine izin verme.”

Yüzünü buruşturarak sızlandı.

Ona doğru ilerleyip kolunu çekerek yataktan kaldırdım.

“Hadi aşağı inelim, geç kalmak istemeyiz, değil mi?”

“Tabii canım. Zaten acayip egzersiz yapmak istiyorum, aşermiş gibiyim resmen. Bugün yüzlerce tur koşmak beni ancak tatmin eder.”

Kahkaha attım, kolumu omzuna koyup kendime doğru çektim. “Yürü hadi, şapşal.”

Cevap olarak iç geçirdi. “Beni rahat bırakman için ne yapabilirim?”

Güldüm. “Gerçekten böyle bir seçeneğin var da sanki.”

Birlikte idman salonuna indik ve her sabahki rutin çalışmamıza başlamak için uygun bir yer aradık. Önce ısınma ve esneme hareketleri yaptık ardından otuz tur koştuk. Her seferinde tam pes edecekken Yağmur’u dürtükledim ve tekrar koşmaya devam etmesini sağladım.

Bölüm eğitmenimiz despot Çisem Hanım kapıda görününce herkes koşmayı bıraktı ve bir asker gibi önünde dizildik.

Kadın aksi suratlı olmasaydı güzel olduğunu düşünebilirdim. Beyaz teninde kahverengi gözleri çok belirgindi, kaşları ve kirpikleri açık renkti. Yüzünde hiç makyaj yoktu, sadece dolgun dudaklarını kıpkırmızı bir rujla renklendirmekle yetinmişti. Bugün de her gün olduğu gibi fazlasıyla bakımlı sarı saçlarını yandan ayırmış ve ensesinde topuz yapmıştı. Hiç değişmiyordu, hep aynı saç modeliyle karşımıza çıkıyordu. Bazen saçlarını farklı bir şekle soksa nasıl görünürdü diye merak ediyordum.

“Günaydın sınıf!” diyerek bağırdı.

“Günaydın!”

“Bugün grup çalışmaları yapacağız. Biliyorsunuz bu ay görev dağılımı olacak ve aranızdan sadece en iyiler göreve gönderilecek.”

Yandan Yağmur’a kısa bir bakış attım. Umarım seçilenler biz olurduk, aylar boyunca en iyiyi hedefleyerek çalışmıştım. Yağmur’un durumu pek iyi değildi ama görev için bir turnuva düzenlenmişti ve puan toplama ekip işi olduğundan ikimizin puanlarının toplamıyla şu an için akademinin en iyi ekibi biz görünüyorduk.

Sonuçların açıklanmasına son bir hafta kalmıştı ve hırsum öyle büyüktü ki bu puanı korumak için beni kimsenin durdurmaya gücü yetmezdi.

“Herkes ikiyeşerli eşleşsin. Dövüşeceksiniz. Yenilenlerin puanı ne olursa olsun elenecekler.”

İçimden bir küfür savurdum. Kahretsin! Bunu hiç beklemiyordum. Yağmur dayanabilir miydi acaba?

Toprak ânında elini kaldırdı. “Yağmur’a meydan okuyorum.”

Gözlerimi kısarak nefretle Toprak’a baktım. İşte ezeli baş düşmanım, sürekli yarış halinde olduğum tek adam, altı yaşından beri buradaki tek rakibimdi.

Nasıl da hemen Yağmur’u seçmişti. Her defasında karşıma çıkmaktan, işlerimi bozmaya çalışmaktan vazgeçmeyecek miydi acaba?

Çisem Hanım, “Pekâlâ, Yağmur ringe çık, Toprak sen de,” dediğinde Toprak’a karşı hissettiğim tiksintiyi bir kenara bırakarak üzgün gözlerle Yağmur’a baktım.

Yüzü donuktu, endişeden beti benzi atmıştı. Elleri hafif titriyordu, güçlükle yutkunup sanki ölüme gidiyormuş gibi yavaşça öne doğru bir adım attı.

Ah hayır, şu an cidden tedirgin olmuştum, yoğun bir gerginlik damarlarıma kadar yayıldı. Yağmur dövüşte Toprak'a dayanamazdı, Toprak tek bir hamleyle Yağmur'un işini bitirebilecek kadar güçlü ve pis oynayacak kadar adinin tekiydi.

Acilen bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Bakışlarımı Toprak'a çevirdim, dudaklarına yerleştirdiği pis sırtışıyla bana göz kırptı.

İşte bu hareketi tepemi attırdı.

Bir hışımla atılıp Yağmur'un kolunu çektiğim gibi onu geriye iterken öne doğru bir adım attım. "Toprak'a meydan okuyorum!"

Çisem Hanım şaşkınca bize döndü. Toprak memnuniyetsizce homurdandı, yüzündeki zalim sırtış yerini öfkeye bıraktı.

Çisem Hanım, "Emin misin Eylül?" dedi bir kaşını kaldırarak. "Yenilen turnuvadan elenecek biliyorsun."

"Yenilmeyeceğim." Hiç vakit kaybetmeden ringe çıktım ve gözlerimi Toprak'a kilitleyerek dövüş öncesi ısınma hareketleri yapmaya başladım.

Tavrım Çisem Hanım'ın hoşuna gitmişti. "Hadi Toprak, bu meydan okumaya geç kalmak istemezsin sanırım," dedi eğlendiğini belli eden bir ses tonuyla.

"Hayır efendim," diye cevap veren Toprak nefretle bana doğru yürüdü. Benim gibi ısınma hareketleri yaparken sadece benim duyabileceğim bir şekilde, "Sana da arkadaşına

yapmayı planladıklarımı yapacağım, mahvedeceğim seni," dedi beni tehdit ederek.

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Evet, evet yaparsın. En büyük sensin falan filan... Hep bildiğimiz şeyler bunlar Toprak. Geliştir biraz kendini."

Kaşlarını çattı. "İşini bitireceğim senin. Ringden kazıyarak götürecekler bedenini."

Sırıttım. "Vay canına! Çok büyük hayallerin var. Görevi alıp akademiden ayrıldığımda ardından çok ağlama olur mu? Aklım sende kalır sonra."

Gözlerinden ateşler saçarak üzerime doğru atıldı. Kolumu kaldırıp vuruşunu karşıladım, ikinci vuruşu için hamle yapınca da eğilip bel boşluğuna yumruğumu geçirdim. Acıyla inleyip öne doğru tökezlese de dengesini koruyup bana doğru hızla bir yumruk da o savurdu. Ancak bir kez daha ıskaladı.

Atağa geçip dirseğimi çenesine indirmek için üzerine gittim fakat bu kez beni bloke etmeyi başardı. Hızlıca arkama geçerek kolunu sıkıca boynuma sardı, nefes almamı imkânsız hale getirdi.

Kibirle kulağıma doğru fısıldadı. "Seninle işim bittiğinde ölmeyi dileyeceksin."

Öfke içimde yükselirken bir ayağımı kaldırıp dizini sertçe tekmeledim, tutuşunu gevşetince de bütün gücümle kafamı geriye doğru savurarak burnunu kırmayı hedefledim. Duyduğum çatırtı sonrasında planımın başarıya ulaştığını anladım. Ardından beni tamamen bırakınca aramıza güvenli mesafe koyarak ona doğru döndüm.

Toprak iki eliyle burnunu kapamıştı, parmaklarının

arasından oluk oluk kan akarken bir küfür homurdandı. Bu fırsatı değerlendirerek önce karnına bir tekme attım sonra da yüzünü yumrukladım. Acıyla dizinin üzerine çökünce tepesinde dikilip şakağına doğru bir yumruk daha attım. Yere yığılıp bilincini kaybedene kadar da ardı ardına vurmaya devam ettim.

Salondan alkış sesleri yükselirken gözlerimi kırıştıtararak kendimi toparlamaya çalıştım, yavaşça etrafıma bakındım, bitmişti. Ben kazanmıştım, Toprak ise bu durumda elenmiş oluyordu.

Nefes nefese kalmış vaziyette geri çekildim, Toprak'ın yüzü kan revan içinde dağılmış görünüyordu. Eserime bakarken rahatsızlık hissederek yüzümü buruşturdum, görünen o ki beni tehdit etmiş olsa da mahvolan kendisi olmuştu. Birkaç gün hastanede yatması şart gibiydi.

Bir an kendimi kötü hissettim. Toprak'a bakmak kalbimi sızlatmıştı, zerre kadar tatmin duygusu ya da zafer hissetmiyordum, hatta pişmanlık duymadığımı söylesem yalan olurdu. Onun için üzülüyordum. Her ne kadar rakip olsak da buradaki zor ve acımasız koşulları bildiğimden dolayı Toprak'tan asla nefret etmiyordum. Çoğunlukla ona sinir oluyordum belki ama bir yandan da onu anlıyordum. Herkes gibi o da kazanmaya mecburdu, başka şansı yoktu.

Çünkü bu akademide iki seçeneğin vardı: Ya hep ya hiç!

Suçlulukla iç çektim. "Üzgünüm Toprak ama bunu yapmam gerekiyordu," diye mırıldanarak ringden aşağıya atladım.

2

Sen benim ailemsin!

Öğle yemeğinden sonra atış dersleri için poligona geçtik. Üzerimde sakın bir hafıflık vardı, zira bugün en büyük rakibimi elemiştim ve artık daha rahattım, fakat yine de atışlarımın kusursuz olması şarttı. Sırf kazandım diye rehavete kapılmamalıydim, çalışmalarına devam ederek yeteneklerimi bilemeliydim. Özellikle Yağmur'u da atış konusunda çalıştırsam iyi olacaktı. Atışları berbattı ve bunu bir türlü düzeltemiyordu.

Silahlardan birini elime alıp doldururken kulaklığını takan Yağmur'a baktım. "Hazır mısın?"

Başını salladı. Silahı ona verdim, iki eliyle birden sıkıca tutup hedefe odaklandı. Dirseğini düzelterek, "Yanlış tutuyorsun, kolunu biraz daha ger," dedim.

“Böyle mi?”

“Evet, güzel. Şimdi nişan al.”

“Tamam.” Atışlara başladığında ben de kendi silahımı elime alıp doldurdum ve hedeflerimi ardı ardına vurmaya başladım.

Atış derslerini severdim. Sabırsızlıkla beklediğim tek dersti; çünkü gözüme kestirdiğim bütün hedefleri kafamda Çisem Hanım olarak canlandırıyordum. Her seferinde hedefimi tam on ikiden vurmaya çalışarak onu alt ettiğimi düşünüyör, zorba varlığını hayatımdan söküp attığımı hayal ediyordum. Ardından zihnimden zafer haykırışları atarak kendimi tebrik edip mutlu mutlu kendimce eğleniyordum.

Evet, kafadan kontak bir yanımdı olduğu kesindi.

Yağmur korku dolu bir fısıltıyla konuşunca kendi çapımdaki küçük eğlenceme son vererek ona döndüm. “Ne oldu?”

“Cadı bu tarafa doğru geliyor!”

Bakışlarını takip ettiğimde Çisem Hanımın üç sıra yanımda atış yapanlara öfkeyle bağırdığını gördüm, her zamanki gibi oldukça zalim ve korkunçtu. Kahretsin! Başımı hızla Yağmur’un hedef tahtasına çevirdim, hedefini bulan tek bir kurşun dahi yoktu.

Bir kere daha kahretsin!

Yağmur’un bileğini tutarak onu kendi bölümüme doğru çektim ve ben de hızla onunkine geçtim. Yağmur’un şaşkın bakışları altında ezilirken tek gözümü kısıp hedefe odaklanarak ardı ardına ateş ettim. Elimde ağırlaşan silahı indirdiğimde deneme tahtasının ortası deliklerden

görünmüyordu, neyse ki silahımı yeni doldurmuştum ve atış yapmaya hazırdım, şükürler olsun.

Ardından gelen alkış sesini duyunca hafif bir irkilmeyle sese doğru döndüm. Çisem Hanım yanıma gelmişti. Omuzlarım gerildi, umarım Yağmur’la yer değiştirdiğimizi görmemiştir, aksi halde akıbetimiz peki iyi olmazdı.

“Atış yaparken ki konsantrasyonun mükemmel Eylül.” Rujuyla uyumlu kırmızı çerçeveli gözlüklerini indirip hedef tahtasını inceledi.

Yağmur endişeyle altdudağını dişleyerek bana baktı. Hafifçe başımı iki yana salladım ve kaş göz işareti yaparak, “Sakin ol bizi ele vereceksin,” mesajı göndermeye çalıştım.

Çisem Hanım gözlüğünü yerine itti, bir adım geri çekilip sesine yansıttığı memnuniyetsizlikle, “Ama kenarlarda çok fazla karavana atışın var Eylül,” dedi ağır ağır. Yağmur’a doğru yandan kötü bir bakış atıp tekrar bana odaklandı. “Sana bunu yakıştıramadım. Hele ki az önceki mükemmel performansından sonra.”

Yağmur’un panikle gözleri büyüdü, o kadar gerilmişti ki neredeyse korkudan bayılacaktı.

“Özür dilerim efendim,” dedim boyun eğen bir tavırla. “Atışlara başladığım sırada kafam dağınıktı biraz, beni etkiledi. Lakin sonra toparladım, sizin de gördüğünüz gibi.”

Dudaklarını kibirle büzüp bana saatler gelen bir süre boyunca sessizce beni süzdü. “Biz burada her şeyin en iyisini hedefliyoruz Eylül, bunu unutmaman gerekirdi. Biliyorsun hata yapılmasından hiç hoşlanmıyorum, özellikle de senin gibi başarılı olanların hataları beni çok üzüyor.” Ses tonu ürkütücü derecede sakindi.

“Haklısınız efendim, daha iyisini yapmak için çalışmaya devam edeceğim.”

Sözlerimi hiç umursamadı. “Cezalısın. Bu gece hücrede kalacaksın ve akşam yemeği de yok.”

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Bu ceza işi hiç iyi olmamıştı. Hücre demek küçücük bir alana sıkışmak ve gece boyu soğuktan donmak demekti.

Çisem Hanım beni azarladıktan sonra yanımdan ayrılıp gözüne kestirdiği diğer zavallı kurbanlarına doğru yönelince Yağmur sertçe koluma vurdu ve sinirle kadının ardından yürümeye başladı.

Ne yapıyordu bu kız böyle?

Hızla peşinden koşup onu durdurdum. Kimse görmeden ikimizi de boş kabinlerden birine soktum. “Nereye gidiyorsun?” dedim sinirli bir fısıltıyla.

“Bırak,” dedi kolunu benden kurtararak. “Benim cezamı üstlenmen çok saçma, buna izin vermeyeceğim.”

Sıkıntıyla iç çektim. “İki haftadır cezaya kalıyorsun Yağmur, düzelmediğini görseydi hücre cezasıyla kalır mıydı sanıyorsun, daha ağırını verirdi sana.”

“Bu verdiği de ağır bir ceza!”

“Benim için değil, dayanabilirim.”

Omuzlarını düşürdü, gözleri dolunca birkaç kez kırptırdı. “Silahlardan, atışa girmekten, bıçak atmaktan, dövüşmekten, bütün bu eğitimlerden nefret ediyorum. Burada olmaktan nefret ediyorum! Birine zarar verme düşüncesinden iğreniyorum!”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

“Ben kimseye zarar vermek istemiyorum Eylül, sırf bize bir iş verildi diye ismini dahi bilmediğimiz insanları öldürmek istemiyorum.”

İç çektim. “Böyle bir şey yapmayacağız zaten.”

“Bir gün yapmak zorunda bırakılacağız. O gün geldiğinde bizden tek istedikleri bu olacak.”

Hemen itiraz ettim. “Görev bize ait, nasıl ilerleyeceğine kendimiz karar veririz.”

Kaşlarını çatı. “Burada biz diye bir şey yok, kukladan ibaretiz, bunu görmüyor musun.”

Haklıydı. Boğazıma yerleşen acı yumruya rağmen güçlükle yutkundum. “Biliyorum ve bundan ben de nefret ediyorum.”

Usulca fısıldadı. “Bıktım artık, dayanamıyorum.”

“Yakında gideceğiz, bu konuyu o zaman konuşuruz, olur mu?” dedim ılımlı bir sesle.

Derin derin iç çekti.

“Ne var?” diye sorarcasına kaşlarını yukarı kaldırdım.

“Çisem Hanım benim gitmeme hayatta razı gelmez, başarılı değilim görmüyor musun? Takım arkadaşı olarak belki de başkasını seçmelisin.”

“Sen başarısız değilsin, başarılı olmak için sadece kas gücü gerekmiyor. Sen çok zekisin, bilgisayarda yapabildiklerini kimse yapamıyor. Bilişim dersinin açık ara en iyisi sensin.”

Burukça tebessüm etti. “Takımını değiştirmek istersen alınmayacağım, bana bağımlı olmanı istemiyorum. Başka bir takım arkadaşı seç Eylül, kendi denginde birini mesela.”

Kalbim yakıcı bir üzüntüyle dağlanırken gözlerimin

dolduğunu hissettim. “Sen benim takım arkadaşım değilsin Yağmur. Sen benim ailemsin, bu lanet olası yerde tek arkadaşınısın ve bunu hiç kimse değiştiremez. Seni asla arkamda bırakmayacağımı anladın mı beni, sensiz hiçbir yere gitmem.”

Arkadaşım ağlamaya başladı, elinin tersiyle yanağını silerken içimi burkan acı dolu bir sesle, “Sen de benim ailemsin ve işte bu yüzden senin için en iyisini istiyorum,” dedi.

Ağlamak üzcreydim ancak kendimi zorlayarak gözyaşlarımın akmasına engel olmaya gayret ettim. “Benim için en iyisi seninle birlikte bir hayat...” Sesim çatlayınca sözlerime devam edemedim.

Yılgınca başını iki yana salladı. “Ben sana sadece ayak bağı oluyorum. Lütfen buradan gitme şansı yakalarsan git, sakın beni düşünme.”

“Böyle konuşma, pes etme ne olur,” dedim yalvarırcasına. “Kendini küçük görmeyi bırak. Her gün daha fazla çalışacağız ve bir görev alana kadar tüm gücümüzü kullanıp elimizden geleni yapacağız. Eğer buradan gideceksek birlikte gideceğiz.”

“Yapamıyorum, çabalamaktan yoruldum artık.” Dudakları titredi. “Tükendim.”

Sesindeki yoğun keder beni mahvetti. Ona doğru eğilip ellerimi omuzlarına koyup nazikçe sıktım. “Senin bir şey yapmana gerek yok, ne olursa olsun sadece vazgeçme, ben yardım edeceğim sana. Senin yerine ne yapılması gerekiyorsa ben yapacağım.”

Bir an duraksadı. “Yakalanırsın.”

“Umurumda değil. Her seferinde tekrar tekrar denemeye devam ederim.”

“Vaktini boşa harcamış olursun.”

“Senin için değer.”

Bezgince iç çekti. “Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?”

Omuz silktim. “Her zaman mücadelecisi olduğumu söylemez misin?”

İsteksizce, “Evet, ne yazık ki çok inatçısın,” diye ho-murdandı.

Güldüm. “Ne kadar tükenmiş olsan da...” Şakacı bir tavırla parmağımla kolunu dürttüm. “Bence buralarda biraz güç kısıntısı kalmış olabilir, çalışmalarda bunu kullanabiliriz. Ne dersin?”

Yaşlı gözleriyle gülüşüme eşlik etti. “Acımasısın.”

“Şimdi harekete geçme zamanı, bana güven ve ayak uydur tamam mı?”

Kafasını salladı. “Tamam.”

“Söz mü?”

“Söz.”

3

Genç ajanlar!

Akşam dersleri bittikten sonra cezamı çekmek üzere ayağımı sürüye sürüye isteksizce hücrenin yolunu tuttum. Yağmur da aynı isteksizlikle yemekhaneye doğru yöneldi ama her an Çisem Hanım'ı bulup gerçekleri itiraf etmesinden endişe ettiğim için gözden kaybolana kadar onu izledim, yemekhaneye girince de rahat bir nefes alarak ters istikamete doğru dönüp üst kata çıktım.

Ceza sorumlumuz elinde tuttuğu listeye bir çentik attı. "Eylül yine mi sen?" diye mırıldandı onaylamayan bir tavırla.

Omuz silktim. "Sanırım burayı seviyorum."

Bezgince nefesini bırakıp başını iki yana salladı. "Aka-

deminin en iyi ajanının bu kadar sık cezaya kalması oldukça tuhaf.” Ses tonundaki kınama pek hoş değildi.

Sırıttım. “Beni gözünde fazla büyütüyorsun.”

“Çünkü seni çok iyi tanıyorum Eylül.”

“Düşündüğün gibi değilimdir belki.”

Kaşlarını çattı, açık renk gözlerinde yılların tecrübesi vardı. “Düşündüğümünden de fazlasısın.”

Üstelemesinden sıkıldığım için, “Her neyse, bu konuyu kapatabilir miyiz,” diyerek geçiştirdim. “Belli ki beni övmekten vazgeçmeyeceksin.”

“Neden Eylül, haklı olduğum için mi?”

Umursamaz bir tavır takındım. “Hayır, çünkü cezamı çekmek için sabırsızlanıyorum ve biz burada konuştuğça vaktimiz boşa geçiyor,” diye karşılık verdim. Belki bu onu sustururdu.

Aniden ciddileşti. “Dikkatleri üzerine çekmekten vazgeç kızım.”

Pekâlâ, yanılmıştım. Susmaya hiç niyeti yoktu.

Bir elini omzuma koyarak hafifçe sıktı. “Seni bir daha burada görmeyeceğim, anlaştık mı?”

“Benden zoru yapmamı bekliyorsun,” derken hınzırca gülümsedim.

“Yine en iyi arkadaşın Yağmur’un cezasını üstlendin değil mi?”

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. “Hayır.” Bilmediği herhangi bir şey var mıydı acaba bu akademide?

Bir kaşını kaldırdı, bana inanmayan bir bakış attı. “Daha ne kadar onu korumak için kendini ateşe atacaksın, bu ancak senin ismini lekeler, hanene eksi puan yazar.”

“Öyle bir şey yaptığım yok, ben kimseyi korumuyorum,” diyerek inkâra devam ettim.

“Beni dinle kızım,” derken iyice ciddileşti. “Sen sadece derslerine odaklan, senden istenileni yap, kurallara uy, emirleri yerine getir, fazla göze batmamaya çalış. Karanlık, itaatkâr bir gölge gibi ol; görev odaklı, sessiz ve görünmez.”

Yüzümü buruşturdum. “Ama bu çok sıkıcı.”

Sıkıntıyla soludu. “Beni gerçekten yoruyorsun Eylül, oysa ben sana yardım etmeye çalışıyorum,” deyip küçük hücrenin kapısını açarak içeri girmemi bekledi. “Yarın öğlene doğru geleceğim.”

“Hiç acele etme,” dediğimde çoktan kapıyı üzerime kapatmış, koridorda yürümeye başlamıştı bile.

Ayak sesleri yavaş yavaş uzaklaşırken derin bir nefes çektim içime, rahatlatıcı olmasını ummuştum ancak aksine daraldığımı hissediyordum. Hücrenin tavanı olmadığı için içerisi buz gibiydi. Keyifsiz bir şekilde beton zemine geçip kendimi yere bıraktım. Soğuk ânında kemiklerime kadar işleyince içim buz kesti, bu gece kesin ayaz olacaktı. Bu şekilde daha fazla dayanamayacağımı anlayınca ceketimi çıkarıp iki kat yaparak yere serdim ve üzerine oturdum, az öncekinden hem daha rahattı hem de soğuğu hissetmemi engelliyordu.

Dizlerimi karnıma doğru çekip kollarımla sardım ve başımı duvara yaslayarak bakışlarımı gökyüzüne diktim.

Hava açık olduğundan tüm yıldızlar muazzam bir görsel şölenle bir şemsiye misali üstüme açılmış gibi görünüyordu, her bir yıldıza bakıp ıslıl ıslıl parlamalarını izlemek hoşuma

giden ender durumlardan biriydi. Bu kasvetli hücrenin tek iyi yanı buydu sanırım. Yağmur'la paylaştığım odanın küçük penceresine nazaran yıldızlar daha gerçekçi, daha güzel, adeta sonsuzluk gibiydi ve ben gökyüzünü izlemeyi çok seviyordum. Bazen burada kendimi ne kadar yalnız ve terk edilmiş hissetsem de gökyüzüne bakmak bana huzur veriyordu.

Çoğu zaman kendimi ruhen aşırı yorgun hissettiğim anlar oluyordu, sanki on dokuz yaşında değil de altmış yaşında gibi hissediyordum. Ölmeden mezara konmuş biri gibi adeta...

On iki yıl önce, yani yedi yaşındayken bu akademiye geldiğim günü hatırladım. Nasıl da korkup afallamıştım. Geçmişten gelen bu anı beni güldürdü.

Akademiye alınana kadar ufak bir yetimhanede büyümüştüm. Ailem kimdi, yaşıyorlar mıydı ya da beni neden bırakıp gitmişlerdi hiçbir fikrim yoktu. Yedi yaşına girdiğim gün yetimhaneye takım elbiseli, oldukça ciddi duran iki kişi gelmiş ve benimle ilgilenmişlerdi, yetimhane müdürümüz onların yeni ailem olduğunu söyleyince çok mutlu olduğumu hatırlıyorum. Çünkü artık bir annem, babam ve evim olacağımı düşünmüştüm.

Fakat ne yazık ki hiçbir şey düşündüğüm gibi çıkmamıştı.

Burada gizli görevler için genç ajanlar yetiştiriyorlardı, her biri küçük birer çocukken alınarak buraya getirilen kimsesiz çocuklardı. Ben de bu talihsiz çocuklardan yalnızca bir tanesiydim.

Yağmur, benden birkaç hafta sonra getirilmişti, ben o

güne kadar çoktan akademideki acımasız hayata alışmıştım, ama onu ilk gördüğüm andan beri burada zor bir yaşam süreceğini anlamıştım.

Geldiği gün boyunca bir köşeye sinerek iri mavi gözleriyle korku içinde etrafı izlemişti. Elinde kafası kopmuş bir bebek vardı, sanki o bebek onu hayatta tutan tek şeymiş gibi sıkı sıkı yakalamıştı kolunu. Merakla yanına gittiğimde benden de korkmuştu, ama kaçmaması beni mutlu etmişti.

“Bebeğin güzelmiş,” diyerek sohbet açmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Aslında güzel falan değildi, kir pas içinde kafası olmayan bir bebektir sadece.

Yüzündeki korku dolu ifade yumuşadı. “Buraya gelirken arabada kafasını kopardı bir adam.” Küçük elini cebine atıp sarı saçlı bir bebek kafası çıkararak avucunu gösterdi.

Buraya bir bebek getirmesine izin vermeleri onun için şanslı. “Üzülme, burada daha güzel oyuncaklar var,” diyerek onu rahatlatmak istedim.

Gözleri heyecanla büyüdü. “Gerçekten mi?”

Sırıttım. “Evet, bir sürü silah var. Bazıları çok ağır ama oynamamıza izin veriyorlar.”

Yüzü asıldı. “Bebek yok mu?”

Başımı iki yana salladım. “Yok.”

Dudakları titredi. “Ama ben bebeklerle oynamak istiyorum,” diye mırıldandı hayal kırıklığıyla.

Onun için üzüldüm. “Sadece silah var.”

“Ama ben silahları sevmem ki...”

Başka bir şey denedim. “Bıçak da var. Hem de gerçek bıçaklar!”

Yüzü daha da asıldı, neredeyse ağlayacaktı. "İstemi-
yorum."

İç çektim, "Bebeğinin kafasını ver," diyerek elimi ona
doğru uzattım.

Şüpheyle karışık korkuyla gözlerini kısıtı. "Ne yapacaksın?"

Güldüm, "Madem buradaki oyuncakları sevmiyorsun biz
de bebeğini tamir ederiz."

Önce biraz tereddüt etti sonra hafifçe titreyen elini öne
doğru uzatıp yavaşça sarı saçlı kafayı avucuma bıraktı.
Başını sallayarak bir kez daha güldüm o da zayıfça gü-
lünsedi ve bebekten arta kalanları da verdi. Bana güvenmiş
olması arkadaşlığımız için büyük bir başlangıç olmuştu ve
o günden sonra Yağmur'la hiç ayrılmamıştık. Dostluğumuz
bugüne kadar büyüyerek devam etmiş, gerçek bir kardeşliğe
dönüşmüştü.

Kardeşlik bana göre tek bir ruhun ikiye bölünmesi
gibiydi. İki farklı bedendesin ama diğerinin aynası gibisin,
görünmez iplerle birbirine kenetlisin, koparılmaz bağlarla
birleşmiş kaderin, sonsuzluğun sonuna dek ilelebet ayrılmaz
derinlikte yüreğin!

Yağmur benim için tüm bunların hepsini temsil ediyordu,
kardeşim, ailem, arkadaşım... Her şeyim.

Hücrenin kapısı gürültüyle açılınca aniden sıçrayarak
doğruldu, ne ara uyuyup sızmıştım hiçbir fikrim yoktu.
Gözlerimi kırıştırıp genişçe esnedim. Sırtımda keskin bir
ağrı hissedince yüzümü buruşturdum, bugün benim için
oldukça zor bir gün olacağı benziyordu.

"Hadî bakalım Eylül, öğlen oldu ve cezan bitti, aşağıya
inebilirsin."

Kollarımı iki yana açarak gerindim. “Öğlen mi?”

O kadar uyumuş muydum, her neyse! Yavaşça ayağa kalktım, yere serdiğim ceketimi alıp giydim ve hücreden çıktım.

Koridorda hızla yürümeye başlamıştım ki arkamdan seslenince ceza görevlinize döndüm. “Bir şey düşürmüşsün.”

Ceplerimi yoklayarak şaşkınca, “Sanmıyorum,” diye karşılık verdim.

Elinde tuttuğu büyükçe bir çikolata paketini bana doğru fırlattı.

Şaşkınlığım yerini minnettarlığa bırakırken içtenlikle gülümsedim. Yine benim için kilerden bir şeyler araklamıştı. “Sen buradaki en iyi kadınsın biliyorsun değil mi?”

Gülüştüme eşlik etti. “Dün de söylediğim gibi seni bir daha burada görmek istemiyorum Eylül.”

“Göreceğini biliyorsun.”

Yalandan bir azarlamayla, “Ne yazık ki öyle,” diye homurdandığında ona sevecen bir edayla veda ederek yanından ayrıldım.

Önce Yağmur’u bulmak için idman salonuna indim, etrafa bakınırken onu göremedim ancak görmeyi hiç ummadığım kişiyi, yani Toprak’ı gördüm, hiç vakit kaybetmeden çalışmaya başlamıştı. Yüzünde çok fazla morluk vardı, kaşı açılmış ve dudağı patlamıştı, burnu da bantlıydı lakin buna rağmen son sürat egzersiz yapmaya devam ediyordu.

Gerçekten pes! Birkaç gün revirde kalsana, dinlensene. Nasıl bir hırstır bu anlamamıştım, cidden aklım almıyordu.

Barfiks demirlerinin olduğu yere doğru yönelince

bakışlarımla onu takip ettim. Her hareketi gücünü belli edencesine kibirliydi, üzerinden dalga dalga baskınlık yayılıyordu. Demiri kavradı, yumruğunu sıkı ve kendini bir yukarı bir aşağı çekip bırakmaya başladı. Kaslı bedenini her yukarı çekişinde geniş kol kasları daha da belirginleşiyordu. Asker yeşili dar tişörtünden omuzlarının ve karın kaslarının da aynı şekilde kaslı olduğunu görebiliyordum. Resmen her yeri kas doluydu.

O an şöyle bir düşündüm. Aslında Toprak epey yakışıklıydı ama ne yazık ki feci halde uyuzun tekiydi. Uyuz biri ne kadar yakışıklı olsa da benim için koca bir hiçti.

Kulak hizasındaki dağınık, nemli siyah saçları alınına düşerken çalışmaya ara vermeden boşta kalan elini başına götürdü, saçlarını geriye doğru itti. Birkaç metre ilerisinde bulunan kız topluluğundan kıkırtılar yükseldiğinde kafamı onlara doğru çevirdim. Çaktırmadan Toprak'ı süzüyorlardı.

Aman ne hoş, geniş bir hayran kitlesi vardı!

Toprak kızlardan birine yandan bir bakış atıp ukala bir tavırla gülümseyince kız kızarak ufak bir tebessümle karşılık verdi.

Gözlerimi devirdim. Çok aptalcaydı!

Bu çocuğun ne kadar pislik olduğunu göremiyor muydu bu kızlar? Acaba Toprak'ın kızları etkileme konusunda gizli bir yeteneği mi vardı? Başka türlü hangi akli başındaki kız Toprak'a kapılıp gidebilirdi ki?

“Ne yapıyorsun Eylül?” diyen Yağmur'un meraklı sesini duyunca ona doğru döndüm.

“Toprak'ı gizli gizli süzen kızları izliyorum ve bir yandan

da tiksintimi kontrol etmeye çalışıyorum. Yani cidden hepsi birbirinden tuhaf, bir de Toprak gülümseyince utanarak kızarmaları yok mu? Dehşet bir şey!”

İmalı bir şekilde güldü. “Bir gün çok fena âşık olduğunda sana bu laflarımı hatırlatacağım.”

“Delirdin herhalde, ne işim olur.” Hafifçe çenemi kaldırdım. “Ben aşka inanmıyorum.”

Gözlerini devirdi. “Senden de bu beklenirdi zaten, ama merak etme ben ikimizin yerine de inanıyorum aşka.”

Yüzümü buruşturdum. “Aman benim adıma eksik kal lütfen, rica ediyorum.”

Aşk, özgür insanların elde ettiği bir kazanımdı. Hayatımın başkasına ait olduğu bir yaşamda aşka inanmaya iznim var mıydı ki? Halihazırda acımasızca tutsak edilen kalbimi birine nasıl verebilirdim, zincirlerimden kopup aşka nasıl koşabilirdim.

Yapamazdım, imkânsızdı!

Tıpkı çoktan karanlığa gömülen yazgımı değiştiremeyeceğim gibi... Ruhumun zorla alıkonulduğu zindandan kaçamayacağım gibi...

Hoparlörden Çisem Hanım’ın sesi yükselirken Yağmur’la şaşkınca birbirimize baktık. “Herkes beş dakika içinde konferans salonunda olsun!”

Yağmur gergince yutkundu. “Yeni görevle ilgili bilgi verecek kesin.”

“Zamanı gelmişti.” Bedenimde damarlarıma kadar yayılan bir heyecan dalgası hissettim.

“Tedirginim.”

“Rahatla. Bu iş bizim olacak Yağmur,” diye karşılık verdim kendimden emin bir tavırla. “İkimizin.”

Ümitsizce iç çekti. “Umarım.”

Birlikte konferans salonuna gittiğimizde tüm öğrenciler gelmişti. Herkes kalabalık içinde kendine yer bulmaya çalışıyordu. Yağmur’un bileğinden çekiştirerek hızla ilk sıraya doğru yöneldim ve şanslıydık ki ekranın önünde boş yer bulup oturduk. En ön sırada olmalıydık çünkü hedefimizi yakından incelememiz gerekiyordu, böyle de işine sadık ve özenen biriydim!

Çisem Hanım gözlerini kısarak otoriter bir edayla salonu taradı. “Bugün burada neden toplandık sınıfı!” diye bağırdı serçe.

Kimseden çıt çıkmadı.

“Uyuma sınıfı! Neden buradayız?” diye sordu tekrar daha yüksek bir sesle.

Bu kez herkes hep bir ağızdan bağırdı: “Görevimiz için!”

“Güzel,” dedikten sonra sessizce sınıfı süzdü. “Bugün size bahsedeceğim görev bugüne kadarki en zor ve tehlikeli işiniz olacak. Bu sefer hedefimizde bir suç grubu var. Gizli servis ajanlarıyla birlikte bir süredir bazı isimleri yakından takip ediyoruz ve bu süreçte bazı bilgiler elde ettik. Çetenin lideri Alperen Bozkurt’a ulaştık ama diğer üyelerin isimleri ve nasıl çalıştıklarına dair detaylar elimizde yok, her şeyi çok gizli bir şekilde yürütüp geride bıraktıkları izlerin üstünü örtmekte çok başarılılar. Sanki hiçbir suçla bulaşmamış gibi yollarına temiz bir sicille devam ediyorlar. İşte bu noktada devreye siz giriyorsunuz, içeriye sokulan

köstebekler olacaksınız. Şüphe çekmeden içlerine girecek ve istediğimiz tüm bilgileri bize getireceksiniz, çetenin bundan sonraki tüm planlarını bize bildireceksiniz. Nasıl çalışıyorlar, üyeleri kimlerden oluşuyor, hedeflerini neye göre belirliyorlar, kimden yardım alıyorlar, arkalarında duran güçlü isimler var mı, suç ortaklarının isimleri ne... Hepsini siz öğreneceksiniz!”

Düşünceli bir biçimde kaşlarını çatmış. Kaç kişilerdi acaba?

“Bir yıl içinde bir mücevher dükkânı, iki de banka soygunu yaptılar. Son olarak da araba galerisi boşalttılar.”

“Tanrım, inanılmaz!” diye ağzından kaçırdığımda Yağmur koluma çimdik atarak susmamı sağladı.

Çisem Hanım birkaç saniye sessiz kalıp verdiği bilgileri hazmetmemizi bekledikten sonra sözlerine devam etti. “Az önce söylediğim gibi arkalarında hiçbir iz bırakmayacak kadar iyiler. Her şey ortada ancak tek bir somut delil bile bulamıyoruz.” Kenarda duran masaya doğru yönelip eline aldığı kumandayı geniş ekrana tuttu. “Bu görüntüler son yaptıkları soygundan kameraya takılanlar,” deyip videoyu başlattı.

Kamera son model arabaların olduğu bir mekânı gösteriyordu. Güvenlik kıyafeti giyinmiş biri köşede bir masaya geçmiş önünde duran bilgisayar ekranına dikkatle bakıyordu. Derken ekranda ne gördüyse aniden ayağa fırladı.

Tam bu esnada kapı bir hışımla sonuna kadar açılıp duvara çarptı. İçeriye elinde silah olan uzun boylu, iri yapılı bir çocuk girdi. Kıyafetleri baştan aşağı siyahtı, yüzünde ise

kar maskesi vardı. Ardından kameranın görüş alanına uzun saçlı bir kız girdi, onun da yüzünde maske ve elinde silah vardı. Her nedense bu kızdan aniden nefret etmiştim.

Güvenlik görevlisi üzerine tutulan silahları görünce ellerini kaldırarak duvara doğru geriledi. Korktuğu her halinden belli oluyordu, hazırlıksız yakalanmıştı. İçeriye üç kişi daha girdi, ikisi ellerindeki küçük alet çantasıyla hızla arabalara doğru yöneldi, onların da yüzünde maske vardı ama geride kalan çocuğun maskesi yoktu, sadece yüzünün yarısını örten koyu renk şapka takmıştı.

Çisem Hanım araya girerek sinirli bir sesle, "Siyah şapkalı olan Alperen Bozkurt," diye açıkladı.

Alperen, elinde silah olan çocuğun yanına gidip güvenlik görevlisine bir şeyler söyledi.

Adam panikten titrerken işaretparmağıyla duvardaki dar dolabı işaret etti. Alperen başını usulca sallayarak dolaba gitti ve içinden aldığı anahtarları arkadaşlarına fırlattı. Ardından da acelesi yokmuş gibi çevresine bakındı.

Başına geçirdiği siyah şapka yüzünün görünmesini engellese de çenesinin sert erkeksi hatları açıkça görülebiliyordu. Üzerine deri ceket, içine de siyah bir tişört giymişti. Asker botları, koyu renk kotu ve tişörtündeki Anarşi işaretiyle birleşince ona asi, kural tanımaz bir hava katmıştı.

Her yere dikkatle bakıp etrafını inceledikten sonra kame-rayı fark edince o tarafa doğru yürümeye başladı. Botları yeri ağır ağır döverken güçlü yürüyüşüyle çok tehditkâr görünüyordu. Öyle rahat hareket ediyordu ki sanki her şey onun elindeydi, bozamayacağı hiçbir kural ve aşamayacağı hiçbir engel yokmuş gibi...

Ya da kimse onu durduramazm   gibi...

Gözlerimi          kısıp her adımına dikkat kesildim. Neyin peşindeydi?

Alperen kameranın önünde durdu. İki elini birden kameraya doğru kaldırıp orta parma  nı gösterdi.

"Had   canım!" dercesine kaşlarını yukarı kaldırdım.

Çisem Hanım burnundan soludu. "Ukalanın teki, kendini yenilmez sanıyor, ama ona ne kadar yanıldı  nı göstereceğiz, her birini teker teker indirdiğimizde yenilmez olmadıklarını anlayacaklar," diye bağırdı çökeli bir sesle.

Elinde silah olan kız şuh bir edayla Alperen'in yanına gelip dirseğini omzuma yaslayınca Alperen'in dudağının bir kenarı tembelee kıvrıldı.

Yüzümü buru  sturmamak için kendini zor tuttum. Evet, bu kıزدan cidden nefret etmiştim. Daha önce söylemiştim değil mi?

Kız Alperen'e bir şeyler söyledikten sonra o da orta parma  nı kaldırıp kar maskesinin dışında kalan dudaklarına götürdü ve kamerayı aynaym     gibi kullanarak ruj s  r  yorm     gibi yaptı. Ardından sinsi bir gülüşle parma  nın ucuna öpücük kondurarak kameraya doğru gönderdi.

Çisem Hanım sabrının sonuna gelerek aniden patladı ve kızgınlıkla söylenirken videoyu durdurup elindeki kumandayı tüm gücüyle yere fırlattı.

Gördüklerine çok sinirlendiği ortadaydı.

Kadının geçirdiği sinir krizini yok sayarak bakışlarımı tekrar ekrana çevirdim, Alperen'e odaklandım. Yüzünü tam olarak göremiyordum ama dudaklarındaki kibirli g  l    ten,

Mihri Maui

kendinden emin hareketlerinden ve etrafına yaydığı güçten
onun kaosun beden bulmuş hali olduğunu anlayabiliyordum.
O anarşinin ta kendisiydi.
Ve eğer görev bana verilirse peşine düşeceğim hedefi.

Kendi başının çaresine bakmalısın!

Akşam yemeği anonsu yapıldığında herkes hızla konferans salonunu boşaltmaya başladı. Uzun saatler boyunca Çisem Hanım'ın Alperen ve çetesiyle ilgili verdiği bilgileri dinledikten sonra tüm öğrenciler koşarcasına salonu terk edince içimden kıs kıs güldüm. Bazen bu kadının konuşması gerçekten fazla uzuyordu ve hepimizi bunaltıyordu. Hırsı ve mükemmel olma arzusu öylesine fazlaydı ki bir konunun üzerinden on kez geçmeden duramıyordu. Bu da ister istemez bizi sıkıntıdan patlama noktasına getiriyordu. Ya da çaktırmadan uyuklama isteğine kapılıyorduk. Açıkçası konuşmasını birkaç dakika daha sürdürseydi kaçınılmaz olarak ikinci seçeneği ciddi ciddi uygulayacaktım.

Çabucak Yağmur'un koluna girip hızlı adımlarla kapıya

doğru yöneldim. Karnım zil çalıyordu ve daha fazla dayanacak gücüm yoktu. Zaten cezaya kaldığım için ne dün akşam ne de bugün bir şey yemiştım. Midem artık bu duruma isyan etmeye başlamıştı haklı olarak.

Yemekhaneye girdiğimizde sıraya doğru yönelmişim ki Yağmur beni durdurdu. "Sen bize masa bul, ben tepsilerimizi doldurup getiririm. Bugün tüm hizmetler benden," dedi neşeyle.

Dünden dolayı suçluluk hissettiğini fark ettiğim için itiraz etmedim. "Tamam, ama acele et yoksa seni yemeye başlayacağım. Acayip açım!"

Önümde abartılı bir reverans yaptı. "Emredersiniz güzel leydim, size hizmet etmek benim için onurdur. Elimden geldiğince hızlı olacağım."

Gözlerimi devirip kıkırdarken, "Of, çok sersemsin," diye mırıldandım keyifle.

Yağmur bana doğru eğilip yanağıma bir öpücük kondu ve sıraya doğru gitti. Ben de çatal, kaşık ve su bardaklarımızı alarak en yakın masalardan birine oturup arkadaşımı beklemeye koyuldum.

Tepeleme doldurduğu ilk tepsiyi aceleyle önüme koydu. "Sen başla yemeye, benim tepsiyi de alıp geliyorum şimdi, neyse ki ikisini de aynı anda doldurabildim," dedikten sonra sıcacık gülümseyip geri gitti.

Onun bu tatlı haline karşılık arkasından tebessüm ederken bardaklarımıza su doldurdum. Delicesine aç olduğum için yemekler inanılmaz güzel kokuyor ve ağzımı sulan-dırıyordu, yemek için Yağmur'u beklerken pilavımdan birkaç kaşık

aldım, gözlerim tepside gezinince daha fazla dayanamayıp koca bir tavuk etini de peşi sıra ağzıma atıp mutlulukla çiğnedim. Mideme bir şeyler girdiği için huzurla inlediğim sırada bakışlarım kapıda görünen Toprak'a kaydı.

Peşine taktığı bir-iki arkadaşıyla salına salına içeriye girdi ve yüzündeki kötücül sırıtişla yemek sırasına doğru aheste aheste yürümeye başladı.

Derken Toprak, elinde tepsisiyle yanıma gelen Yağmur'un yolunu kesti.

Of! Bu hiç hayra alamet değildi işte!

Toprak gevşek gevşek sırtarak Yağmur'a bir şeyler söyledi. Dediği şey her neyse Yağmur'un bundan rahatsız olduğu anlaşılıyordu, çünkü yanakları kızarmıştı ve elindeki tepsi hafifçe sallanıyordu ayrıca kenarını sıkmaktan parmaklarının eklem yerleri beyazlamıştı.

Lanet olsun!

Acilen duruma el atmam lazımdı aksi halde bu iş hiç iyi bir yere varmayacaktı.

Hışımınla ayağa kalktım, tam o tarafa doğru fırlayacaktım ki bir güç beni durdurdu ve adım atmamı engelledi. Zihnimde dönüp duran ses kafamı karıştırırken beni iyice kararsızlığa düşürdü.

Ne yapıyorsun Eylül? Yağmur'un kendini korumayı öğrenmesi gerekmiyor mu artık, sürekli yanında olamazsın. Kendi başının çaresine bakmalı... Belki de Toprak'ı alt edebilir. Gitme... Bu işe karışma... Ona şans tanı... Neler olacağını bekle ve gör.

Kaygıyla altdudağımı dişledim. Toprak'ın Yağmur'a

işkence etmesine izin vermek istemesem de iç sesime hak verdim ve sıkıntıyla içimi çekerek kendimi tuttum, sandalyeme geri oturdum.

Toprak iyice abartmış, durmadan konuşup eğlenerek gülüyordu. Ona sinir olarak sessizce sövdüm. Şerefsiz! Yüzündeki alaycı ifadeye karşın Yağmur karşısında oldukça ürkek duruyordu. Resmen bir aslanın karşısındaki yavru ceylan gibiydi!

Toprak elini omzuna koyup onu ittiğinde Yağmur kaşlarını çattı, öfkeyle bir şeyler söylemeyi başardı.

“Hadi kızım bir şeyler yap, seni ezmesine izin verme, indir tepsiyi kafasına,” diyerek kendi kendime fısıldadım.

Toprak, Yağmur’un eline vurup tepsisini yere düşürünce iç sesimi siktir edip hızla ayağa kalktım ve onlara doğru koştum. Başlarım onun zorbalığına!

Toprak, “Özür dile!” diye bağırdı.

Yağmur itiraz ederek, “Özür dileyecek bir şey yapmadım,” dedi.

Toprak, “Şenin yüzünden pantolonum lekелendi!” diye azarına devam ettiği sırada araya girdim. “Eğer tepsiyi düşürmeseydin pantolonuna yemek bulaşmazdı!”

Öfkeyle alev saçan gözlerini bana çevirdi. “Sen bu işe karışma!” Ardından Yağmur’un üzerine yürüdü. “Özür dileyeceksin!”

Tekrar araya girdim. “Böyle bir şey olmayacak!”

Toprak dudaklarına şeytani bir sırıtış yerleştirip Yağmur’a baktı. “Ne o, kendini koruyamıyor musun küçük kız?”

Yağmur dişlerini sıktı. “Korkunç bir insansın!”

Toprak yüzüsüzce omuz silkti. “Olabilir. Neyse ki bu halimi seviyorum.”

Aramızdaki mesafeyi kapatarak korkusuzca Toprak’ın önüne geçtim ve burnunun dibine girip gözlerinin içine meydan okuyarak baktım.

“Kavga mı istiyorsun Toprak?” Onun şeytani gülüşünü taklit ederek yapmacık bir tavırla gülümsedim. “Çünkü ben seninle kavga etmeye gönüllüyüm.” Bakışlarım patlamış dudağında, açılan kaşında ve dövüşürken yumruğumu geçirdiğim bantlı burnunda gezindi. “Yine,” diye ekledim vurgulu bir sesle.

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Ellerini siyah dağınık saçlarının arasından geçirip alnına düşen bir tutamı geriye itti. “Dünkü başarın hiçbir şey kanıtlamıyor. Senden daha iyiyim, her konuda daha üstünüm, biliyorum.”

Buna gülerdim işte!

“Benden daha iyi olsaydın dünkü dövüşten sen galip çıkardın.” Son anda aklıma gelmiş gibi sözlerime devam ettim. “Ah, dur bir dakika ben galip gelmiştim ve sen de bana karşı koyamayarak bayılmıştın... Bu durumda ben de seni elemiştim değil mi?”

Gözleri karardı. Dişlerini sıkınca çenesindeki bir kas seğırdi. “Bu olanların yanına kalacağını mı sanıyorsun?”

Tatlı tatlı gülümsedim. “Keşke deliliğini bir kenara bırakıp biraz mantıklı düşünebilsen Toprak. Yenildin, durumu kabullen ve sus artık.”

“Ben pes etmem, asla yolundan çekilmeyeceğim. Niye biliyor musun, çünkü o yol bana ait ve sense yolumdaki ufak bir taştan başka bir şey değilsin.”

“O ufak taş her seferinde seni alt ediyor ama buna ne diyeceksin?”

“Sadece şanslısın!”

Gür bir kahkaha attım. “Tabii canım... Şans her daim benimle birlikte,” dedim alaycı bir sesle.

“İstediğin kadar dalga geç, seninle olan mücadelem asla bitmeyecek,” derken kızgınlığı elle tutulurcasına belirgindi.

“Peki devam et,” dedim umursamazca. “Fakat bir dahakine bu kadar az zararla kutulamazsın, hedefim çok daha fazlası olur.”

Öfkeyle solurken iki yanında duran yumruklarını sıktı.

“Hemen bunu yapmamı istiyor musun Toprak, çünkü beni biraz daha kıskırtırsan kendimi tutabileceğimi sanmıyorum.”

Yüzünü buruşturup kafasını başka tarafa çevirdi. Sessizliği bana gereken cevabı vermişti.

“Güzel!” diye çıktım. “Şimdi defolup gidebilirsin!”

Gözlerine karanlık bir nefret doldu. “Bir gün seni mahveden kişi ben olacağım,” dedi yemin edercesine. Sesinde öylesine keskin bir öfke vardı ki omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü lakin yok saymayı başardım.

Büyük bir umursamazlıkla tehdit dolu sözlerini duymamış gibi yaptım ve yüzüme kayıtsız bir sırıtış yerleştirdim. “Yaparsın Toprak, yaparsın, tabii buradan çıkmayı başarabilirsen. Fark etmediysen belirtiyim giden ben, kalan ise sen olacaksın.”

“Henüz hiçbir şey bitmedi.”

“Senin için bitti,” diyerek cevabı yapıştırdım.

“Buradan çıkmana engel olamayacağımı mı düşünüyorsun, çünkü bunun için elimden geleni yapacağım.”

Sahte bir korkuyla gözlerimi büyüttüm. “Şu an korkudan titriyorum!”

“Yakında ne kadar ciddi olduğumu göreceksin.”

“Ne yapacaksın Toprak, beni dolaba falan mı kilitleyeceksin?”

Yağmur kıkır kıkır gülerken ben de ona eşlik ettim ve alaycı bir kahkaha patlattım.

Toprak kin dolu öfkeyle gözlerini kıstı. Tam ağzını açmış cevap verecekti ki elimi kaldırıp sözünü kestim. “Bana yağdıracağın yeni tehditlerin eminim vardır Toprak ama ben almayayım, sıkıldım artık, gidip huzur içinde yemeğimi yemek istiyorum.”

Bana kötü kötü baktı.

“Hadi güle güle,” dedim elimi sallayarak.

Benden iğrendiğini gösteren buz gibi bir bakış fırlatıp yanımızdan ayrıldı.

Arkasından alaycı bir sesle bağırdım. “Beni özle olur mu?”

Yürümeye devam ederken omzunun üzerinden başımı bana çevirdi, hoşnutsuzluktan dudakları düz bir çizgi halini almıştı.

En şeker halimi takınıp dişlerimi göstererek kocaman gülümsedim ve şen şakrak el salladım.

Bu onu daha çok kızdırdı, suratı öfkeden kıpkırmızı olurken hiddetle kaşlarını çattı. Bir hışımla önüne dönüp ayaklarını sertçe yere vurarak yemekhaneden dışarı çıktı.

Yemek saatinin bittiğini ve odalarımıza çıkmamız gerektiğini bildiren zil çalınca üzgünce ofladım. “Hayır, olamaz.”

Özlem dolu bakışlarla yemeğimin olduğu masaya bakıp iç çektim.

Yağmur nazikçe koluma dokundu. “Çok üzgünüm, böyle olmasını istemezdim. Toprak’ı görmezden gelmeye çalıştım ama sürekli üstüme gelip durdu. Karşılık vermern için ısrarla sataştı.”

Bakışlarımı Yağmur’a çevirdim. “Çünkü kavga peşindeydi,” diyerek cümlesini tamamladım. “Neyse geçti gitti.”

“Ama yemek yiyemedin.”

“Önemli değil.”

Hüsranla başını salladı. Kolumu omzuna atarak onu kendime doğru çektim ve birlikte aç aç odamıza giden merdivenleri çıktık.

“Lütfen beni beklerken birazcık olsun bir şeyler yediğini söyle,” derken sesi endişe doluydu. “İçim rahat etmeyecek yoksa.”

“Birazcık atıştırdım,” diye yalan söyledim. “Azıcık da olsa açlığımı dindirdi. Sen beni dert etme.”

Odamıza geçtiğimizde Yağmur bilgisayarının başına geçip yazılım ödevini bitirirken ben de Glock’umu temizledim. Silahım vazgeçilmezimdi, her gün temizleyip gözüm gibi bakmaktan kendimi alamıyordum. Soğuk metale dakikalarca dokunmak, kurşunların ağırlığını elimde hissetmek beni rahatlatıyordu, kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Evet, garip huylarım olduğu kesindi ama ben böyleydim işte.

Kapının kilitlendiğini bildiren ses odamızda yankılanınca burnumu kırıttırdım. “Hâlâ kapımızı neden kilitlediklerini anlayamıyorum.”

Yağmur bakışlarını bilgisayarından ayırmadan, "Tüm camlara demir parmaklık takmalarıyla aynı nedenden dolayı tabii ki," diye mırıldandı.

Kaşlarını çatarak demir parmaklı ufak penceremize gözlerimi diktim. "Sekizinci kattayız, yani kaçmaya çalışsak bile imkânsız. Yaptıkları çok tuhaf."

"Çünkü biz onlara aitiz, onların küçük kutularda sakladıkları birer piyonuz. istediklerini yapmaya güçleri var."

Tüylerim ürperdi. söylediklerinde öyle haklıydı ki.

"Neden diye sormaya cesaret edebilir misin?" diye sorup ardından kendi sorusunu cevapladı. "Hayır, çünkü sadece boyun eğeriz." dedi hüzünlü bir kızgınlıkla, tutsak edilmeyi hazmedemiyordu adeta. "Belki de çok önceden birileri buradan kaçmayı başarmıştır, şimdi de tekrarlanmasın diye önlem alıyordlardır."

Kaşlarını yukarı kaldırdım. "Sekizinci kattan mı?"

"Kim bilir, bence olası. Burada neler döndüğünü kesinkes bilebilir misin?"

"Haklısın, karanlıkta kalan çok sır var."

Düşünceli bir ifadeyle dalgın dalgın pencereden dışardaki karanlığa baktım. Yağmur'a anlatmamıştım ama çok sık cezaya kaldığım için bir gün ceza sorumlumuzun yaptığı uyarı zihnimin derinliklerinden yukarı süzüldü. Gözlerinde beliren korku ve benim için hissettiği endişe o kadar yoğundu ki söylediklerine inanmamı sağlamıştı. "Lütfen Eylül, davranışlarına dikkat et, huzursuzluk çıkarma, kavgaya karışma. En önemlisi de sakın kaçmaya yeltenme. Seni öldürürler. Bu yapmadıkları bir şey değil, ölüm onlar için çok basit. Geçmişte yaptılar, yine yaparlar."

Sızlanan Yağmur'un sesi beni derin düşüncelerimden çekip çıkardı. "Acayip acıkmaya başladım, midemde kocaman bir delik var sanki."

Güldüm. "Çok deli bir benzetme."

"Ciddiyim. Midem kazınıyor, Toprak yüzünden yemeğimizden de olduk zaten."

Olanları hatırlayınca bir küfür savurup yumruğumu salladım. "Bazen o pisliği öldürmek istiyorum."

"Ben de... Ama çok da kızamıyorum ona. Bizden yıllar önce gelmiş akademiye, buradaki zorluklarla mücadele etmeye çok daha küçük yaşta başlamış."

Sabırsızca, "Eee ne olmuş yani?" diye sordum. "Unutma ki bugün durduk yere sana sataştı, empatiyi hak etmiyor."

"Sadece zayıf görünüp kırılmamak için zorbalık yapıyor. Bu Toprak'ın yaşadığı zorluklarla başa çıkma yöntemi." Hafifçe gülümsedi. "Aslında birbirinize çok benziyorsunuz."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?" Sinirlenmişim.

Çekingen bir bakış attı. Sanki bir şey söyleyecekti de kararsızlığa düşmüş gibi bir hali vardı.

Sıkıntıyla ofladım. "Hadi durma, çıkar ağzındaki baklayı."

"Geçen gün dışarıda koşarken onu arka tarafta aç bir köpeği beslerken gördüm. Sonra fark ettim ki bunu gizlice sık sık yapıyor. Gerçekten acımasız biri olsa neden bu riske girsin ki? Evet çoğu kez pisliğin teki ama içinin derinlerinde iyi biri olduğuna inanıyorum."

Aslında ben de bir türlü Toprak'tan nefret edemiyordum.

Tamam, çok öfkelenendiriyordu beni ama işte... onda çözemediğim garip bir şeyler vardı.

Her neyse!

Kafamın karışıklığını kızgınlığımın ardına gizledim. “Kaçık kaçık konuşup durma Yağmur, o kötü biri ve ondan uzak duracaksın. Konu kapandı.”

“Önyargılı olmasak mı acaba...” dedi küçük bir sesle.

Burnumu kırıştırdım. “Bazen senin şu sevgi böceği hallerin midemi bulandırıyor.”

Güldü. “Bence sen de içten içe haklı olduğumu biliyorsun.” Ardından karnı guruldayınca utanarak yüzünü buruşturdu. “Çok fenayım, bu gece bitmeyecek gibi. Sabahı nasıl edeceğimi bilemiyorum.”

Bakışlarım yatağın yanındaki masaya kaydı, sabah yemediğim protein barını görünce uzanıp Yağmur’a fırlattım. “Al şunu ye.”

“Hayır, o senin. Sen ye.”

“Artık senin oldu, al hadi.”

Tereddüt etti. “Ama sen?”

Omuz silktim. “Sevmediğimi biliyorsun,” diyerek itirazını yok saydım. Aslında ben de açtım ve protein barı da olsa mideme bir şeyler girmesi iyi olurdu ama Yağmur’un benden daha fazla ihtiyacı olduğu ortadaydı. O an aklıma cebimdeki çikolata geldi. Neşçyle gülümsedim, nasıl da unutmuştum!

Ceketimin iç cebinden kocaman paketi çıkarıp Yağmur’a doğru salladım. “Bak burada ne var?”

İri mavi gözleri heyecanla parladı. “İnanmıyorum, çikolata mı o!”

Başımı salladım. "İşte peccemiz şimdi pützelleşecek bebecim," Paketi ortadan ikiye bölerek yarısını Yağmur'a attım.

"Seni seviyorum, sen dünyadaki en şahane arkadaşsın," dedi, hızla paketi açmaya çalışırken.

Heyecanı beni güldürdü. Hâlâ ilk gün gördüğüm o küçük kız çocuğuydu. Ürkek ve savunmasız... Yağmur'un neşeli halini izlerken kendi paketimi açıp koca bir parça çikolatayı ağızma attım. Ağır ağır çiğneyerek bu harika lezzetin tadına vardım. Hiç bitmese hep sürse keşke bu güzel tat, diye geçirdim içimden. En son ne zaman tatlı bir şeyler yemiştım hatırlanıyordum bile. Burada fazla kalorili yiyecekler yasaktı ne yazık ki. Özellikle de katı bir şeker detoksu uygulanıyordu.

Çikolatamızı bittikten sonra Yağmur keyifle yazılım ödevine geri dönerken ben de silahımı temizlemeye devam etim.

Aradan yirmi dakika geçmişti ki birden odanın demir kapısı iki kez gürültülü bir şekilde yumruklandı. İrkilerek yerimde sıçradım. Rahatlığım birden uçup gitmişti. Yağmur da korkuyla irileşen gözleriyle kapıya doğru bakıyordu. Kalbim göğüs kafesinde güm güm atarken başımı kapıya çevirdim.

Neler oluyordu böyle?

Gür bir erkek sesi, "Otuz beş numarayı açın!" diye bağırdığında zihnim yoldan çıkmış gibi dehşetle dolup taşı.

Bu ilkti. Gece yarısı kimsenin odasına bu şekilde girildiği duyulmamıştı, bu daha önce hiç olmamıştı. Yolunda gitmeyen felaket bir şeyler vardı. İçimde biriken dehşet duygusu

gitgide artarak büyüdü, boğazıma çöken panik nefes almamı imkânsız hale getiriyordu ve benim bu hissi durdurmaya gücüm yetmiyordu.

Kapı ardına kadar açıldı. Kapının ardında kimi bulacağımı merak ederek beklerken, Çisem Hanım'ın sert bir yüzle kapının gerisinden bize baktığını gördüm.

“İkiniz de odama geliyorsunuz! Hemen!”

5

Görev!

Korkuyordum.

Boş koridorda Çisem Hanım ve korumalarının arkasından yürürken her ne kadar güçlü görünmeye çalışsam da zihnimi kilitleyen tek bir duygu vardı: Boğazımı sıkan korku! Hem kendim hem de Yağmur için endişem devasa boyuttaydı. İçimde var olan panik çok yoğundu, sanki ölüme gidiyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Öyle ki yerde yankılanan her bir ayak sesi göğsümde güm-bürdeyen kalp atışlarımı bastırmakta yetersiz kalıyordu.

Yağmur'a yandan anlık bir bakış attığımda onun da benden aşağı kalır tarafı olmadığını gördüm, hatta o benden daha kötü durumdaydı. Beti benzi atmıştı, yüzü kireç gibi bembeyazdı. Gözleri dehşetle büyümüş, korkudan titrerken sarsak adımlarla ağır ağır yürümeye çalışıyordu.

Çisem Hanım bugüne kadar akademide bir ilki gerçekleştirerek gecenin bir vakti odamıza gelip bize bağırmış, ardından da apar topar ofisine çağırmıştı. Odasının önüne geldiğimizde kapının yanında durdu ve içeri girmemizi işaret etti, korumaları dışarıda bırakarak kapıyı kapattı.

“Oturun,” dedi ürkütücü bir sakinlikle.

Uzun dikdörtgen masanın ucundaki sandalyeye yerleştim. Yağmur da karşıma oturdu.

Çisem Hanım ayakta durmayı tercih ederek gözlerini kısıp dik dik bize baktı. “Neden gecenin bu saatinde burada olduğunuzu merak ediyor musunuz?” Ses tonundaki soğukluk içimi ürpertiyordu.

Konuşmaya cesaretim olmadığından başımı hafifçe sallamakla yetindim. Devamında ne söyleyeceğini beklerken nefesimi tutmuştum adeta.

“Birkaç saat önce Alperen Bozkurt ve çetesi yeni bir soygun daha gerçekleştirdi,” deyip sözlerine devam etti. “Bu beklenmedik olay için şu an burada toplandık.”

Rahatladığımı hissederken nefesimi usulca bıraktım. Konu biz değildik, şükürler olsun.

“Ve ne var biliyor musunuz, yine elimizden kaçmayı başardılar! Tek bir iz dahi bırakmadılar ancak soygunu onların gerçekleştirdiği aşikâr! Kesinlikle çok büyük bir organizasyonun parçası olmalılar, yalnız çalışmadıkları çok belli! Tabii yanlarına aldıkları paralarla birlikte yok olduklarını söylememe gerek yok sanırım, bankanın güvenliği hâlâ iz peşinde ama bir sonuç çıkacağını sanmıyorum.” Öfkesini yatıştırmak için birkaç saniye sessiz kalarak kırmızı

çerçevesi gözünü düzeltip derin bir nefes aldı. “Bir saat önce üstlerimle toplantı yaptık ve işleri hızlandırmaya karar verdik. Bu görev için sizin takımınızı önerdim kurula.” Bakışlarını bana çevirdi. “Eylül, senin neler yapabildiğini ve ne kadar yetenekli olduğunu bildiğimiz için çoğunluğun oyuyla kabul edildiniz.”

İşte bu! İçimde devasa bir coşku birikti. Sonunda! Hep beklediğim o an gelip çatmıştı işte! İlk görevime çıkacaktım, hem de en yakın arkadaşım Yağmur’la!

“Daha önce çok sayıda ajanı farklı farklı işlere gönderdik ama bu görev içlerinde en önemlisi ve en tehlikelisi. Senden beklentim çok yüksek Eylül.”

“Teşekkürler Çisem Hanım, elimden geleni yapacağım, söz veriyorum.”

“Elinden geleni değil Eylül, daha da iyisini yapacaksın, sınırlarını zorlayacaksın. İkinci de çok dikkatli bir şekilde işinizi ciddiye alarak çalışacaksınız. Bu uğurda hayatınızı ortaya koymanızı istiyorum anladınız mı beni?” diye sorarken bir kaşını kaldırıp ısrarla gözlerimin içine baktı. Bakışlarına yansıyan tek şey tehditti, sanki başka bir seçeneğim olmadığını bana bas bas bağıyor gibiydi.

Gözucuyla Yağmur’a baktım. Hâlâ yüzüne kan gelmemiş, korkudan ölüp bitiyormuşçasına bembeyaz görünüyordu. Çisem Hanım fark etmesin diye dikkati üzerime çekerek hızlıca cevap verdim.

“Tabii ki öyle olacak efendim, bu konuda endişeniz olmasın,” dedim güçlü durmaya gayret ederek. “Biz bunun için yetiştirildik, gerektiğinde canımızı vermeye hazırız.

Görev her şeyden önce gelir,” derken sesimin altında yatan üzüntüyü fark etmemesini umdum.

Çisem Hanım gözlerini kısıp bir bana bir Yağmur’a baktı. Yağmur’un üzerinde gezinen bakışları küçümseme doluydu. “Umarım bu işi elinize yüzünüze bulaştırmazsınız.”

İçimi kızgınlık ve yakıcı bir nefret kapladı. Bu kadın aşırı derece kibirli, daha da kötüsü merhametsizdi. Hayata dair olumlu duygularının olduğundan bile şüpheliydim, büyük ihtimalle hayat felsefesi acımasızlık üzerine kurulmuştu.

İlerde bir gün ona tüm yaptıklarının hesabını soracağım günü hayal ederek içimde biriken nefreti dindirmeye çalıştım, yavaşça derin bir nefes alırken kendi kendimi teskin ettim. Şu an kızgınlığın ya da nefretin zamanı değildi önceliğimiz buradan kurtulmak olmalıydı, bunun için de boyun eğiyor-muş gibi görünmemiz şarttı. Daha sonra istediğim kadar bu kadına küfür edip ondan nefret edebilirdim.

En uysal ifademle hafifçe gülümsedim. “Efendim, bize güvendiğiniz için asla pişman olmayacaksınız. Kısa sürede sistemlerini çökerteceğiz ve amacımıza ulaşp her birini teker teker sizin karşınıza getireceğiz.”

Başını bana doğru çevirdi ve dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sana güveniyorum Eylül, ama...” Yan gözle tekrar küçümsercesine Yağmur’a baktı.

Kesinlikle şüpheleri vardı! Kahretsin!

Yağmur’a teşvik edici bir bakış fırlattım. Çisem Hanım’ı ikna edecek bir şeyler söyle!

Yağmur usulca yutkundu ve kendini toplayarak omuzlarını dikleştirdi. “Efendim, ne gerekiyorsa yapmaya hazırız.

Eylül de ben de güveninize layık olacağız ve sizi asla hayal kırıklığına uğratmayacağız.”

Kaşlarını çattı. Yağmur’u süzdükten sonra bakışlarını yine bana çevirdi. “Belki de Toprak ve sen daha iyi bir ekip olabilirsiniz...”

Endişe bir kramp gibi mideme saplanınca hemen cevap verdim. “Efendim saygısızlık etmek istemem ama bu görevde Yağmur’un bana eşlik etmesini rica ediyorum, bir başkasının değil.”

Hele ki Toprak’ın hiç değil, ölürüm daha iyi!

Kadının omuzları gerildi. Sözüünü kesmemden hoşlanmamıştı.

Tekrar konuşmaya başladım. “Az önce bana güvendiğinizi söylediniz efendim, bundan şeref duydum. Bir kez daha bana güvenin, takımımızı bozmayın.”

Dudaklarını büzüp hoşnutsuz bir tavırla düşünüyormuş gibi yaptı. Hâlâ şüphelerinin olması hiç iyi değildi.

Hevesle yüzüne baktım. “Lütfen Çisem Hanım. Yağmur’la gitmeme izin verin.”

Konuşması biraz vakit aldı. “Pekâlâ, bu iş sizin. Sakın batırmayın!”

Kalbim öyle bir heyecanla sıkıştı ki büyük bir rahatlama hissettim. Kesinleşmişti işte! Özgürlüğümün bileti olan sözcükleri duyunca içimi yoğun bir mutluluk kapladı. Her ne kadar yüzümü ifadesiz tutsam da içimden sevinç çığlıkları atıyordum. Sonunda kasvetli, boğucu bir kafes olan kişisel hapisanemden çıkıp gerçek hayatı yaşama umudum önüme serilmişti.

Yağmur'la yepyeni bir hayatımız olabilirdi, kimseye hesap vermeden özgürlüğümüzün tadını çıkarabilirdik. Tanrım, bu öyle müthiş bir histi ki! Çocukluğumuzdan beri kurduğumuz tüm hayaller gerçekleşmek üzereydi.

“Yarın akşam görevinizle ilgili detayları iletceğim. Ertesi gün de özel jetle buradan ayrılacağız. Yeni şehrinizde birkaç gün size eşlik edeceğim, planımızın ana hatları üzerinden geçip neler yapabileceğimiz konusunda bir yol haritası çizeceğiz, sonrasında yalnız başınasınız. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı efendim,” dedim itaatkâr bir ses tonuyla.

Yağmur'a kaçamak bir bakış fırlattım. Suratını ifadesiz tutarak pür dikkat Çisem Hanım'ı izliyordu. İçten içe korkusunun devam ettiğine emindim ama az önceki haline nazaran paniğini saklamayı başardığı için onunla gurur duyuyordum. Neyse ki artık ödü kopmuş gibi durmuyordu, aksine daha sakin ve özgüvenli görünüyordu.

“Küçük bir detay, üniversitede ders almaya başlayacaksınız, yani Alperen'in devam ettiği okula gideceksiniz. Onu ve çevresindekileri yakından takip etmek için ayarlamalar yapılacak.”

Okul mu, şaşırmıştım? Bizler burada ileri seviye eğitim görüyorduk, çoktan bir üniversitenin verebileceği eğitimi almıştık zaten.

Aklımdan geçenleri kendime saklayarak olumlu anlamda başımı salladım. “Siz nasıl isterseniz.”

Evet... Belki de bu işte karşıma hiç tahmin edemeyeceğim durumlar çıkacak ya da hiç hoşlanmadığım şeyler olacaktı; fakat kafesimin anahtarı bu görevdi. Anahtara ulaşmanın tek yolu ise Alperen Bozkurt'tu. Her şeyden önce başarılı bir

şekilde görevimi yerine getirmem şarttı, çünkü hayallerimi gerçekleştirmek için o ukalayı Çisem Hanım'a teslim etmem gerekiyordu.

Burada işler böyle yürüyordu. Özgürlük istiyorsan eğer senden istenileni yap! Sana verilen görevi mükemmel bir şekilde yerine getir sonra da özgürlüğüne kavuş ve kendi yoluna git. Bugüne kadar görev için ayrılan hiçbir ajan geri dönmeyince bir gün sınıfça bu soruyu Çisem Hanım'a yöneltmiştik, o da bize bu şekilde cevap vermişti. Akademiden ayrılmak mı istiyorsunuz, o zaman ne yapacağınızı biliyorsunuz. Başarı eşittir özgürlük!

Pekâlâ, şu an için iplerim bir başkasının elinde olabilirdi fakat günün birinde bana biçilen bu kötü kaderden kurtulup kendi kararlarımı verebilmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım ve bu yolda kimseyi gözüüm görmeyecekti. Ola ki eğer biri çıkıp da yoluma taş koymaya kalkışmaya çalışırsa hiç boşuna zahmet etmesindi, çünkü kimsenin beni durdurmaya gücü yetmezdi.

O an yapmayı planladığım şeyler ardı ardına zihnime dizildi. Önce bugüne kadar aldığım eğitimin hakkını vererek Alperen Bozkurt ve çetesini hiç beklemedikleri anda hazırlıksız yakalayacaktım sonra da onu akademiye teslim edecektim. İşimiz bitince hak ettiğimiz gibi serbest kalarak Yağmur'la istediğimiz hayatı yaşamaya başlayacaktık.

Evet, kafamdaki plan hazırdı, belki kusursuz değildi ama bir yerden başlamak lazımdı ve şimdilik elimdekini en iyisi buydu. Önce görevi yerine getir, sonra da özgür ol.

Süper plan!

Bekle beni Alperen Bozkurt, tanışacağımız gün çok yakın!

6

*Bir gün bütün iyiliklerinin
karşılığını ödeyeceğim!*

Yağmur'la odamıza doğru yürürken yanımızdaki korumalardan dolayı yüzümüzü ifadesiz tutmaya çabaladık, içimizde kopan devasa heyecan ve sevinci kendimize saklamak zorundaydık ama odaya geldiğimizde ikimiz de heyecandan yerimizde duramıyorduk. O kadar mutluyduk ki yüzümüzde kocaman bir gülümseme vardı ve aptal aptal sırtarak birbirimize bakıp, "Sonunda!" dercesine gülüşüp duruyorduk.

Yağmur kıkır kıkır gülerken yatağın üzerine çıkıp şen şakrak zıplamaya başladı. "Hâlâ inanamıyorum! Buradan gidiyoruz! Tanrım, bu harika bir his! Çok mutluyum, çok!"

Onun çocuksu haline bakıp kahkaha attım. "Evet, gi-

diyoruz.” Mutlulukla iç çektim. “Sonunda gerçekten bu akademiden ayrılıyor. Vay canına, rüya gibi geliyor.” Güllüşümü zapt etmek için altdudağımı dişledim, içim içime sığmıyordu.

Yağmur, “Rüyaydı ama artık hayallerimiz gerçek oluyor!” deyip yatağından hızlayere atladi, dolabına yöneldi. Heyecanlı bir sesle, “Hemen eşyalarımı toplamak istiyorum,” deyip dolabındaki birkaç eşyayı çıkardı.

“Sanki çok eşyamız var da,” derken gözlerimi devirdim.

“Olsun, kullansak da kullanmasak da her şeyi yanımıza alalım, burada hiçbir şeyimiz kalmamasın.” Bir an duraksayarak eşyalarını toplamayı bıraktı, kaşlarını çatarak bana baktı. “Hiçbir zaman geri dönmek istemiyorum Eylül.”

Sesindeki korku mideme bir yumruk gibi indi.

Başımı iki yana salladım. “Geri dönmeyeceğiz, bunun için ne gerekiyorsa yapacağım. Her koşulda yedek bir planım var, güven bana.”

Üzerindeki gerginlik azalırken omuzları düştü, küçük bir tebessüm dudaklarını ele geçirdi. “Sana her zaman güveniyorum.”

Gülümseyerek göz kırptım. “O zaman sorun yok.”

Rahatlayarak tekrar dolabına dönen Yağmur bir süre sessiz kaldıktan sonra yeniden konuştu. “Sen olmasaydın ben ne yapardım, hiç bilmiyorum,” dedi boğuk bir sesle.

Ağlıyordu mu?

“Buradaki son günümüzde duygusal konuşmalar mı yapacağız?” dedim ona sataşarak. “Sakın birazdan gelip ağlayarak boynuma sarılacağını söyleme.”

Başını bana çevirdi, evet yanılmamıştım, ağlıyordu. “Çocukluğumuzdan beri daima, her konuda yanımda oldun. Şimdi de öyle oldu... Çisem Hanım az daha benim bu görevi almama izin vermiyordu, ama sen itiraz ederek onu durdurdun. Eğer ikna olmasaydı ve ben burada kalsaydım, kendimi öldürürdüm.” Titrek bir nefes çekti içine ve ciddi bir ifadeyle gözlerime baktı. “Bir gün bütün iyiliklerinin karşılığını ödeyeceğim Eylül, sana söz veriyorum.”

Kalbim hüznle burk olurken boğazımdaki yanma hissini bastırdım, kendimi gülmeye zorladım. “Hiç önemli değil tamam mı, seni katiyen arkamda bırakmam, bırakamam. Hayatta en değer verdiğim kişi sensin, biz kardeş gibiyiz. Bu kahrolası yerde birlikte büyüdük, zor anları birlikte atlattık, birbirimizden başka kimsemiz yok. Bir şeyler yapıyorsam eğer bu, karşılık beklediğim için değil, seni sevdiğim için. O yüzden böyle laflar etmekten vazgeç.”

Sıcacık gülümserken yanaklarından usul usul gözyaşları süzülüyordu. “Ben de seni seviyorum.”

Gözlerimin dolduğunu hissettiğimde, “Hadi işine dön artık,” dedim. “Sulugözlülüğü bırak da eşyalarını toplamaya devam et.”

Kıkırdadı. Elinin tersiyle gözyaşlarını silerken, “Sen hep böylesin zaten, için ağlar ama dışından sert durmaya gayret edersin,” dedi içtenlikle. “Ama kalbin yumuşacık, şefkat dolu.”

Gözlerimi devirerek sırttım. “Çok biliyorsun sen,” diye cevap verip yanımda duran yastığı Yağmur’a doğru fırlattım.

Güldü. “Ve sen bu halimden nefret ediyorsun.”

Dil çıkardım.

Aramızda bir süre sessizlik asılı kaldıktan sonra Yağmur sırt çantasına eşyalarını özenle yerleştirirken, “Alperen hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Sakince omuz silktim. “Kesinlikle çok ukala ve hakkını vermeliyim ki iş bitirici birine benziyor. Bu iki özelliğin birleşimi biraz can sıkıcı tabii, itiraf etmeliyim görevimiz kolay olmayacak.”

“Aynen. Epey kendinden emin birine benziyor. Öyle birine yaklaşmak imkânsız gibi geliyor bana, nasıl içlerine sızacağız bilemiyorum, kritik derecede zor bir iş bizi bekliyor.”

Küstah bir tavırla tek kaşımı kaldırdım. “Evet, zor olacağı kesin, itiraz etmiyorum, hem de çok zor olacak ama Alperen’in benim karşımda hiç şansı yok. Bak gör, onu çok fena çarpacağım. Sadece izle.”

Yağmur’un yüzünde muzip bir ifade oluştu. “Dikkat et, sonra sen çok fena çarpılma da.”

“Alperen beni zerre kadar endişelendirmiyor, birkaç aya tamamdır bu iş. Hepsini, hiç anlamadıkları bir anda alaşağı edeceğim.”

Yılgınca başını iki yana salladı. “Ciddi ol Eylül, o bir suçlu ve işlediği suçlar ayan beyan ortada olduğu halde kimse onu yakalayacak somut delillere ulaşamıyor, çok zeki. Onunla baş edebilecek misin gerçekten?”

“Tabii ki,” dedim kayıtsız bir sesle. “O işinde iyiye, unutma ki ben de kendi işimde iyiyim.”

Yüzünde düşünceli bir ifade belirirken içini çekti. “Uma-

rım söylediğin gibi olur. Açıkçası ben temkinli olmaktan yanayım, ağırdan alalım tamam mı, en ince ayrıntısına kadar düşünüp öyle harekete geçelim.”

Elimi sallayarak onu geçiştirdim. “Dert etme bunları şimdi, hem kimsenin karşında duramayacağını en iyi sen biliyorsun. Bugüne kadar akademide tek bir kişi bile beni geçebildi mi? Hayır. Çünkü ben en iyisiyim.”

Yağmur’un alnı endişeyle kırıştı. “Ama Eylül, dışarıyı akademi gibi değil ki, orada başına her şey gelebilir.” Gözlerine korku yerleşince altdudağını dişledi. “Ya hiç gözünü kırpmadan seni öldürürse, sonuçta o bir suçlu. Tehlikeli biri, her türlü kötülüğü yapabilir.”

Sıkılmış bir tavırla cevap verdim, “Felaket tellallığına başlama Yağmur. Öyle ya da böyle Alperen’i yakalayıp Çisem Hanım’a teslim edeceğim. Bitti, nokta.”

Yağmur onaylamaz bir şekilde başını iki yana salladı. “Olaylara kendi pencereden bakıyorsun, oysa onun da kendi penceresinin olduğunu unutuyorsun. Rakibimizi küçümsememeliyiz...” dediğinde sözünü kestim.

“Tamam kabul ediyorum, Alperen’in illa ki kendi numaraları olacaktır ama ben asla pes etmem ve kafama bir şey koyduysam ne pahasına olursa olsun yaparım. Alperen ya da bir başkası beni korkutmuyor,” diyerek konuyu kapattım, ardından dolabımın önüne oturdum ve daha fazla konuşmayarak ben de kendi eşyalarımı toplamaya başladım.

Zira Yağmur konuştuğu benim de içimde kendime dair şüpheler oluşmaya başlıyordu. Ayrıca azıcık da olsa tedirgin olmuyor değildim doğrusu. Kafam karışık vaziyetteyken

hafif bir sıkıntı çöktü üstüme ve o anda zihnimin derinliklerinden bir ses yükseldi.

Ya Alperen senden çok çok daha iyiye?

Ya o seni alt ederse?

Kahretsin!

Olabilir miydi?

Dikkat et kendine!

Sabah güneşin ilk ışıkları odamızın ufak penceresinden azar azar içeri dolarken gözlerimi hafifçe araladım. Üzerimde birkaç saatlik uykunun hissettirdiği tatlı bir yorgunluk vardı. Neredeyse sabaha kadar Yağmur’la uykunun ağırlığına direnip sohbet edip durmuştuk. Geleceğe dair hayallerimizden bahsedip heyecandan içimiz kıpır kıpır olurken hayat boyu birlikte yapacaklarımızdan konuşmuştuk. Gerçi halen olanlara inanamıyordum ve her ne kadar göreve gideceğimiz kesinleşse de tüm bunların bir rüya çıkmasından deli gibi korkuyordum.

Yağmur yatağında yoktu. Nerede olduğunu merak ederken yatakta doğrulup saate baktım. Altı olmak üzereydi. “Yağmur?” diye seslendim uyku mahmurluğuyla boğuklaşan bir sesle.

Banyodan cevap verdiğinde çoktan yatağımdan kalkmış-
tım. “Duştayım.”

Esnedim. “Tamam,” derken antrenman kıyafetlerimi
giyip kenarda duran lastik tokama uzandım ve saçlarımı
tepeden sıkıca topladım. Ardından banyoya geçip yüzümü
yıkadım. Duş kabinine dönüp Yağmur’a, “Ben çıkıyorum,
bir işim var, aşağıda buluşuruz tamam mı?” dedim.

“Olur,” dedi su sesinin arasından. “On dakikaya inmiş
olurum ben de.”

Odamdaki çıkıp ceza sorumlumuzun yanına gitmek üzere
merdivenlere yöneldim. Akademiden ayrılacağımı ona
haber verip vedalaşmak istiyordum, burada bana her zaman
iyi davranan, anne sıcaklığıyla yaklaşan bir tek o vardı
nihayetinde ve habersizce gitmek doğru olmazdı, bir vedayı
kesinlikle hak ediyordu.

Onu görünce adımlarımı hızlandırdım. “Günaydın,” de-
dim içtenlikle.

Sesimi duyunca hızla bana doğru döndü. “Günaydın
Eylül,” dedi aynı içtenlikle karşılık vererek.

Şımarık bir tavırla dudaklarımı büktüm. “Bil bakalım ne
oldu?” dedim yalandan havalı bir bakış atarak.

Küçük bir kahkaha koyuverdi. “Haberleri duydum, senin
adına öyle sevindim ki,” derken bana sıkıca sarıldı. “Tebrik
ederim.”

“Teşekkürler.” Ben de ona sıkıca sarıldım. “Sanırım
burada özleyeceğim tek kişi sensin, yerime bir başkasına
koyma olur mu, darılırım,” dedim ona takılarak.

Geri çekilip şefkatle yüzüme baktı. “Ben de seni özle-

yeceğim kızım, ama buradan kurtulduğun için de senin adına mutlu olacağım.”

Neşeyle sırtıttım. Birinin sizi sevmesi ve hakkınızda iyi şeyler düşünmesi çok güzel bir histi.

“Nereye gideceğiniz belli oldu mu?” diye sordu ilgili bir tavırla.

Başımı iki yana salladım. “Daha değil, akşamüzeri Çisem Hanım’la toplantı yapacağız, bundan sonrasıyla ilgili bilgi verecek, yarın sabah da akademiden ayrılacağız.”

İç geçirdi. “Dışarıda kendine dikkat et tamam mı?”

Sırtışım genişledi. “Bence bu durumda dışarıyı bana dikkat etmeli.”

Gözlerinden bir anlık endişe geçtikten sonra etrafını kolaçan edip cebinden bir kalem ve kâğıt çıkardı. Hızlıca bir şeyler karalayıp elime tutuşturdu. “Burada özel numaram yazıyor, eğer bir şeye ihtiyacın olursa ya da görevini tamamladıktan sonra Çisem Hanım’la bir anlaşmazlığa düşersen...” Kaşlarını çatıp yavaşça yutkundu. “Başına bir şey geleceğinden şüphe ettiğin an hemen beni ara.”

Afalladım, kafam karışmıştı. “Başıma ne gelebilir ki?” diye sordum şaşkın şaşkın.

Derin bir nefes alırken yüzündeki çizgiler derinleşti. “Sadece numaramı sakla tamam mı, umarım hiç aramana gerek kalmaz lakin yine de ne olur ne olmaz Eylül, dediklerimi aklında tutacağına söz ver bana.”

Neden bilmiyorum ama omurgamdan aşağı buz gibi soğuk bir ürperti indi. Belki de ses tonunun altında yatan korkudandı bilmiyorum, ya da gözlerindeki endişeden. Olan

her ne ise içimde hafif bir tedirginliğin oluşmasına neden olduğu aşikârdı.

Ağır ağır başımı salladım. “Tamam, söz veriyorum,” dedim yavaşça.

Gülümsedi, rahatladığını görebiliyordum. Bana tekrar hızlıca sarıldı. “Yeni hayatın için bol şans güzelim,” dedi ve aceleyle vedalaşarak beni gönderip işinin başına döndü.

İkinci katın koridorunda dalgın dalgın yürürken ceza sorumlumuzun söylediklerini düşünüyordum, aklım allak bullaktı. Neden bana böyle bir uyarı yapmıştı? Görev bitince neden Çisem Hanım’la anlaşmazlığa düşecektim ki? Ayrıca neden başıma bir iş gelsindi ki?

Ardı ardına kafama üşüşen sorular zihnimi karmakarışık bir hale sokarken önünden geçtiğim tuvaletten kulağıma gelen seslerle olduğum yerde durup etrafıma bakındım. Henüz sabahın erken saatleri olduğundan çevrede kimse görünmüyordu ama birazdan bir görevlinin bir yerlerden çıkacağına adım gibi emindim. İçerideki sesler yükselince kendime hâkim olamadım ve merakıma yenik düşerek kapıyı hızla açıp kendimi içeri attım.

Ve ânında yüzümü buruşturmam bir oldu!

Karşımda Toprak ve Aylin’i gördüğümde öylece kalverdim. Çünkü kesinlikle şahit olmaktan rahatsız olduğum bir durumda yakalamıştım onları. Öpüşüyorlardı!

Aylin beni fark edince ânında Toprak’tan uzaklaştı, yüzünde utançla karışık endişeli bir ifade belirdi. Toprak ise istifini hiç bozmadan bana bakarken duruşundan umursamazlık akması oldukça sinir bozucuydu.

Pislik!

“İkinize de inanamıyorum,” dedim hayretle. “Her katta devriye geziyor, durumun ciddiyetinin farkında mısınız, yakalansanız neler olur tahmin edebiliyor musunuz?”

Akademide karşı cinsle yakın ilişki kurmak ya da fiziksel en ufak bir yakınlaşma kesinlikle yasaktı. Tabii gizlice bu kuralı çiğnemeye çalışanlar çıkabiliyordu ancak yakalandıkları zaman çok ağır cezalarla karşılaşıyorlardı. Akademinin bize uyguladığı özgürlük dışı kurallardan biri de buydu işte, duygularımıza bile hâkim olmak istiyorlardı.

Aylin’in yüzü bembeyaz kesildi. “Eylül ben...” Toprak’a kısa bir bakış attı. “Ben düşünemedim...”

Uyarırcasına Aylin’e baktım. “Aptal bir kaçamak için hayatını riske atmaya değer mi?”

Başını hızla iki yana salladı. “Hayır, hayır değmez,” dedi korkuyla.

“Geç de olsa aklının başına gelmesi ne hoş,” dedim iğneleyici bir tavırla.

Yanakları utançtan kıpkırmızı oldu. “Ben çok üzgünüm Eylül, lütfen kimseye bir şey söyleme,” dedi yalvarırcasına.

“Birine söyleyecek değilim zaten.” Ardından bakışlarım Toprak’a kaydı. “Belli ki onun umurunda değil hiçbir şey, ama sen çok daha iyisini hak ediyorsun Aylin.”

Yüzü iyice düşerken yanakları da gittikçe kızarıyordu. “Öyle söyleme, onu seviyorum,” diye mırıldandı zor duyulan bir sesle.

İçim Aylin için sızlarken sıkıntıyla ofladım. “Akademide âşık olmak gibi bir lüksümüz yok, bunu ne kadar çabuk

kabullenirsen senin için iyi olur. Bir gün yakalanıp hayatının hatasını yapmadan vazgeç bu hislerinden. Hiç kimse ya da hiçbir şey hayatından daha değerli değil.”

Aylin neredeyse ağlayacak gibiydi, haklı olduğumu belli edercesine Toprak’a yandan küçük bir bakış atıp tuvaletten çıktı.

Aylin gider gitmez bakışlarımı Toprak’a yönelttim. “Kendini istediğin kadar tehlikeye atabilirsin ama başkalarını da seninle birlikte aşağı çekmekten vazgeç,” dedim kızgınlıkla.

Tembel bir şekilde duvara yaslanıp tek kaşını kaldırdı. “Sen de ne yaptığıma burnunu sokmaktan vazgeç, her yerde karşıma çıkıp işlerimi bozmandan sıkıldım artık.”

“Belki farkında değilsin ama Aylin’le birlikte seni de kurtardım az önce!”

Omuz silkti. “Kimin umurunda?”

“Beynine oksijen gitmiyor herhalde, git biraz dışarıda dolaşıp temiz hava al da kendine gel! Belki o zaman ne kadar tehlikeli bir işe kalkıştığını anlarsın.”

“Beni rahat bırak,” dedi sıkılmış bir sesle, ardından rahat duruşunu bozup yanımdan geçerek kapıya doğru yöneldi. “Senin yardımına ihtiyacım yok.”

İç çekerek arkasından baktım. “Neden böyle davranıyorsun ki?” diye sordum kendimi tutamayarak. “Nerede o hırslı, akademideki her kurala uyan Toprak?”

Tam kapıdan çıkacakken olduğu yerde durdu, tekrar bana doğru dönüp gözlerimin içine baktı. “Öldü,” dedi sertçe. “Bu yıl da buradan kurtulamayacağım belli oldu, ne diye uğraşıp iyi çocuk olmaya zahmet edeyim ki? Belki de vakit

varken tüm fırsatlardan sonuna kadar yararlanıp hayatımı yaşamam daha mantıklıdır.”

Kaşlarımı çattım. Sözlerinin altında yatan vazgeçmişlik beni huzursuz ederken canımı sıkmaya yetmişti. Tamam, Toprak’a çoğu kez sinir oluyordum ama yine de aynı kaderi paylaştığımız için onun adına üzülüyordum. Belki de buradan gideceğimden dolayı artık ona farklı bir gözle bakıyordum zira artık Toprak’a karşı kızgınlık hissetmiyordum.

Anlayışla, “Henüz hiçbir şey bitmedi,” diyerek teselli etmeye çalıştım. “Önümüzdeki yıl eminim seni seçeceklerdir.”

Akademiden de, genç çocukların hayatlarını çalıp onları istedikleri gibi kullanan insanlardan da nefret ediyordum! Ve hepsinin işini bitireceğim günün gelmesi için sabırla bekliyordum, bu kendime verdiğim asla unutmayacağım bir sözdü. Bir gün hepsinin canına okuyacaktım!

“Bir yıl daha beklemeliyim ha?” dedi sinirli bir alayla. “Senin aptal empatine ihtiyacım yok.”

Kayıtsız görünmeye çalıştım. “Belki de beklemek zorunda kalmazsın, bu yıl başka görevler de çıkar kim bilir? Şimdiden kötü düşünmek sana bir şey kazandırmaz, toparlan ve eskisi gibi hırsla çalışmaya devam et,” diye karşılık verdim.

Tanrım! Şu an burada durup Toprak’ı teselli ettiğime inanamıyorum! Dünyanın sonu geliyor olmalıydı!

Gözlerini kıstı. “Sakin bana acıma,” dedi derinden gelen alçak bir sesle. “Biz dost değiliz, asla da olmayacağız.”

“Ben de seninle dost olmaya meraklı değilim, ama yine

de aynı kaderi paylaşıyoruz ve hoşuna gitsin ya da gitmesin seni anlıyorum, ne hissettiğini biliyorum.”

Bana küçümseyen bir bakış attı. “Aptalın tekisin, biliyor muydun?”

Gözlerimi devirdim. “Uyuzluk etmekten hiç bıkmaz mısın sen? Yarın akademiden ayrılıyorum, düşmanlığı bırak artık, bu ikimize de bir şey kazandırmaz.”

Ukala bir tavırla, “Sana bir söz vermiştim hatırlıyor musun?” diye sordu.

İlgisiz görünmeye gayret ederek omuz silktim. “Neymiş?”

“Buradan gidiyor olsan da bugün veya bir başka gün seni bitiren kişi ben olacağım ve küçük bir not: Ben her zaman sözümü tutarım.”

Alaycı bir şekilde sırttım. “Peşimden mi geleceksin?”

“Neden olmasın?”

“O biraz zor.”

Koyu renk gözleri sertleşti, çenesinde bir kas seğirdi, dişlerini sıkıyordu. “Her şeyini ortaya koyan bir adam için imkânsız diye bir durum söz konusu olamaz,” dedi tehditvari bir sesle.

Onu umursamadığımı gösterircesine tek kaşımı kaldırdım. “Benden intikam alman o kadar önemli yani, hayatını riske atacak kadar hem de?”

Başını salladı. “Aynen öyle.”

O an kendimi tutamadım ve uzun zamandır merak ettiğim soru dudaklarımdan dökülüverdi. “Senin benimle derdin ne, yıllardır benimle alıp veremediğin şey nedir?”

Dudakları tekinsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yeterince açık değil mi?”

Sıkılmış bir sesle yanıt verdim. “Değil ki soruyorum.”

Bana doğru birkaç adım atıp tam önümde durdu. “Senden nefret ediyorum,” dedi her kelimenin üstüne basa basa.

Sözlerinden hiç etkilenmeden sakince sordum. “Neden?”

Soruma cevap vermedi. Tekinsiz gülüşü genişleyerek tüm yüzüne yayıldı. Gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. “Yarın için iyi şanslar, ama şu sözümü sakın unutma, yakında yeniden görüşeceğiz,” dedikten sonra arkasını dönüp kapıdan çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Tüm bunlar da ne demekti şimdi?

Hayır, olamaz!

Yağmur'la öncesinde eşyalarımızı topladığımız küçük sırt çantalarımızı omuzlarımıza takıp odamızdan ayrıldık. Bir kez olsun dönüp de arkama bakmadım, açıkçası bakma gereği de duymadım. Gerçek şu ki odamızı bir daha görmeyeceğim için acayip mutluydum, hiçbir şeyi özlemeyeceğim kesindi. Ne küçük rahatsız yatağımı ne de ufacık dolabımı özleyecektim. Çocukluğum burada geçmişti, evet ama pek güzel hatıralar edinmediğimden olsa gerek geçmişimi de burada bırakmaya niyetliydim. Hem de sonsuza dek...

Birkaç arkadaşla vedalaştıktan sonra akademiden ayrılmadan görevimizin detaylarıyla ilgili toplantı yapmak üzere Çisem Hanım'ın ofisine gittik. Masasının başına geçmiş önünde duran bilgisayara harıl harıl bir şeyler yazıyordu.

Bizi kapıda görünce, kaşlarını hafifçe çattı, bilgisayarını kapatıp kenara itti. Kendisi yine her zamanki gibi otoriter tavrını koruyordu. Katı yüz ifadesi ve delici bakışlarıyla buradaki tek güç benim diye haykırıyordu.

İçeri girdiğimiz anda gözlerini kısıp dudaklarını büzerek masaya oturmamızı izledi, ardından da önümüze doğru siyah kaplı bir dosya fırlattı.

“Alperen Bozkurt hakkındaki bilgiler dosyanın içinde,” dedi sert ve duyusuz bir sesle. “İkinizin de incelemesini istiyorum. Her detayı hafızanıza kazıyacaksınız ve kendi stratejilerinizi bu yönde belirleyeceksiniz. Hata istemiyorum, en ufak bir hatada işinizi bitiririm. Yanlış yapma lüksünüzün olmadığı iyi bilin. Adımlarınızı dikkatli atın, kaybedecek zamanımız yok.”

“Peki efendim,” diyerek dosyaya uzandım. Bir-iki sayfa çevirerek içine şöyle bir göz atmaya başladım.

Alperen’in fiziksel görünüşüne dair detaylar, özgeçmiş ve şu an neler yaptığına dair bilgiler vardı. Ayrıca uzaktan, habersizce çekilmiş bir sürü fotoğraf konmuştu dosyanın içine.

Gözlerimi kısarak hızlıca fotoğraflara göz gezdirdim ve yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Çünkü lanet olsun ki çocuk her bir karede yakışıklı görünüyordu, daha önce hiç böylesini görmemiştim. Bu kadar kusursuz görünmesi büyük haksızlıktı! Hele ki habersiz çekilen fotoğraflarda.

Gönülsüzce bir-iki sayfa daha çevirdim ve her defasında aynı görüntü zihnime kazındı. Fotoğrafları aynı mü-

kemmellikte devam ediyordu. Bir insan her şeyiyle mi iyi görünürdü, hiç mi kötü bir karesi olmazdı? Dürüst olmak zorundaydım, yoktu.

Simsiyah gür saçları ve sert erkeksi yüz hatlarıyla resmen bir model gibiydi. Ama ne yazık ki model değildi, ülkenin en azılı ve tehlikeli suçlularından biriydi.

Rahatsız olarak dosyayı kapattım. Hedefimi daha sonra inceleyecektim, mesela yalnızken!

“Bu gece sabaha karşı uçağımız kalkacak,” diyen Çisem Hanım’ın sert sesi beni düşüncelerimden çıkardı.

Bu harika bir haberdı. Sonunda başlıyordu her şey! Dikkat kesilerek söylediklerine odaklandım, başarılı olabilmem için her bir bilgi kırıntısına ihtiyacım vardı nihayetinde.

“İzmir’e gideceğiz,” dedi yavaşça. “Sizin için müstakil bir ev satın alındı, Alperen’in evinin hemen yanında.”

Çok iyi, diye geçirdim içimden. Ne demişler: Dostunu yakın tut, düşmanını daha yakın!

“Görevdeki ilk aşamanız gözlem ve hedefinizi tanımak olacak. 7/24 hem Alperen’i hem de evini gözetim altında tutacaksınız, evine kim geliyor, kim gidiyor, ne kadar süre kalıyor, hepsini rapor edeceksiniz ve bana e-posta olarak atacaksınız. Gün gün rapor istiyorum. Evden çıktığı zamanlarda da gerekirse takip edeceksiniz, nerelere gidip neler yaptığını öğrenmek istiyorum. Anlaşıldı mı?”

Başımı hafifçe öne doğru salladım. “Anlaşıldı efendim, siz nasıl isterseniz.”

“Güzel,” dedikten sonra gözlerini kıstı. “Birkaç gün sizinle kalacağımı söylemiştim, biliyorsunuz, ama son anda

görevinizde bazı değişiklikler yapmaya karar verdik. Sadece bir gün kalacağım. Bazı işleri hallettikten sonra buraya geri döneceğim.” Önünde duran dosyayı açıp içinden iki kimlik çıkardı. birini bana attı diğerini Yağmur’a. “Yeni kimlikleriniz. Eylül Tunç ve Yağmur Tunç.”

Yağmur’a kısa bir bakış attım, gözlerine yansıyan unutulmuş kimliğini inceliyordu ben de benimkini elime alıp dikkatle inceledim. Dışarıdaki hayatta kullanabileceğim bana ait ilk şeydi, özgür olan beni tanımlıyordu. Daima elde etmek istediğim hayatın belgesiydi. İçimde yükselen mutlulukla gülmek için elimden geldiğince ifadesiz durmaya gayret ettim ama bir hayli zordu. Engel olamadığım bir coşku ruhuma kadar işliyordu. Artık özürlük tanımı daha gerçek geliyordu. Gerçek ve ulaşılabilir.

Çisem Hanım’a baktım. “Bir hikâyemiz var mı, insanlara ne anlatacağız?” diye sordum merak ederek.

“Kuzensiniz, bugüne kadar yetiştirme yurdunda büyüdünüz. Kimseniz yok, ailenizi trafik kazasında kaybettiniz. On sekiz yaşına girdiğinizde ailenizden kalan mirası kullanmaya başladınız, bir yıl sonra da yeni bir başlangıç yapmak amacıyla İzmir’e taşındınız. Daha detaylı hikâyeniz dosyanın ek kısmında mevcut, ayrıca okul bilgileriniz de orada yazıyor.” Gözleri Yağmur ile benim aramda gidip geldi. “Kimseyle gereğinden fazla yakınlaşmayacaksınız. kimseyle dost olmak yok. Yalnızca şüphelenmemelerini sağlayacak kadar arkadaşlık kuracaksınız, fazlasını aklınızdan geçirmeyin ve uyarılarımı sakın unutmayın.”

Yağmur’la birlikte tamam, dercesine başımızı salladık.

Benim için sorun yoktu, amacım dost edinmek değildi zaten, ben yalnızca işime odaklanacaktım.

Çisem Hanım sandalyesini geriye iterek yavaşça ayağa kalktı. Omuzlarını dikleştirerek bize tepeden bir bakış attı. “Hazırsanız gidelim,” dedi duygusuz bir tavırla.

İkimiz de, “Hazırsınız efendim,” diyerek ayağa kalktık.

“Beni takip edin.”

Kapıya yöneldi, Yağmur’la çantalarımızı omuzlarımıza atarak peşi sıra yürümeye başladık. Bizi akademiden çıkaran arabaya bindiğimizde üzerimde çözemediğim bir gerginlik vardı, ayrıca gerginliğime eşlik eden derin bir heyecan dalgası da bedenimi işgal etmişti. Çisem Hanım’ın karşımızdaki koltuğa geçip dik dik bir bana bir Yağmur’a bakıyor olması da gerginliğimi daha da artırıyordu doğrusu.

Hissiz bakışları cidden sinir bozucuydu!

Havalimanına gidene kadar hiç konuşmadık, Yağmur’un da gerginlik konusunda benden pek bir fark yoktu, hatta daha beterdi. Titreyen ellerini gizlemek için ceplerine sokmuştu.

Nihayet havalimanına vardığımızda içimden avazım çıktığı kadar, “Sonunda!” diye bağırırken kendimi hızlıca arabadan dışarı attım. Bizi bekleyen jete doğru yöneldiğim sırada Çisem Hanım’ın sert sesi beni olduğum yerde durmaya zorladı.

“Henüz değil Eylül,” dedi sertçe. “Birini daha bekliyorum. O gelmeden gitmeyeceğiz.”

O kadar şaşırmışım ki düşünmeden sordum. “Kim gelecek?”

Çisem Hanım kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı. Soruma

hem şaşırmış hem de kızmıştı. “Sen beni sorguluyor musun Eylül?”

Hemen cevap verdim. “Özür dilerim efendim, bir anlık merakıma yenik düştüm. Üzgünüm, niyetim sizi sorgulamak değildi.”

Onaylamaz bakışlarını benden çekti. “Birazdan öğreneceksin kimin geleceğini,” dedi soğuk bir tavırla. “Ve bu arada, bundan sonra ben izin vermeden sakın konuşma,” diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Ona fark ettirmeden gözlerimi devirdim. Tanrım, ne korkunç bir kadındı!

Bizi getiren arabaya sırtımı yaslayarak bir ayağımı diğerinin üzerine atıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sır gibi saklanan gizemli misafirimizi beklemeye koyuldum.

Yağmur da yanıma yanaşıp çantasını omzundan indirdi, yere bırakarak o da arabaya yaslandı. “Neler oluyor sence?” diye fısıldadı sessizce.

Omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok, belki de görevle ilgili işimize yarayacak bir şeyler teslim edilecektir. Çok da umursamıyorum. Bir an önce gitmek, istediğim tek şey.”

Arkadaşıma belli etmiyordum ancak sinirlerim bozulmuştu iyice.

Yağmur aklına kötü bir şey gelmişçesine nefesini tuttu. “Ya son anda bir aksilik olduysa, ya görev iptalse, ya bizi geri götüreceklerse?”

Ona yandan kötü bir bakış fırlattım. “Lütfen susar mısın Yağmur, zaten sinirlerim bozuk sen de germe beni. Bu gece gidiyoruz, bitti.”

Pişmanlıkla iç geçirdi. “Tamam, üzgünüm. Seni germek istememiştim.”

Karşıdan gelen gür motor sesi kulaklarımıza dolunca yaslandığım yerden doğruldum. Camları karartılmış siyah bir Volvo hızla piste girip tüm dikkatleri üzerine çekti. Fazlasıyla hızlıydı. Gözlerimi kısarak kuşkuyla arabayı takip ettim, burada ne haltlar döndüğünü deli gibi merak etmeye başlamıştım.

Araba yakınımıza park edince temkinli bir tavırla omuzlarımı dikleştirdim. Beklediğimiz kişi her kimse işte sonunda gelmişti anlaşılan. Nitekim Çisem Hanım’ın arabaya doğru hareketlendiğini gördüğümde tahminimde yanılmadığımı anladım.

Kolumla Yağmur’u dürttüm. “Geldi,” dedim kısık sesle. “Bakalım kim bu bizi bekleten gerzek?”

Yağmur dikkat kesildi. “Önemli biri herhalde. Böyle bir arabayla geldiğine göre.”

Burnumdan soludum. “İşleri neyse halletseler de biz de hemen jete geçsek artık. Gerçekten sıkıldım, diken üstünde hissediyorum kendimi.”

Yağmur endişeyle altdudağını dişledi. “Ödüm kopuyor geri döneceğiz diye.”

“Dönmeyiz merak etme,” diyerek onu yatıştırdım.

Çisem Hanım kibirli bir tavırla arabanın tam karşısında geçti, uğursuz bir şekilde çenesini kaldırdı. Halinden oldukça memnun görünüyordu. O sırada arabanın kapısı açıldı ve elinde bavuluyla birlikte karanlık bir siluet arabadan inip kadının önünde durdu, başını eğerek selam verdi.

Çisem Hanım dudaklarına kondurduğu kibirli gülüşle bir adım kenara çekilip eliyle uçağı işaret etti, nihayetinde gelen kişiyi net bir şekilde görebildim ve şaşkınlıkla ağzım bir karış açık kaldı.

Çünkü gelen Toprak'tan başkası değildi!

“Siktir!” diye kısık sesli bir küfür savurdum kendime hâkim olamayarak. “Bu da neyin nesi şimdi!”

Yağmur da Toprak'ı fark etmiş olacak ki yanımda üzgünce inledi. “Hayır, hayır, hayır...” Neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktı.

Çisem Hanım, Toprak'la beraber yanıma doğru gelip bakışlarını yüzüme dikti. “Yeni ekip arkadaşınıza merhaba deyin.” Gözlerinde soğuk bir ışıltı vardı, sanki bana meydan okuyordu. Hadi durma, karşı çık diyordu.

Güçlükle yutkundum. Yeni ekip arkadaş mı? Kâbustu bu, resmen koca bir kâbusun içine çekilmiştim!

Toprak kibar bir şekilde başıyla selam verdi. “İyi akşamlar hanımlar,” derken dudaklarına nazik bir gülümseme yerleşti. “Size katılmak benim için büyük bir onur.”

Gözlerimi kıstım. İkiyüzlü pislik! Nasıl da rol yapıyordu!

“Size daha önce söylemişim, görevinizde ufak bir değişiklik yapıldı,” dedi Çisem Hanım, ardından bakışlarını Toprak'a çevirip sinsice tebessüm etti. “Toprak da size eşlik edecek ve kendisi ekibinizin lideri olacak.”

Lider mi? Aman Tanrım! Biri şu kadını sustursun, zira ağzından çıkanları daha fazla bünyem kaldırmayacaktı!

Kendime engel olamayarak karşı çıktım. “Ama efendim, ben Toprak'ı eledim. Nasıl olur...”

Kadın sertçe sözümü kesti. "Sana söz hakkın olduğunu düşündüren nedir Eylül? Senden beklenen sözlerini sorgulamadan ne deniyorsa yapmak. Anladın mı beni. itiraz etme gibi bir lüksün yok."

Kötü bir laf etmemek için dilimi ısırđım, zira çok ciddi görünüyordu. "Anladım," dedim usulca.

Beni küçümsercesine süzüp konuşmasına devam etti. "İşleri Toprak yürütecek, operasyonla ilgili her şeyin kontrolü Toprak'ta olacak. Genelde sizinle iletişimi onun aracılığıyla sürdüreceğim, siz de önemli bir durum olduğunda bana iletmesi için kendisine gideceksiniz." Duygudan yoksun gözlerini üzerimizde gezdirdi. "Sanırım anlaşılmayan bir nokta yok, öyle değil mi?"

Yağmur itaatkâr bir tavırla, "Yok efendim," dedi cılız bir sesle.

Ben de gönülsüzce onayladım. "Yok efendim, her şey anlaşıldı."

Oysa içimden fırtınalar kopuyordu, her şeyi yakıp kül etmek, özellikle de bana acımasızca boyun eğdiren karşıdaki gaddar kadını dünya üzerinden sonsuza dek silip atmak istiyordum.

Çisem Hanım genişçe güldü. "Harika, o halde gitme zamanı. Jete geçin."

Bizi girişte güler yüzlü bir hostes karşıladı. İçeriye ilk ben girdim, ağır adımlarla yürürken etrafıma bakındım. İlk kez uçakla yolculuk yapacaktım ve bu gerçek beni fazlasıyla heyecanlandırabilirdi ta ki az önce yaşadığım öfke nöbeti olmasaydı.

Jetin içi oldukça geniş ve ferahtı. Büyük aralıklar dizilmiş krem rengi çift ve tek kişilik rahat görünen deri koltuklar vardı. Önlerinde ahşaptan uzun masalar ve masaların hemen yanında da yiyecek ve içeceklerin bulunduğu mini barlar konmuştu. Belli ki jetin zaman zaman bizim dışımızda da yolcuları oluyordu, muhtemelen özel misafirler ağırlanıyordu.

Bizim ardımızdan jete binen Çisem Hanım, hiç konuşmadan ilk sıradaki tek kişilik koltuğa küçük çantasını bıraktı ve kokpite doğru giderek gözden kayboldu. Yağmur da yolculuğumuz başlamadan önce elini yüzünü yıkamak istediğini söyleyerek yanımdan ayrıldı. Belli ki çok stesliydi, onu suçlayamazdım.

Toprak'la yalnız kaldığımızda elimi kaldırıp orta parmağımı gösterdim. Umarım nefretimden yoğunluğunu anlayabilmiştir.

Sırıtarak karşılık verdi. Uyuz!

Onu yok saymaya çalışarak çift kişilik koltuklardan birine geçip oturdum. Acayip sinirliydim ve sinirimi bastırmak için ne yapacağımı hiç bilmiyordum, içimdeki kızgınlık geçecek miydi ondan bile emin değildim. Toprak'la aynı görevde olduğumuza inanmak zor geliyordu. Kesinlikle kabullenmek istemiyordum. Yani bu mümkün değildi, olmazdı! Bir de liderimiz olacaktı ha, ağlamak istiyordum! Ciddiyim, kendimi yerlere atarak bağıra bağıra ağlamak istiyordum.

Toprak lakayt bir tavırla gelip yanıma oturdu. "Nasılsm sevgili ekip arkadaşım?" Pis pis sırtıyordu.

Buz gibi bir bakış fırlattım. “Çok kötüyüm, oldu mu? Aldın mı cevabını, mutlu musun şimdi?”

Pis sırtışı genişleyip tüm yüzüne yayıldı. “Hem de nasıl,” dedi pişkin pişkin. “Bomba gibiyim şu an, kendimi acayip iyi hissediyorum.”

Yüzümü buruşturdum. “Sen böyle birisin işte. Başkalarının mutsuzluğuyla mutlu olacak kadar aşağılık bir insansın.”

“Yok,” dedi itiraz ederek. “Başkaları değil, sadece sen.” Gözlerinden uğursuz bir parıltı geçti. “Mutluluğumun tek kaynağı sensin. Senin üzülmene, zor durumda kalıp acı çekmene kendimi iyi hissetmeme neden oluyor.”

Kaşlarımı çattım. “Çünkü hastasın!” dedim sinirli sinirli. “Hasta ve zavallı.”

Kısabirkahkahaattı. “Liderinizolmamıhazmedemiyorsun değil mi?”

“Hiçbir zaman sana lider gibi davranmayacağım,” diye çıkıştım.

Bir kahkaha daha patlattı. “Sinirli kalmayı sürdür olur mu, seni böyle görmek çok keyifli.”

Sıkıntıyla başımı iki yana salladım. “Git başımdan Toprak. Seninle uğraşacak havada değilim. Beni rahat bırak.”

Yalandan alınmış gibi yaparak iç geçirdi. “Şimdiden liderini tersliyor musun yani, nerede üste saygı?”

“Terslersem ne olur?” dedim meydan okuyan bir tavırla. “Ne yaparsın? Çünkü bunu sıklıkla yapmayı planlıyorum.”

Toprak istifini hiç bozmadan üstünlük taslayan halini korudu. “Seni yalnızca bir defa uyaracağım. Bundan sonra

benimle konuşurken sözlerine dikkat edeceksin Eylül, ma-
lum ekip lideri benim. En ufak hatanda yakarım seni, Çisem
Hanım'a öyle şeyler anlatırım ki ânında görevin sona erer.
Soluğu gerisingeri akademide alırsın. Hem de o sulugöz
Yağmurcuğunla birlikte.”

Gözlerimi kısarak kötü kötü baktım. “Dene de gör gü-
nünü,” dedim sertçe. “Attığın en ufak bir iftiranın hesabını
ödetirim sana. Bu görev benim tek hayalim, kurtuluş biletimi
kimse elimden alamaz. Ne sen ne de bir başkası. Ha diyelim
ki, bana oyun oynamaya kalkıştın, işte o zaman benden kork
Toprak. Çünkü yemin ediyorum sana, hayatta yapacağım
son şey olsa dahi bedelini ödetirim.”

Alaycı bir şekilde kıs kıs güldü. “Sakin ol küçük kuş.
Sadece şaka yapıyordum. İstesek de istemesek de bu işte
birlikteyiz, merak etme bunun bilincindeyim. Ona göre
davranacağım, seninle kişisel sorunlarımızı görevimizin
dışında tutacağız.”

“O halde kes sesini ve yanımdan git.”

Ciddileşti. “Ama sakın unutma, lider benim. Ben ne
dersem o olacak, anlıyorsun değil mi? Yani bir daha bana
saygısızlık edersen Çisem Hanım'ın bundan haberi olabilir,
sonra kim bilir sana ne kadar kızar. Sırf kişisel meselelerin
yüzünden görevimizi tehlikeye atmandan kesinlikle hoş-
lanmaz.”

Ona buz gibi soğuk bir bakış gönderdim. “Sen beni tehdit
mi ediyorsun?” Biraz daha beni kışkırtırsa üzerine atlayıp
onu hemen şimdi boğazlayabilirdim!

Epey keyifli bir kıkırdamayla ayaklarını kaldırıp karşı-
sındaki boş koltuğa uzattı, bir ayağını diğerinin üzerine

koydu. rahatça arkasına yaslandı. "Tehdit değil yalnızca küçük bir uyarı diyelim güzelim. akıllı olman için," dedi yumuşak bir sesle.

"Cehenneme kadar yolun var Toprak," deyip ayağa kalktı. "Elinden geleni yap. beni asla sindiremeyeceksin."

Önünden geçerken tüm gücümü kullanarak dizimle bacaklarına vurdum. Bacakları koltuktan düşerken oturuşunu düzeltmek zorunda kaldı, rahatını bozduğum için bana ters ters baktığında hiç üstüme alınmadan yanında ayrıldım, uzaktaki başka bir koltuğa yöneldim. Sessizliğe ve Topraksız bir yolculuğa ihtiyacım vardı.

Yeni koltuğuma yerleşirken hayli mutsuzdum. Düşünceli bir şekilde dirseğimi koltuğun koluna koyup yanığımı yumruğuma yasladım ve yüzümü uçağın küçük penceresinden dışarıya çevirdim. Fena halde morallim bozulmuştu, çünkü hayallerimdeki görevin hiçbir kısmında Toprak yer almıyordu, oysa bir saat içinde zorla hayallerime dahil edilmişti ve karşı koymaya ne gücüm ne de böyle bir seçeneğim vardı.

Toprak'la kendimi aynı cümle içerisinde düşünmek bir yana onunla aylar boyunca aynı evi mi paylaşacaktık, hem de birbirimizden ölesiye nefret ederken?

Tamamen fiyasko! Kâbus gibi bir hayat beni bekliyordu belli ki!

Gerçi yapılan büyük bir haksızlık vardı ortada, akademide birinci seçilen benken Toprak nasıl oluyordu da lider olarak göreve dahil ediliyordu?

Ne vardı bu işin içinde gözden kaçırdığım?

Neler dönüyordu burada?

*Benim için ne kadar değerliyse
onun için o kadar değersizdi!*

Yağmur ardı ardına kolumu dürtükleyip beni sarstığında homurdanarak uykunun o tatlı kollarından ayrıldım ve isteksizce gözlerimi açtım. “Tamam. Uyandım, beni dürtüklemekten vazgeçebilirsin,” dedim aksi aksi.

“Sonunda yani,” dedi beni azarlarcasına. “Ölü gibi uyumandan nefret ediyorum.”

“Yalnızca gözlerimi dinlendiriyordum,” diye karşılık verdim alaycı bir tavırla.

“Amma da derin dinlenme şeklin varmış.”

Güldüm. “Bir ara sen de denemelisin, kısa süre için bile olsa gerçeklerden uzaklaşmak iyi oluyor.”

“Yok ben almayayım, malum işler değiştiğinden birimiz uyurken diğerinin uyanık kalması şart.”

"Haklısın." Neşem kaybolup gitmişti.

Bakışlarımı cama çevirince jetin havalimanına inmek te olduğunu gördüm. Hafifçe gerinerek koltuğumda doğrulurken bir yandan da bakışlarımı jetin içinde dolandırıp Çisem Hanım'ı aradım ancak görünürlerde yoktu.

"Bir şey kaçırdım mı?" diye sordum Yağmur'a.

"Hayır."

Tam bu sırada Çisem Hanım ortaya çıktı. Ellerini beline koyarak hepimize tepeden bir bakış attı. "Toparlanın, gidiyoruz." Çantasını eline alarak kapıya doğru yöneldi.

Havalimanı bomboştu, etrafta bizden başka kimsecikler yok diye düşündüğüm sırada uçağın hemen yanına park etmiş, iki siyah Jeep dikkatimi çekti. Ağır ağır merdivenleri inerken kaşlarımı çatarak çevreme bakındım, artık eskisinden daha fazla temkinli olmalıydım. Dışarıdayken ne zaman ne olacağı hiç belli olmazdı ve benim dikkatsiz davranma lüksüm yoktu.

Arabalardan birinin kapısı yavaşça açıldı ve içinden takım elbiseli, oldukça sert görünen bir adam çıktı. Kapıyı ardından kapatıp güçlü adımlarla yürüdü, arabaların önüne geçti ve ifadesiz gözlerini üzerimize dikti. Çisem Hanım adamın yanına gidince başını hafifçe eğerek selam verdi, yüzünde hiçbir duygu emaresi yoktu. Fazlasıyla ciddi idi.

Bir yanımda Yağmur diğer yanımda Toprak dururken -ne yazık ki- sessizce ikisinin konuşmasını izledik. Beklemek gerçekten çok sıkıcıydı. Bazen bu gibi durumlarda oflayıp puflamamak için kendimi zor tutuyordum.

Derken sohbetleri bitti. Nihayet!

Adam, arabasına doğru yöneldi, arka koltuktan küçük, siyah renkli bir çanta alarak Çisem Hanım'a uzattı. Çisem Hanım da elindeki çantayla bize doğru yürüdü. İçinden çıkardığı son model üç cep telefonunu teker teker hepimize dağıttı.

“Birbirinizde numaralarınız benim numaram kayıtlı. Önemli bir durum olduğunda beni arayabilirsiniz ama bunun dışında rahatsız etmeyin.” Elini tekrar çantaya daldırdı, üç ayrı para destesini bize verdi. “Alışverişlerinizde nakit para harcayacaksınız, her ay para takviyesi yapılacak. Nakit sıkıntısı çekmeyeceksiniz, bu konuda asla endişelenmenize gerek yok.”

Yeni telefonumu pantolonumun arka cebine atarken paramı de ceketimin cebine koydum. İlk fırsatta bir güzel alışveriş yaparak hepsini harcayacaktım. Ne de olsa kimseye hesap verme derdim yoktu. Gönlümce istediğim her şeyi alabilirdim.

“Dediklerim anlaşıldı mı?” diye soran Çisem Hanım otoriter bir tavırla bizi süzdü.

“Anlaşıldı efendim,” dedik hep bir ağızdan.

“Güzel,” dedi ağır ağır. “Jeeplerden birini de size bırakıyorum. Gerektiğinde kullanırsınız.” Bana bir anahtar fırlattı. “Bizi eve kadar takip et Eylül.” Takım elbiseli adamın bindiği arabaya doğru giderken, “Toprak, sen benimle geliyorsun,” diye ekledi.

Toprak itaat ederek uslu uslu kadının peşinden arabaya bindi. Gözlerimi kısarak şüpheyle uzaklaşmalarını izledim. Çok garipti doğrusu, önce Toprak'ı elendiği halde göreve dahil ediyordu şimdi de onu kendi yanında istiyordu.

Peki ama neden?

Bu durumu daha sonra irdelemeye karar vererek fazla oyalanmadan Yağmur'la boş olan Jeep'e bindik ve onlar önden giderken biz de hızlarına ayak uydurarak arabayı takip ettik.

Yağmur, "Sence neden özellikle Toprak'ı çağırdı?" diye sordu meraklı bir şekilde.

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok, aklımdan neler geçiyor bilmek mümkün mü sanki?"

"Benim bir fikrim var," dedi kendinden emin bir sesle. "Bize güvenmiyor, ya da şöyle düzelteyim, bana güvenmiyor. Sanırım beni ekibe kattığı için pişman oldu. Yoksa Toprak'ı neden son anda karşımıza çıkarsın ki?"

Bunu ben de düşünmedim değil ama yine de Yağmur'a yandan onaylamaz bir bakış gönderdim. "Cehenneme kadar yolu var o kadının, çok da umurumdaydı. İstese de istemese de artık buradayız. Bizi yeniden o deliğe hapsedinceksa derdi hiç uğraşmasın, ölürüm de buna izin vermem. Bu görev bizim! Ne istiyorlarsa yapacağız, sonra da kendi yolumuza gideceğiz Yağmur. O kadar!"

Derin derin iç çekti, pek de umutlu görünmüyordu.

Aksi bir şey söylemesinc fırsat bırakmadan konuşmaya devam ettim. "Sen sadece işimize odaklan ve elinden geleni yap. Gerisini bana bırak. Ben ikimiz için de her şeyi halledeceğim. Güven bana tamam mı?"

Minnettar bir gülümseme dudaklarını esir alırken boşta elimi tutup hafifçe sıktı. "Güveniyorum..." Gözleri ıslı ıslı parladı. "Hayatta güvendiğim tek kişi sensin."

Sırtarak ona dönüp göz kırptım sonra da yola odaklandım.

Tehlikeli Görev

Yaklaşık yarım saatin ardından anayoldan ayrıldık ve iki katlı evlerin sıra sıra dizildiği geniş bir sokağa girdik. Her evin kendine ait görkemli ve büyükçe bahçesi önünde uzanıyordu. Bazı evlerde buna ek olarak havuz, bazılarında ise bir bahçivanın elinden çıkmışçasına renk renk çiçeklerin süslediği mükemmel bir bahçesi vardı. Başımı yan tarafa doğru çevirdiğimde ise her evin deniz manzarası olduğunu fark ettim. Zira sahil oldukça yakınımızda, yürüme mesafesindeydi.

Önümüzdeki Jeep beyaz tuğlalı bir evin önünde durunca, ben de hemen arkasında durup arabayı park ettim. Yağmur’la arabadan indiğimizde Çisem Hanım da kendi arabasından indi ve yanımıza geldi, bana bir anahtar uzattı.

“Burada yaşayacaksınız,” dedi kısaca. “Ben fazla kalamayacağımı söylemişim, bazı konuları halledip akademiye geri döneceğim. Siz eve geçebilirsiniz, Toprak’la küçük bir işimiz var. Bitince o da gelip size katılacak” Gözlerini kısarak ısrarla Yağmur’a baktı. “Bir kez daha hatırlatıyorum. Tek bir yanlış istemiyorum. Hiçbir koşulda affınız olmayacak, en ufak bir hatanızda sizi bitiririm.” Bakışlarını bana çevirdi. “Anlaşıldı mı Eylül?”

İtaatkâr biz şekilde başımı salladım. “Anlaşıldı efendim, bizden hiç kuşkunuz olmasın. Görevimizi başarıyla tamamlayacağız. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız.”

Yüzünde kurnaz bir gülüş belirdi. “Aferin,” dedi kibirli bir tavırla. “Eğer hayatta kalmak istiyorsanız başka bir seçeneğiniz yok zaten.”

Gerildim ama belli etmeyerek ifadesiz duruşumu korudum.

“Eve girin,” diye emir verdikten sonra yeniden arabaya bindi.

Siyah Jeep çalışıp gözden kaybolana kadar orada dikilip uzunca bir süre yolu izledim. Çisem Hanım çok zallın biriydi, bana bu görevi vermiş olsa da bize kesinlikle güvenmiyordu. Özellikle de Yağmur'a. Tam emin olamasam da onunla ilgili planları olduğundan şüphe etmeye başlamıştım, hem de asla hoşuma gitmeyecek planlar!

Dostum benim için ne kadar değerliyse onun için o kadar değersiz biriydi. Ama bu konuda karşısında duracağımı biliyordu ve bundan dolayı üstü kapalı tehditlere başvuruyordu. Bir de Toprak meselesi vardı kafamı kurcalayan. Çisem Hanım, neden Yağmur'la beni dışlayıp ısrarla Toprak'ı yanında istiyordu anlamış değildim doğrusu. Ama içimden bir ses bunun pek de hayra alamet olmadığını haykırıyor, beni dikkatli olmam konusunda uyarıyordu.

Yağmur'un heyecanlı sesini duymamla dalıp gittiğim derin düşüncelerden sıyrıldım ve bize doğru yaklaşmakta olan birini fark ettim. Ağır ve sağlam adımlarla yürüyen çocuğun üzerinde koyu renk kot, gri bir tişört ve siyah renk spor ayakkabılar vardı. Yüzünü tam göremiyordum; çünkü öne doğru indirdiği beyzbol şapkası bunu engelliyordu.

Yağmur, "Bu o, bu o!" deyip heyecanla beni çekıştırmeye başladı.

"Ne diyorsun hiçbir şey anlamıyorum, ayrıca kolumu koparmaya çalışmaktan vazgeç," diyerek kolumu elinden kurtarıp kızgın bir bakış fırlattım ona doğru.

Beni hiç umursamadı. "Bu o diyorum sana! O işte!"

Bezgince iç çekerken bakışlarımı tekrar çocuğa çevirdim. Boyu oldukça uzundu, omuzları geniş, kolları kaslıydı. El-

lerini ceplerine sokup başını kaldırdığında şapkanın altına gizlediği yüzü ortaya çıktı. Tek kelimeyle mükemmeldi. Dalgalı siyah saçları kapkaraydı ve kısa tutamlar halinde gri beyzbol şapkasının kenarından çıkmış kusursuz yüzünü çevreliyordu. Gözleri koyu renkti, baktıkça insanın içini titreten fırtınalı bir gece kadar soğuktu. Hafif çatık duran kaşları ise ona sert bir hava katıyordu. Tıpkı sonsuzluğu vaat eden bakışları gibi...

Gözlerimiz buluşunca damarlarımda hafif bir sıcaklığın gezindiğini hissettim, işte o an benim için zaman durdu ve nefes almayı bırakıp donmuşçasına karşımdaki çocuğa bakakaldım.

Bu gerçekten oydu ve şu an tam karşımda duruyordu.
Alperen Bozkurt.

Alperen Bozkurt!

Alperen'le bu kadar kısa bir süre içinde karşılaşmak şaşırtıcı ve beklenmedik bir durumdu. Ama hiç ummasam da işte tam karşımda duruyordu ve lanet olsun ki fotoğraflarından çok daha yakışıklı görünüyordu. Kayıtsız duruşuna ek olarak fazla sert ve erkeksiydi. Her neyse, nasıl görüldüğü beni ilgilendirmezdi, benim şu an odaklanmam gereken tek bir konu vardı o da hedefimin önüme kadar gelmiş olmasıydı. Bu şansı iyi değerlendirsem hiç de fena olmayacaktı.

Başıyla arabayı park ettiğim yeri işaret etti. "Şu siyah Jeep sizin mi?" diye sordu derinden gelen gür bir sesle.

"Evet," dedim yavaşça. Neden bilmiyorum ama kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı.

Kaşlarını hafifçe çatı. "Arabanız garaj yolumuzu kapatıyor." Ses tonu buz gibi, oldukça mesafeliydi.

"Öyle mi..." Koyu renk gözleri kara bir delik gibi beni istemsizce içine çekiyordu.

Sıkılmışçasına kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Birinin o arabayı evimin önünden çekmesi gerekiyor."

Gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım. "Tamam..." Arkamı göstererek yeni evimizi işaret ettim. "Biz de bugün taşındık..." diye tam açıklamaya başlamıştım ki sözümü kesti.

"Senin taşınma hikâyenle ilgilenmiyorum ve arabamı hemen şimdi çekmeni istiyorum," dedi sertçe. "Garajının önünü kapatıyorsunuz."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Sen nasıl konuşuyorsun böyle?" Bu nasıl bir kabalıktı, kalıvermişim öylece!

"Hadi, acele et. Bütün gün seni bekleyemem."

Sakinliğimi korumaya gayret ettim, sinirlenmeyecektim. "Sen bana emir verebileceğini mi sanıyorsun?"

Hadi oradan!

Küstahça tek kaşını kaldırdı. "Eğer arabamı başkalarını rahatsız etmeyecek şekilde kendi evinin önüne park etmiş olsaydın şu an böyle bir konuşma yapıyor olmazdık."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Evlerimizin yan yana olduğunun farkında mısın, komşular arasında bu tarz şeyler olabilir ve genelde anlayışla karşılanır. Senin gibi saygısızca değil."

Kibirli bir ifadeyle, "Hiçbir zaman anlayışlı olmadım," diye yanıt verdi.

Tatlı gülümsememi hiç bozmadan, “Belki bir ara dencemelisin, mesela şu an,” dedim.

Beni şöyle bir süzüp küçümseyerek gözlerimin içine baktı. “Seninle de komşuluğunla da ilgilenmiyorum.” Gözlerine tehditkâr bir ateş çöktüğünde başını hafifçe yana eğdi. “Şimdi ya sen arabayı çekersin ya da birazdan ortada çekecek bir araba kalmaz.”

Alaycı bir kahkaha attım. “Çok korktum, sanırım kalp krizi geçireceğim...” Elimi kalbimin üzerine koydum. “Ah yardım edin, biri ambulansı arasın,” diyerek dalga geçtim.

Gözlerini kıstı. Yüz hatlarına yakıcı bir kızgınlık yerleşti. Benim aksime o hiç eğlenmiyordu.

Yağmur huzursuzca kıpırdanıp bana doğru sokuldu. “Abartıyorsun Eylül, yapma,” diye fısıldadı.

Uyarısına kulak asmayarak öne doğru bir adım atıp Alperen’e yaklaştım. “Senin boş tehditlerine aldırmiyorum. Ben ne zaman istersem o zaman çekerim arabamı. Yani belki... O da unutmazsam,” diye yanıt verdim dudak bükerek. “Tabii sen böyle saygısız davrandığın sürece unutma ihtimalim artıyor.”

Gözleri parladı, dudakları acımasız bir tebessümle usulca kıvrıldı. “Peki, zor yoldan anlaşılmak istiyorsan bana her türlü uyar,” deyip geri geri yürürken bakışlarından yoğun bir tehlike geçti. Sonra önüne döndü, kendi garajına girip gözden kayboldu.

“Aptal,” diye homurdandım aksi aksi. “Kendini beğenmiş ukala.”

Yağmur iç geçirdi. “Sanırım onu kızdırdın. Bravo Eylül,

ilk günden çocuğu bize düşman ettin. Bunu da ancak sen başarırdın.”

Derin bir pişmanlık hissederek nefesimi uzunca bıraktım. Haklıydı. İşler pek yolunda gitmemişti.

Alperen garajdan çıkıp tekrar görüldüğünde elinde sıkıca tuttuğu bir şey olduğunu fark ettim ve ne olduğunu anlayınca ağzım bir karışık kaldı. Çünkü elinde levye vardı ve avucunun içinde tehlikeli bir şekilde döndürüp dururken arabama doğru yürüyordu.

Çılgık çılgığa bağırarak ona doğru koştum. “Dur, dur! Ne yapıyorsun, delirdin mi sen!”

“Seni uyarmıştım.”

“Bırak o levveyi!”

Meydan okuyan bir tavırla ellerini iki yana açtı. “Neden beni sen durdurumuyorsun?”

“Eğer arabama zarar verirsen, seni öldürürüm, duydun mu beni! Bunu gerçekten yaparım!”

Verdiği cevap levveyi son bir kez elinde döndürmek ve hızla arabaya doğru savurmak oldu.

“Tamam, yapma, dur! Çekeceğim arabayı!”

Tam levveyi indiriyordu ki arabaya birkaç santim kala durdu. Başını bana çevirip çarpık bir şekilde hafifçe sınıttı. “Çok iyi olur, tam da istediğim şey,” dedi alaycı bir sesle.

Dik dik ona bakarken gözlerimi kıstım. Yüz ifadesindeki aşırı memnuniyet sinir bozucuydu.

Gönülsüzce istediğini yaparak arabayı bizim evin önüne park ettim ve o ukalanın paha biçilmez garajının önünü

açtım. Arabadan indiğimde öfkeyle kapıyı çarpıp başımı ona çevirdim ve gözlerimden ateşler saçarak bağırdım.

“Tamam mı! Mutlu musun şimdi? Bir parti olacak mı? Havai fişekler patlayacak mı birazdan?”

Ciddileşerek soğuk bir tavırla birkaç saniye boyunca sessizce yüzüme baktı. “Bundan sonra arabayı garaj yolumdan uzak tutacaksın, seni evimin etrafında görmeyeceğim,” deyip son kez “uyarımı dikkate al” dercesine buz gibi tehditkâr bir bakış atarak gitti.

Gidişini izlerken öfkeyle kaşlarımı çattım. “Alperen’i öldürmek istiyorum, tüm işkence yöntemlerini üzerinde bir bir deneyerek onu öldürmek istiyorum!”

Yağmur yanıma gelip yumuşak bir sesle, “Hayır istemiyorsun,” dedi itiraz ederek.

Sinirli sinirli homurdandım. “O kadar kızgınım ki! Hem kendime kızıyorum hem de Alperen ukalasına!” Kabullenemeyen bir tavırla başımı iki yana salladım. “Beni alt etmesine izin verdiğime inanamıyorum, katlanamam ben bu yenilgiye! Hayatta olmaz!”

“Sakin olur musun, çok aşırı tepki veriyorsun. Sadece biraz hazırlıksız yakalandık o kadar. İkimiz de onunla bu kadar çabuk karşılaşacağımızı ummuyorduk.”

İnkâr edercesine yüzümü buruşturdum. “Görevimin daha ilk adımında rezil oldum! Herkes rezilliğime şahit oldu.”

Yağmur şaşkın bakışlarla etrafına bakındı. “Herkes mi,” dedi hayretle. “Burada bizden başka kimse yok ki.”

Elimi kaldırıp çevremi gösterdim. “Evler, ağaçlar, ara-

balar hepsi biliyor artık nasıl başarısız olduğumu...” dedim üzgünce. “Yetmez mi?”

Yağmur kıkır kıkır güldü. “Eylül gerçekten saçmalıyorsun.”

“Demek bunu komik buluyorsun,” dedim gücenmiş bir sesle. “Hiç komik değil Yağmur. Kendimi kötü hissediyorum, yani az önceki kız ben değildim, o ben olamam. Önce Alperen’in bakışları altında sersemledim, sonra da karşıma geçip üstünlük taslamasına göz yumdum.”

“Mecburdun, az daha arabamızı hurdaya çevirecekti. Kim olsa senin gibi davranır, Alperen’e boyun eğdi. Çocuk istediğini yaptırmakta çok etkili.”

“Ben o ukalaya boyun eğmem!” Gözlerimi kısarak orada dururken ant içtim. “Bunu ona ödeteceğim, yaptıklarının hesabını tek tek soracağım ona, benimle tanıştığına pişman olacak.”

Yağmur anlayışla kolumu sıvazladı. “Takma bu kadar, bir sonraki karşılaşmamızda ona gerçek Eylül’ü gösterirsin. Neye uğradığını şaşırır,” diyerek beni yatıştırmaya çalıştı.

Dalgın dalgın iç çektim. “Bana ne oldu inan hiç anlamadım. Beni etkilemesine izin vermemem gerekiyordu. Ama... Bilmiyorum...” Yavaşça yutkundum. “Garip hissettirdim kendimi. Adını koyamıyorum.”

Yağmur gülmek için kendini zor tutuyor gibiydi “Heyecanlandın herhalde.”

Kızgınlıkla kaşlarımı çattım. “Neden heyecanlanacakmışım ki! Uydurma.”

Sonunda dayanamayıp kıkırdarken teslim olurcasına

ellerini kaldırdı. “Tamam, bir şey demedim ben...” Ağzını sınırsız kapattı ama hâlâ gülüyordu.

Ona kötü bir bakış fırlattım. “Kes şunu,” dedim aksi aksi.

Kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekti. “Sana neyin iyi geleceğini biliyorum. Koca bir kavanoz çikolata,” dedi neşeyle. “Ne dersin?”

Derince iç çekerken omuzlarımı düşürdüm. “Şunu iki yapalım.”

Havada aşk kokusu var!

Felaket geçen bir tanışma ânından sonra -ki Alperen'den cidden ölesiye nefret etmişim- Yağmur'la birlikte arabaya atladığımız gibi yeni mahallemizde ufak bir tur attık. Henüz şehrin yabancıısı olduğumuzdan dolayı yollarda fazlasıyla acemiydik. Sanki küçük bir labirente dolanıp duruyorduk, yollar biraz kafa karıştırıcıyı ama epey sakindi. Neyse ki daha fazla boş boş gezinmek zorunda kalmadan sonunda bir market bulabilmiştik.

Yağmur, markete adım attığımız an heyecana kapılarak küçük bir çığlık attı ve hızla bir alışveriş arabası kaparak gözden kayboldu. Jet gibi süratli gidişiyle arkasından şaşkınlıkla bakarken gülmeden edemedim, heyecanı hem içten hem de çok şekerdi.

Kendi kendime kıkır kıkır gülerken ben de bir araba alarak yavaş yavaş raflar arasında dolanıp alışverişe başladım. O kadar ilginç ürünler vardı ki çoğu şeyi hayatımda ilk defa görüyordum ve her biri merakımı uyandırmıştı. Ürünleri teker teker elime alıp incelemekten kendimi alamıyordum, neye yaradıklarını okuyup anlayınca da acayip cahil hissediyordum. Resmen acınacak haldeydim; çünkü bilmediğim dünya kadar şey vardı!

Umarım en kısa zamanda yeni, özgür ve rahat hayatıma uyum sağlayabilirdim.

Bir süre sonra telefonum çalınca duraklayarak elimi cebime attım, telefonumu çıkarıp ekrana baktığımda arayanın Toprak olduğunu gördüm. Yüzümü buruştururken istemeyerek de olsa cevap verdim.

“Ne var?” dedim açıkça kabalık ederek. Sanırım Alperen’e olan sinirimi Toprak’tan çıkarıyordum.

“Evin önündeyim, yoksunuz.” Ses tonu benim aksime çok sakindi.

“Ciddi misin Toprak, fark etmen çok zamanını aldı mı?” Şirretliğe devam ederken aklıma takılan soruyu dillendirdim. “Önce sen dökül bakalım. Neden Çisem Hanım’la bizden ayrı gittin, ayrıca ona ne vaat ettin de seni de göreve dahil etti?”

“Bundan sana ne?”

“Ne demek bana ne? Benim görevime dahil oldun, hem de lider olarak! Hâlâ ne olduğunu anlamış değilim, seni alı etmiştim, nasıl olur da seni lider yaparlar?” Kuşkuyla gözlerimi kıstım. “Daha önce kimse son anda göreve gönderilmedi, senin ne özelliğin var ki kuralları değiştirdiler?”

Sinir bozucu bir sakinlikle güldü. “Düşün, belki bulursun nedenini.”

“Bu işin peşini bırakacağımı sanıyorsan yanılıyorsun.”

“Sana bol şans,” dedi alaycı bir sesle.

“Gözüm üzerinde olacak, elbette bir açık vereceksin.”

“Neredesiniz?” diye sordu bu defa konuyu değiştirerek.
“Bana yerinizi söyle.”

Gözlerimi devirdim, şimdilik şüphelerimi bastırdım ama kesinlikle dediğim gibi olayın takipçisi olacaktım.

“Marketteyiz anneciğim, ne oldu, merak mı ettin bizi?”

Sıkılmışçasına nefesini bıraktı. “Adresi gönder.”

“Gerek yok, hem alışverişimiz daha bitmedi. Bitince geliriz, ne yazık ki bizi beklemek zorundasın.” Onun kapıda kalmış zavallı halini gözümde canlandırarak içimden kıs kıs güldüm. Bu komik görüntü biraz olsun moralimi yerine getirmişti.

“Benim de alacaklarım var.”

“Ne alacaksın Toprak?” diye sordum ısrarla. “Söyle biz alırız, senin gelmene gerek yok.”

Dişlerinin arasından tısladı. “Dediğimi yap Eylül, adresi yolla.” Fena halde sinirlenmişti.

Dudak büktüm. “Bunu neden yapacağımı?”

“Sadece on saniyen var!” deyip telefonu yüzüme kapattı.

Onu gıcık ettiğimi bilmek beni keyiflendirmişti. Alışverişimize katılmasını hiç istemiyordum ama yine de söylediğini yaparak hızlıca adresi yazıp mesaj gönderdim.

Yağmur o sırada raflardan birinin arkasından çıktığında ona doğru yürüdüm. Önündeki alışveriş arabası ağzına kadar

tıka basa doluydu. Hatta yetmemiş bazı şeyler yanlardan taşıyor, neredeyse yere düşme tehlikesi yaşıyordu.

Gerçekten şaşkınlık vericiydi!

Gözlerimi merakla açıp aldıklarında gezdirirken eğlenerek konuştum. “Ne yaptın sen, almadığın bir şey kaldı mı? Hatta hiç zahmet etmeseydin marketi paketleyip eve götürseydik.”

Yanakları kızardı. “O kadar nefis görünen yiyecekler var ki... Dayanamadım! Çocukluğumuzdan beri tek tip yemekler yedikten sonra her şeyin tadına bakmak istedim...” Utanarak şirin şirin burnunu kırıştırdı. “Engel olamadım kendime.”

İçim burkulurken anlayışla tebessüm ettim. “Hadi birkaç araba daha dolduralım.”

Işıl ışıl gülümsedi. Birlikte son hız arsızca marketi yağmalamaya giriştik ve ne istiyorsak hiç düşünmeden aldık. Ne olduklarına dahi doğru düzgün bakmadan gözümüze ne takıldıysa arabaya attık ve sınırsızca alışveriş yaptık.

Son durağımız içeceklerin olduğu tarafı, çoktan beş arabayı doldurmuştuk bile! Evet, alışverişi abarttığımız ke-sindi! Şimdi de son arabamızı tıka basa içeceklerle doldurup aldıklarımızın keyfini çıkarmak üzere eve gitmek için sabırsızlanıyorduk. Bu gece kıtlıktan çıkmışçasına büyük bir yemek partisi verecektik.

Yağmur her rafları ardı ardına bir içecek alıp arabaya koyarken birden durakladı. Elini attığı şişeye bir başkası daha uzanmıştı. Karşısındakini fark ettiği anda bir adım geri çekilerek içeceği almaktan vazgeçti.

Gelen bizim yaşlarımızda bir çocuktü. Boyu Yağmur’dan biraz uzundu, vücudu ince yapılıydı fakat kolları kaslıydı.

Üzerine açık renk kot ve beyaz bir tişört giymişti. Kahverengi saçları kıvrıkcık, kısa bukleler halinde alnına dökülmüştü. Ela gözlerinde yumuşak bir bakış vardı ve bu ona içten bir ifade katıyordu. Onun için çok yakışıklı diyemezdim ama yine de farklı, çekici bir havası vardı.

Çocuk samimi bir gülümsemeyle şişeyi eline aldı ve Yağmur'a uzattı. "Sen al," dedi.

"Yo hayır, çok da önemli değil," diye itiraz eden Yağmur bir adım daha geri çekildi.

"Lütfen, ısrar ediyorum."

Yağmur çekingen bir tebessümle şişeyi çocuktan alıp arabaya bıraktı. "Hiç gerek yoktu, yine de sağ ol."

"Önemi yok."

Yağmur yeniden ona döndü. "Çok naziksin."

Çocuk hayranlıkla Yağmur'un yüzüne bakakaldı, adeta gözlerini dahi kırpmadan büyülenmişçesine ona bakıyordu. "Gözlerin çok güzel..." dedi birden alçak sesle.

Yağmur'un dudakları hafifçe aralandı. Etrafında birilerini görmeyi umarak sağına soluna arkasına bakındı. Aniden gelen bu iltifat karşısında şaşırdığı aşıkardı ve bu sözlerin kendine söylendiğine inanamıyordu. Açıkçası ben de acayip şaşırmıştım.

Çocuk hayranlıkla konuşmasını sürdürdü. "O kadar mavi ki... Güneşin ışıltısıyla yıkanan masmavi, berrak bir deniz gibi..."

Yağmur'un yanakları kızardı, yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının ardına iterken utanarak gülümsedi. "Teşekkürler."

"Elbette," derken alayla aralarına girdim. "Hatta uçsuz

bucaksız okyanus diyelim biz maviliğe. Ne o, üzerindeki büyük gemi mi olmak istiyorsun yoksa? Anlatmak istediğin şey bu mu?"

Yağmur'un dehşetle gözleri büyüdü. "Eylül! Ne diyorsun sen!" dedi kızgınlıkla.

Çocuk beni fark edince girdiği transtan çıkıp başını bana çevirdi. Yüzünde mahcup bir ifade oluştu. "Affedersiniz, öyle bir imada bulunmak istememiştim."

"Pekâlâ, yaptığından utanabiliyor olman güzel," dedim kinayeli bir sesle.

Yağmur yanımda öfke ve utançtan kıpkırmızı kesilse de dik dik çocuğun suratına bakmayı sürdürdüm. Yanlış kişilere bulaştığını ona gösterecektim. Ayaküstü arkadaşına asılması hiç hoş değildi.

Çocuk, "Sizi rahatsız ettiysem gerçekten özür dilerim," derken ne kadar ciddi olduğu yüz ifadesindeki pişmanlıktan belli oluyordu.

Hiç istifimi bozmadım. "Olmasın da zaten, boşuna Yağmur'u etkilemeye çalışma, işe yaramaz."

Yağmur yanımda inledi. Gözucuyla ona baktığımda yerin dibine girmek ister gibi bir hali olduğunu gördüm. Neredeyse buhar olup kaybolmak için dua eder gibiydi.

Çocuk ellerini kaldırıp inkâr edercesine iki yana saldı. "Hayır, hayır. Niyetim bu değildi, beni yanlış anladınız."

"Neymiş peki niyetin?" diye sordum ağır ağır.

Fazla mı sert davranıyordum acaba? Of, bugün benim neyim vardı? Aslında neyim olduğunu biliyordum da neyse... Hepsi Alperen'in suçuydu, yeni hayatımdaki ilk günümün

Tehlikeli Görev

kötü başlamasına sebep olarak moralimi bozmuştu, ruh halime dinamit yerleştirmişti adeta.

“Biliyorum kulağa tuhaf gelen sözler söyledim ama sadece...” Bir an duraksayarak tekrar nazikçe Yağmur’a baktı. “Gerçekten çok güzel gözlerin var, öyle masum görünüyordun ki kendime hâkim olamadım ve içimden geçenler dudaklarımdan dökülüverdi.” Elini ensesine atıp mahcup bir şekilde ovaladı. “Özür dilerim sizi gücendirmek istememiştim.”

Yağmur da mahcup mahcup gülümsedi. “Hiç önemli değil, rahatsız olmadım.”

Çocuk bakışlarını bana çevirdi. Benden de teyit almak istiyordu.

Cevap vermek yerine şüpheyle gözlerimi kısıtım.

Yağmur fark ettirmeden yan tarafıma dirseğini geçirdi. Tercümesi şuydu: Kes şöyle bakmayı ve çocuğa hemen doğru düzgün bir cevap ver!

İç çektim, isteksizce, “Önemli değil tamam, kötü bir başlangıç oldu, unutamam en iyisi,” diye geveledim.

Çocuk rahatlayarak gülümsedi. “Ben Çağrı,” dedi kendini tanıtarak. “Sizin isimleriniz nedir?” Gözlerini yine Yağmur’a dikmişti.

“Ben Eylül,” dedim yüksek sesle, dikkatini üzerime çekmeyi amaçlamıştım. “Ve o da Yağmur.”

Anladım dercesine hafifçe başını salladı. “Burası küçük bir yer, sizi ilk defa görüyorum. Yeni misiniz burada?”

Yağmur cevap verdi. “Evet,” dedi şen şakrak bir sesle. “Yeni taşındık, 34. Sokak’ta oturuyoruz.”

Azarlarcasına Yağmur'a baktım, sadece onun duyabileceği bir fısıltıyla konuştum. "Daha detaylı bir açık adres vermek ister misin?" dedim iğneleyici bir şekilde.

Pişmanlıkla yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm," dedi o da fısıldayarak.

Çocuk genişçe gülümsedi. "Aynı sokaktayız." Sanki dünyadaki en şahane şeymiş gibi davranıyordu.

Gözlerimi devirdim. Aman ne güzel, artık evimizi sapık gibi dikizleme ihtimali vardı.

Derken rafların arasından kolları mısır ve cips paketleriyle dolu upuzun düz sarı saçları olan, beyaz tenli, yeşil gözlü bir kız çıktı ve Çağrı'ya seslenerek yanımıza doğru yürüdü. "Çağrı neredeydin, iki saattir seni arıyorum."

Çağrı'nın bizimle konuştuğunu fark edince Yağmur'la bana dönüp sıcacık bir gülücük gönderdi. "Merhabalar!" dedi neşeyle. Gözleri içtenlikle parlıyordu. "Sizi bu sabah da görmüştüm."

Tedirgin olarak Yağmur'la anlık bakıştık. Ardından kıza, "Öyle mi, nerede gördün?" diye sordum dikkatli bir şekilde.

"Bizim evin yanındaki boş eve bakıyordunuz," dedi heyecanla. "Yoksa ev size mi satıldı, siz mi taşınacaksınız?"

"Evet," dedim yine dikkatli davranarak. Tekrar Yağmur'la kısa bir bakışmamız oldu. Acaba hangi taraftaki evden bahsediyordu?

Kız Çağrı'ya döndü. "Yeni komşularımıza bayıldım!" Kollarındaki paketleri Çağrı'nın elindeki sepete bırakıp tekrar bize döndü, elini uzattı. "Benim adım Özge, mahallemize hoş geldiniz. Çok iyi anlaşacağımıza eminim, umarım yakın arkadaş oluruz." Kızın cıvıl cıvıl şirin bir havası vardı.

Tehlikeli Görev

Yağmur gülümseyerek kızla tokalaştı. “Ben de Yağmur,” deyip beni gösterdi. “Ve kuzenim Eylül”

“Memnun oldum.” Özge’yle el sıkıştığım sırada telefonum çaldı. Arayan Toprak’tı.

Diğerlerinden biraz uzaklaşarak, “Söyle?” diye cevap verdim bezgince.

“Marketteyim.”

“İyi, ne yapabilirim?”

“Ben alacaklarımı aldım. İki seçeneğin var: Ya arabayı bana ver eve döneyim ya da birlikte çıkalım. Sıkıldım.”

“Biz henüz gitmeye hazır değiliz. Eve kendin dön,” diye tersledim onu. Ardından gülererek ekledim. “Yürüyerek.”

Sinirle soludu. “Neredesiniz?”

Bir an önce Toprak’tan kurtulmak istediğim için, “İçceklerin olduğu taraftayız,” deyip telefonu yüzüne kapattım.

Birkaç dakika sonra Toprak homurdana homurdana yanımıza geldiğinde elinde yalnızca bir poşet vardı. Bizim aldıklarımızı görünce nasıl tepki verecekti acaba? Umarım taşımamıza yardım ederdi, ufak bir destek hiç fena olmazdı.

Yalnız olmadığımızı görünce kuşkuyla gözlerini kıstı, önce Özge’yi sonra da Çağrı’yı süzdü. “Siz de kimsiniz?” diye sordu.

Çağrı, Toprak’ın hem gelişinden hem de bakışlarındaki sertlikten rahatsız olarak omuzlarını dikleştirdi. “Asıl sen kimsin?” dedi aynı terslikle.

Kaşlarımı hafifçe yukarı kaldırdım, şaşırmışım. Az önceki kibar Çağrı gitmiş yerine öfkeli biri gelmişti adeta. Bu erkekler de iş teke tek mücadeleye vardığında amma

garip davranıyorlardı doğrusu! Hemen kılıç kalkan falan ne bulurlarsa kuşanıyorlardı.

Ortamdaki ani gerginliğin rahatsızlığıyla Yağmur araya girdi. "O... Şey... Benim abim."

Hızla Yağmur'a döndüm. Bana mahcup bir bakış gönderirken, "Aklıma başka bir şey gelmedi," dercesine omuz silkti.

Toprak'ın dudağının bir kenarı kendini beğenmişlikle kıvrıldı. "Evet, onun abisiyim ve kardeşimin yabancılarla konuşmasından pek hoşlanmıyorum." Kolunu Yağmur'un omzuna atarak onu kendine doğru çekti.

Yağmur, Toprak'ın kolunun altında ezilip büzülürken özür dilercesine Özge ile Çağrı'ya baktı. "Üzgünüm, abim aşırı korumacıdır." Çaktırmadan Toprak'ın midesine bir tane geçirdi. Ardından kolunu itip ondan uzaklaştı. "Siz onun kusuruna bakmayın."

Özge abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Hiç sorun değil canım. Bende de bu nesli tükenmiş varlıklardan bir tane var ve cidden ne kadar berbat bir durum olduğunu biliyorum. Her şeye karışıp seni kısıtlıyorlar. Senin hâlâ küçük bir kız olduğunu düşünüp sürekli koruma çabasına giriyorlar. Korkunç!"

Sözleri her ne kadar şikâyet barındırsa da ses tonundaki neşe abisi kimse artık, ona karşı yoğun bir sevgi ve hayranlık beslediğini ele veriyordu.

Yağmur zoraki bir şekilde gülümsedi. Toprak ise gözlerini kısmış kötü kötü Çağrı'ya bakmaya devam ediyordu.

Derken Özge uzakta birini fark edince bakışlarını bizden

ekip dikkatini o yöne verdi. "Ah işte abim de orada!" Neşeyle sırtarak birine doğru el salladı. "Hey, buradayız. Gelsene bu tarafa."

Baktuğı kişiyi görmek için başını evirmemle karanlığı andıran bir çift öfkeli gözle karşılaşmam bir oldu ve onu gördüm, gelen Alperen Bozkurt'u.

Bakişlarını üzerime diktiğinde bana karşı hissettiği rahatsızlığı belli edercesine kaşlarını çattı. Ben de iimde kaynayan benzer duyguları ona yansıtmaya çalışarak ba-kaşlarına karşılık verdim.

Bir günde ikinci kez karşılaşmak hiç iyi değildi! Ama bu kez beni alt etmesine izin vermeyecektim. Ona gerçek Eylül' gösterecektim!

12

Neden bu kadar sinir bozucusun?

Alperen yanımıza geldiğinde mesafeli tavrı ortamda buz gibi soğuk bir hava yarattı. Yüzünden okunan kendini beğenmişlik o kadar yoğundu ki aramızdaki havayı elle tutulur bir düşmanlıkla titreştiriyordu. Sanırım bu sadece başlangıçtı. Dikkatimden kaçmayan bir detay daha vardı ki, yabancıardan kesinlikle hoşlanmıyordu. Dışa kapalı olduğu apaçık ortadaydı ve bunu kimsenin aşamaması için etrafına sağlam bir savunma hattı kurmuşa benziyordu.

Özgeneşeyleabisinebaktı. “Alperen! Yeni komşularımızla tanış...” Önce Yağmur’la beni işaret etti. “Eylül ve Yağmur. Kuzenlermiş.” Sonra da Toprak’ı gösterdi. “Bu da Toprak, Yağmur’un abisi. Aynı bizim gibiler, çok tatlı değil mi?”

Alperen’in yüzünde memnuniyetini belirten tek bir mimik

oluşmadı, Özge'yle aynı duyguları paylaşmadığı kesindi. Karşımızda ifadesizce dururken koyu renk gözleri hepimizin üzerinde umursamazca dolaştığında neler hissettiğini tahmin edebiliyordum. Kardeşinin yanımızda olmasından hoşnut değildi. Ayrıca hayattaki en gereksiz insanlarmışız gibi bize tepeden küstahça bakması çok sinir bozucuydu!

Aman ne hoş, ilk günden düşmanlık!

Toprak da Alperen'i dikkatle izlerken kaşlarını çattı, omuzlarını dikleştirip daha bir tetikte durdu. Gözucuyla Toprak'a baktığımda aramızda kısa bir bakışma geçti, ikimizin de aklında aynı düşüncenin belirdiğine emindim. İşte, hayatımızı ortaya koyduğumuz görevimiz, tam karşımızda duruyordu, bir nefes ötemizde.

Benim Alperen'le bugün ikinci karşılaşmamdı ancak Toprak onu ilk kez görüyordu ve hemen profesyonel bir ajan gibi işine odaklanmıştı. Hedefine dair hiçbir detayı kaçırmak istemiyordu.

Özge heyecanla konuşmaya devam etti. "Bu akşam bizim evde küçük bir parti veriyoruz, siz de mutlaka gelmelisiniz. Diğer arkadaşlarımızla da tanışırsınız."

Çağrı, Yağmur'dan gözlerini ayırmadan Özge'nin teklifini onayladı. "Evet, çok güzel olur. Biz de daha yakından tanışmış oluruz."

Gözlerimi şüpheyle kıstım. Çağrı'yı henüz çözemiştim, samimi miydi yoksa bir oyun mu çeviriyordu anlamıyordum. Yağmur'a karşı aniden beliren garip ilgisi düşündürücüydü ya da erkekler gerçekten tuhaftı, karar veremiyordum. Ama ben nereden bilecektim ki, hiçbir zaman erkeklere dair uzmanlığım olmamıştı nihayetinde.

Bugüne kadar ne yakın bir erkek arkadaşım olmuştu ne birine ilgi duymuştum ne de biri benimle ilgilenmişti. Tabii akademide böyle şeylerin yasak olması da bunların bir nedeniydi, yasaklar her zaman özgürlüklere savaş açarak kişileri belli kalıplara tutsak ederdi.

Yağmur, gözlerini bana çevirdi. “Bilmem ki...” Ses tonu tereddütlüydü, kararı bana bırakıyordu.

Tam düşüncelerimden sıyrılıp cevap verecektim ki Alperen buz gibi bir sesle araya girerek konuşmama fırsat vermedi. “Hayır,” dedi Özge’ye. “Kimseyi davet etmiyorsun.”

Özge sinirlenerek Alperen’in kolunu çimdikledi. “Bu kadar kaba olmak zorunda değilsin! Kibar ol biraz,” dedi öfkeli kısıp bir sesle.

Alperen kardeşinin bu çıkışından hiç etkilenmedi. “Evimde tanımadığım insanlar görmek istemiyorum.”

“Biz az önce tanıştık, kendileri bizim yeni komşularımız. Nazik davranmaya gayret edip sen de onlarla tanışabilirsin.”

“Kimseyle tanışmaya hevesli değilim Özge, senin aksine ben halimden gayet memnunum.”

Özge kaşlarını çatı. “Küstahlık etmeyi bırakır mısın,” dedi abisine. “Sen istemiyor olabilirsin ancak bana engel olma, ben yeni arkadaşlar edinmek istiyorum. Ne olur sanki akşam onlar da evimize gelseler?”

“Hayır. Kendine sosyalleşecek başkalarını bul,” derken tek kaşını kaldırdı. “Mesela zaten halihazırda var olan arkadaşlarımız gibi.”

Özge bu defa dargın bir şekilde dudaklarını sarkıttı. “Lütfen Alperen, ne olur kırma beni. Gelsinler işte, hem bunun nesi kötü ki? Ara sıra yeni kişilerle tanışmak güzeldir.”

“Sana olmaz dedim Özge, ısrar etme, kararım değişmeyecek.”

Özge üzgün bir şekilde omuzlarını düşürdü. “Çok özür dilerim,” dedi hepimize ithafen. “Size söylemiştim, gerçekten çekilmez bir abim var ve bulduğu her fırsatta beni utandırmaktan başka bir şey yapmıyor. Resmen bunu kendine iş edinmiş, her defasında fırsat kollayıp beni küçük düşürmekten inanılmaz keyif alıyor.”

Alperen sıkıntıyla soludu. “Özge bırak şu dramatik tavırları...” dedi usanmışçasına.

En tatlı gülüşümü dudaklarıma yapıştırdım. “Hiç önemli değil Özgecim. Seninle çok iyi anlaşacağımıza eminim. sen hiç merak etme. başka zaman görüşürüz,” deyip Alperen’e döndüm. “Etrafımızda kendini bilmezler muhakkak olacaktır ama şanslısın ben can sıkıcı pürüzleri hiç umursamam. kimsenin de bana ne yapacağımı söylemesine izin vermem.”

Alperen karanlık gözleriyle bana baktı. “Oysa her zaman son sözü söyleyen ben olurum.”

Tatlı gülüşümle, “Belki de bu kez öyle olmaz,” dedim sevimli sevimli. Oysa içten içe onu boğazlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Belkilerle işim yok benim,” dedi düz bir sesle.

“Bu defa olacak gibi gözüküyor, üstesinden gelmen gerekecek,” dedim şirinlikle. “Çünkü Özge’nin bu akşamki davetine muhakkak katılacağım.”

Özge ışıltılı gülümsedi. “Akşamı sabırsızlıkla bekliyorum. çok eğleneceğiz. Sizi bir sürü kişiyle tanıştıracam, burayı çok seveceksiniz.”

Alperen beni tartarmış gibi inceledi, bakışlarındaki sertlik tüyler ürperticiydi. “O dediğin olmayacak.”

Özge oflayarak başını iki yana salladı. “Siz abime aldırmayın, bugün ters tarafından kalkmış anlaşılan,” derken abisine kötü bir bakış fırlatıp yeniden bize döndü. “Eminim akşam sizi daha güzel karşılayacaktır.”

Alperen kardeşine hiç aldırmadı, nitekim düşmanca bakan gözlerini benden ayırmıyordu. “Çok ciddiym, kimse evime gelmeyecek.”

Özge araya girdi. “Orası benim de evim ve istediklerimi davet etmeye hakkım var!”

Alperen konuşmalarımıza daha fazla tahammül edememiş olacak ki Özge’nin dirseğinden tutup kendine çekti. “Bu kadar saçmalık yeter, gidiyoruz.” Gözlerini Çağrı’ya çevirdi. “Aldıklarınızı öde, seni arabada bekliyor olacağız. Elini çabuk tut.” Kız kardeşini sürükleye sürükleye yanımızdan uzaklaştırmaya başladı.

Özge mahcup bakışlarla bize bakıp el salladı. “Sonra görüşürüz kızlar, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, lütfen abimin kabalığını affedin,” dediğinde Alperen burundan soluyarak onu daha hızlı çekiştirdi.

Arkalarından uzaklaşmalarını izlerken bilerek yüksek cevap verdim. “Görüşürüz Özgecim, akşam mutlaka uğrayacağız, davetin için teşekkürler.”

Sözlerimi duyunca Alperen durdu. Özge abisinin elinden kurtulup bana doğru bir-iki adım attı.

Hevesle, “Gerçekten mi Eylül?” diye sordu. “Gelecek misiniz yani?”

“Evet, merak etme fazla geç kalmayız. Erkenden geliriz.”

Alperen başını yavaşça çevirip omzunun üstünden bana baktı. Tek kelimeyle ürkütücü bir hali vardı. Gözlerinde öyle büyük bir öfke belirdi ki bakışlarıyla ne anlatmaya çalıştığı ortadaydı. “Ne halt ettiğini sanıyorsun sen, o eve gelmeyeceksin!”

Özge abisinin aklından geçenleri yüzünden okunmuş olacak ki hızla abisine dönerek onu peşinden gelmesi için çekti. “Sakın ağzını açma, küserim, yeter bu kadar saygısızlık yaptığın, bıktım usandım!” diye homurdandı iğneleyici bir biçimde.

Alperen isteksizce de olsa ağzını kapalı tuttu, başını önüne çevirip kardeşine ayak uydurdu ve bana karşılık vermekten vazgeçerek yoluna devam etti.

Çağrı da bize veda ederek -ki özellikle Yağmur'a- yanımızdan ayrıldı, kasaya doğru yöneldi.

Toprak, Alperen ve Özge'nin kaybolduğu noktaya bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Neydi şimdi bu? Hayatında bundan daha fazla kasıntı bir tip görmedim,” diye itiraf etti.

Alaycı bir sesle ona takılmadan edemedim. “Aslına bakarsan seninle yarışır durumda Toprak.”

Bana ters ters baktı. “Bir kez de ciddi ol. Önemli bir yorum yapıyorum şurada. Alperen fena kasıntı. Davranışları tamamen kendini yansıtıyordu, her tavrı bir meydan okumadan ibaretti.”

Güldüm. “Tamam tamam, sanırım haklısın,” diye ona hak verirken ciddileştim. “Bu çocuk kasıntının şahı ve de piri. Kimseyi kendine rakip olarak görmeyen kibirli bir yanı var. Herkesi ezer geçerim havasında resmen.”

Yağmur lafa girdi. “Ben de tavırlarından hiç hoşlanmadım, çok duygusuz ve mesafeli.”

Toprak, “Bizi uğraştıracak gibi görünüyor, çok zamanımızı alacak,” dedi memnuniyetsiz bir sesle. “Hemen plan yapmaya başlamamız gerek.”

Derince iç çekti, haklıydı. “Seninle ilk defa aynı fikirdeyiz Toprak,” diye mırıldandım dürüstçe. “İşimiz fazlasıyla zor olacak.”

Toprak sinsi bir gülüşle bana baktı. “Zor olsa da üstesinden geleceğiz, onu yendiğimizde yüzünün alacağı ifadeyi sabırsızlıkla bekliyor olacağım.”

Gülüşüne eşlik ettim. “Aynen öyle. Er ya da geç onu ele geçirmenin bir yolunu buluruz. Elimizden asla kurtulamayacak.”

Alışverişimizi bitirmek için arabalarımızı kasaya doğru sürerken Toprak ufak bir şok yaşadı, aldıklarımızı çok fazla bulmuştu anlaşılan ama ona doğru buz gibi bir bakış fırlattığımda neyse ki akıllıca davrandı ve herhangi bir yorum yapmaktan kaçındı.

Arabaya geçtiğimizde Yağmur ön kapıyı açtı, Toprak hemen onu iterek pişkin pişkin ön koltuğa kuruldu. Yağmur da yılgın bir edayla mecbur arka koltuğa geçip oturdu.

Toprak’ın koluna bir tane geçirdim. “Artık akademide değiliz Yağmur’u ezmekten vazgeç ve biraz kibar olmayı dene hödük,” dedim uyarırcasına.

Yağmur yumuşak bir sesle, “Önemli değil Eylül, boş ver, aldır mıyorum artık,” dedi.

“Hayır boş vermeyeceğim.” Dik dik Toprak’a baktım. “Davranışlarına dikkat et Toprak.”

Toprak sıkılmışçasına gözlerini devirdi. “İyi tamam anladık, hadi sür arabayı.”

Şoför koltuğuna oturup arabayı çalıştırdım. Toprak, radyoyu karıştırarak güzel bir şarkı bulduğunda sesini sonuna kadar açtı, bir yandan tempo tutup bir yandan da telefonuyla uğraşmaya başladı. Yağmur’la aynadan göz göze geldik, içtenlikle tebessüm etti. Ben de aynı şekilde ona karşılık verdim.

Aradan birkaç dakika geçmişti ki kırmızı ışıktaki Alperen’in arabasını gördük. Siyah renk spor bir BMW idi. Dikkatle, kendisi gibi kusursuz görünen arabasını inceledim, tek kelimeyle mükemmeldi, fazlasıyla asil görünüyor. Tonlarca para harcandığı aşikârdı. Ama konu Alperen olunca aklıma yalnızca tek bir düşünce geliyordu: Kim bilir arabayı nereden çalmıştı?

Özge bizi fark edince neşeyle el sallayarak gülümsedi. Alperen ise bana doğru soğuk, buz gibi bir bakış atıp tekrar önüne döndü, gözlerini trafik lambasından ayırmıyordu.

Sersem! Bunu sana ödeteceğim!

O an ona meydan okumak istediğim için motora azar azar gaz verip ayağımı çekmeye başladım. Aramızda yankılanan motor sesiyle onu, “Yarışa var mısın?” dercesine kışkırtıyordum.

Alperen başını tekrar benim tarafıma çevirdiğinde yüzünden hafif bir şaşkınlık ifadesi geçti ama hemen kendini toparladı ve dikkatle gözlerimin içine baktı. Bu kez koyu renk gözlerinde sertlik yerine tuhaf bir ateş yanıyordu, oyunumu görmüştü ve bana istekle katılmaya hazırdı. Başını yeniden yola çevirdiğinde dudaklarında belli belirsiz bir

gölümsemenin izleri dolaştı. Derken o da motoruna gaz verip, “Hadi yapalım!” dercesine beni yarışa davet etti.

Evet, kendisiyle konuşmadan da anlaşabiliyorduk doğrusu!

Hoparlörden gümbür gümbür yükselen müziğe motorun da sesi karışınca Toprak telefonunu bırakıp hevesli bir kedi gibi kocaman sırttı. “Onunla yarışacak mısın ciddi?”

Çenemi dikleştirdim. “Neden olmasın?”

Bir kahkaha patlattı. “İşte şimdi benim dilimden konuşmaya başladın,” dedi eğlenen bir sesle.

“Yapma Eylül, bu çok tehlikeli bir şey. Kaza yapabiliriz,” dedi Yağmur endişeyle.

Toprak’la aynı anda, “Sen karışma,” diyerek Yağmur’u susturduk. Tabii benim sesim ne kadar yumuşaksa Toprak’ın sesi bir o kadar kabadı.

Yeşil ışığın yanmasına beş saniye kala, “Kemerlerinizi bağlayın,” diye uyardım onları ve elimi vitesle atıp ayağımı da gazın üzerinde hazır beklettim.

Hızla kemerlerini bağladılar. Yağmur kendi kendine söylenirken Toprak arabanın içinde gür bir kahkaha daha savurdu. “Asfalta göm şu kasıntıyı.” Fazlasıyla eğleniyordu, aynen benim de eğlendiğim gibi.

Dudağımın bir kenarı kibirle kıvrıldı. “Hiç şüphelen olmasın, çok fena dağıtacağım onu.”

3, 2, 1...

Tüm gücümle gaza yüklendim ve süratle yola koyuldum!

Yarış zamanı!

Alperen de benimle aynı anda gaza bastı ve arabalarımız burun buruna hızla ilerlemeye başladı, motorun yüksek sesi kulaklarımızda uğuldarken birbirimizle inatlaşarak her saniye hızımızı daha da artırdık. Aramızda büyük bir çekişme vardı ve kimsenin kaybetmeye niyeti yoktu, ikimiz de tüm dikkatimizi kazanmaya vermiştik.

Önümüzde uzanan düz ve boş yol bitince aynı anda direksiyonları sağa kırıp yan yana anayola girdik. Artık işimiz fazlasıyla zordu çünkü trafiğin içine dalmıştık. Ben ufak bir el becerisiyle direksiyonu hemen toparlayıp dönüşümü tamamlayınca önümdeki arabayı hızla sollayıp ondan kurtuldum. Oysaki Alperen'in önündeki araba ağır gittiği için o benim kadar şanslı değildi ve arkamda kalmıştı.

Toprak yanımda pis pis sırttı. "Öndeyiz! Bu fırsatı iyi kullan."

Ukala bir tavırla, "Kullanacağım, hiç şüphelen olmasın," dedim ve dikiz aynasından geriye bir bakış attım. "Beni geçmesine asla izin vermem."

Alperen, kendisini yavaşlatan hantal arabadan kurtulmak için ortadaki şeride girdi. Oradan ilerleyip en sol şeride geçtikten sonra bana yetişecek ve sonra da geçecekti büyük ihtimalle. Ne yapacağını fark ettiğim an önünü kesmek amacıyla ben de orta şeride kırdım. Şimdi Alperen'in tam önünde gidiyordum ve planım ona katiyen yol vermemekti.

Hadi bakalım bay ukala, şimdi beni atlat da görelim!

Üstün olmanın verdiği başarı hissiyle keyifle kıkır kıkır güldüm. Biraz oyun oynamaya karar vererek hızımı bilerek azalttığımda Alperen de hızını düşürmek zorunda kaldı ve o an dikiz aynasından göz göze geldik.

Yüzü ifadesizdi, her ne düşünüyorsa bunu çözebilmek imkânsızdı. Hedefine öyle odaklanmıştı ki dikkatle önüne bakıyor, en ufak bir şeyin kendisini etkilemesine izin ver-meyerek tüm olasılıkları gözden geçirip soğukkanlı şekilde bir sonraki adımını hesaplıyordu. Hakkını vermeliydim, her hamlesi çok iyiydi, çocuk gerçekten profesyonelce davranıyordu.

Derken Alperen ani bir hareketle direksiyonu sol şeride kırdı, bunu beklediğim için ben de ona ayak uydurarak sol şeride girdim. Sonra tekrar orta şeride geçti ve hızımı artırdı. Ben de hızımı artırarak orta şeride girdim. Tam arabalarımız arkadan birbirine sürtecekti ki hızını azalttı, yine geride

Tehlikeli Görev

kaldı. Aynalardan manevralarını dikkatle takip ediyordum, o ne tarafa giderse ben de direksiyonu o tarafa çeviriyordum.

Alperen, inatla onu engellemeye çalıştığımı anlayınca dudaklarında hesaplı bir gülümseme dolaştı. Bir kaşını kaldırarak uzun uzun bana baktı, ben de dikiz aynasından onun derin, gizemli bakışlarına güçlü bir duruşla karşılık verdim.

Bir süre sonra gözlerini benden ayırmadan yanında oturan Çağrı'ya bir şeyler söyledi, Çağrı da başını onaylarcasına sallayarak gülmeye başladı.

Kaşlarımı şüpheyle çattım. Hey! Burnuma pis kokular geliyordu!

Nitekim yanılmadım, Alperen öyle bir manevra yaptı ki ağzım bir karış açık kaldı. Önce hızla sol şeride geçti, ardından da aradaki banketi geçip yan taraftaki ters yönden akan trafiğe girdi! Tekerleklerinden tiz bir ses yükselirken diğer arabaların öfkeli kornaları havada bangır bangır gürültüyle yankılandı. Alperen sebep olduğu kargaşadan hiç etkilenmeden üzerine doğru gelen arabaların arasından makas atarak hızla ilerlemeye başladı.

"Bu kadarına pes doğrusu!" diye mırıldandım gözlerimi onlardan alamadan. "Yaptığı olacak şey değil, resmen çılgınlık!"

Yağmur şaşkın şaşkın cama yapıştı. "Bu gerçek olamaz! Çocuk delinin teki, kaza yapacak! Hem kendini hem başkalarının hayatını tehlikeye atıyor. Üzerine gelen arabalar çok hızlı! Kesinlikle kafayı yemiştir! Bu düpedüz intihar!" Hayretten hızlı hızlı konuşmuştu.

Toprak bozulmuşçasına kaşlarını çattı. "Sen de peşinden git Eylül, biz de yan şeride geçelim! Yarışı onun kazanmasına izin veremeyiz!"

Yağmur kızgınlıkla, "Geçelim de ölelim öyle mi?" dedikten sonra bana baktı. "Sakın yapma Eylül. Bırak, Alperen kazanmış olsun. O zirdeliye uyma. Eve dönelim lütfen."

Alperen, makas ata ata arabaların aralarından geçerek bana yetişmişti. Ters akan trafikteydi fakat bu işi acayip iyi yapıyordu, refleksleri muazzamdı ve süratle gitmesine rağmen tek bir hataya dahi düşmemişti. Hatta, işi abartıp bilerek benim hızımda, beni kışkırtırcasına hemen yanımda sürüyordu arabayı.

Onu görmemi istiyordu, dönüp kendisine bakmam için beni kışkırtıyordu.

Kendimi tutamadım ve başımı çevirip yan camdan Alperen'e baktım, göz göze geldiğimiz an küstah bakışları beni yakaladı. Dudağının bir kenarı kibirle kıvrılırken alay edercesine bana göz kırıp tekrar önüne döndü. Yüzündeki zaferle gaza daha fazla yüklendi ve makas atmaya devam etti, sonra da beni bayağı bir farkla geçerek gözden kaybıldı.

"Kahretsin!" Memnuniyetsizlikle direksiyona vurdum, sinirden kaslarımın gerildiğini hissediyordum. "Ondan nefret ediyorum!"

Toprak aşağılayan bir sesle, "O direksiyonda ben olmalıydım. O zaman kesin biz kazanırdık, zaten senin her zaman beceriksiz olduğunu düşünmüşümdür," dediğinde ufak bir çığlık attım.

"Kes sesini!" Sinirden köpürüyordum.

“Tamam, boş ver Eylül. Bitti işte, sakinleş,” diyen Yağmur elini omzuma koyup şefkatle sıktı.

Öfkeyle soludum. “Hayır bitmedi! Onun kazanmasına hayatta izin vermem.” Vitesi değiştirdim ve sonuna kadar gaza yüklendim. Acayip hırs yapmıştım, ne yapıp edip ona yetişecektim. “Bu yarışın galibi benim ve bu değişmeyecek!”

Ani bir hareketle fırsatını bulup ben de hemen ters yönde akan trafiğe daldım, Alperen’i yakalamak için korkusuzca son sürat ilerledim. Üzerime üzerime gelen arabaların arasından makas atarak kaçarken pür dikkat yola odaklandım.

Yağmur korkuyla nefesini tuttu. “Eylül delirdin mi sen! Derhal durdur arabayı!”

“Hayır!” dedim inat ederek. “Durmayacağım!”

“Kaza mı yaptırmak istiyorsun bize! Kes şu inatlaşmayı! Dur artık!”

“Sus Yağmur, konuşma! Dikkatimi dağıtıyorsun!”

“Çok tehlikeli bir şey yapıyorsun şu an!”

“Güven bana, aldığımız riske değecek.”

Oflayarak arkasına yaslanıp sıkıca kemerine dokundu. “Böyle inatçı davrandığında seni dövmek istiyorum!”

“Sonra bir ara deneyebilirsin,” dedim kayıtsız bir sesle. “Söz veriyorum, yüzüme birkaç tane yumruk atmana izin vereceğim.”

Üzgünce inledi. “Böyle sürmeye devam edersen sabah yediğim azıcık yemeği de buraya çıkaracağım şimdi,” diyerek eliyle ağzını kapatıp yüzünü ekşitti. “Korkudan mi-dem bulanmaya başladı!”

“Sakın Yağmur, şimdi hiç sırası değil.”

Toprak başını arkaya çevirdi. "Eğer kusarsan seni arabadan atarım," diye tehdit etti duygusuzca.

Gözlerimi yoldan ayırmadan yumruğumu sinirle sıkıp Toprak'ın göğsüne indirdim. "Önüne dön aptal!"

"Ah," diyerek göğsünü ovuşturarak başını bana çevirdi. "Ne yapıyorsun?" dedi hayretle. "Canım acıdı!"

"Daha fazlasını yapmamı istemiyorsan çeneni kapalı tut."

Sonunda Alperen'i yakaladığımda, bitişiğimdeki arabayı sollayıp rakibimin yanındaki yerimi aldım. Beni geride bıraktığını sanarak hızını azaltmıştı anlaşılan!

Ama yanıldın, tekrar sahalardayım kasıntı pislik!

Toprak, kendisine vurduğumu unutarak koltuğunda dikkat kesildi. "Yakaladık onu!" dedi gözleri parlayarak. "Ez geç şunu!"

"Birazdan işini bitireceğim!"

Alperen'le yan camdan göz göze geldiğimizde kurnazca güldüm. Bakışlarımla, "Ne o pes edeceğimi mi sandın ukala?" dedim alay edercesine.

Karşılık olarak oyunbaz bir tavırla sırtıttı.

Hâlâ beni hafife aldığı gözlerinden okunuyordu ve ben artık onun bu kendini beğenmiş tavırlardan bıkip usanmıştım!

Alperen sırtıtmayı sürdürerek hızını artırdı. Ben de ona ayak uydurarak hızla yanında ilerlemeye devam ettim. bu kez beni geçmesine asla izin vermeyecektim. Bir süre sonra karşıdan gelen bir araba gördüğümde kısık sesle küfrü bastım, lanet olsun ki araba tam da benim şeridimde ilerliyor, üzerime doğru geliyordu.

Bir yanımdan peşi sıra arabalar geçerken diğer yanımda da Alperen'in arabası vardı ve ben iki arada sıkışıp kalmıştım, durum benim açımdan fazlasıyla berbat görünüyordu. Ya hızımı azaltıp Alperen'in arkasına geçerek karşıdan gelen arabadan kurtulacaktım ve aynı zamanda onun kazanmasına izin verecektim ya da arabayla burun buruna çarpışıp büyük bir kazaya davetiye çıkaracaktım.

İki türlü de durumum vahimdi!

Toprak bana tedirginlikle baktı. "Karşıdan gelen arabayı görüyorsun değil mi?" diye sordu usulca.

"Ciddi misin? Ben de acaba o ne ki, diye kafa patlatıyordum, söylediğin iyi oldu!" diye çıkıştım sertçe.

Tedirginliği arttı. "Bence artık bu yarışa son vermenin zamanı geldi." Sesinin rahat çıkması için çaba harcamıştı ama hiç rahat değildi, korkuyordu.

"İmkânı yok!" diye itiraz ettim. Gaza yüklenmeye devam ettim. "Araba yan şeride geçecek, biliyorum. Sadece bekleyin."

Toprak yavaşça, "Bana pek öyle gelmedi, bildiğin kararlı bir şekilde üzerimize doğru sürüyor," diye yanıt verdiğinde Yağmur da ağlamaklı bir sesle ekledi. "Eylül lütfen dur artık, daha fazla dayanamayacağım."

Kahretsin! Öfkeyle direksiyonu sıktım. Sanırım haklılardı. Kaybetmiştik işte neyin itirazını yapıyordum ki?

İçimden kendime küfürler yağdırırken vazgeçmenin vakti geldi, diye düşünerek vitesi düşürmek için elimi vitesine götürdüm, fakat o an Alperen'i hafıfçe geçtiğimi gördüm ve bu durumu kullanmaya karar verdim, direksiyonu ötüne

kırdım. Bana çarpmamak için yavaşladığında önüne geçtim ve böylelikle üzerime gelen arabadan kurtulmayı başardım.

Alperen'i geride bırakarak son sürat ilerledim, yol ayrımına geldiğimde de virajda direksiyonu tam tur döndürerek el frenini çektim. Drift yaparak tekerlekleri kaydırdım ve dönüşümü tamamladıktan sonra el frenini indirerek birkaç metre daha hızla gidip evin önüne temiz bir duruşla park ettim.

Motoru kapatmamla birlikte arabanın içinde zafer dolu bir kahkaha savurdum. "İşte bu!" diyerek neşeyle konuştum. "Biz kazandık!" Kendimi acayip mutlu hissediyordum.

Toprak da bana eşlik ederek gülmeye başladı. "Tam da öleceğimizi düşündüğüm anda kazanmak gerçekten paha biçilmez." Bir elini siyah saçlarının arasından geçirerek iyice dağıttı. "Buna kesinlikle değdi."

Yağmur rahatlamışçasına nefesini bıraktı ama bize çok kızgındı. "Sizin gerçekten ciddi sorunlarınız var, kendinizi tehlikeye atmaktan sakınmıyorsunuz! Bir daha ikinizden birinin kullandığı arabaya binmeyeceğim!" dedi öfkeyle ve bir hışım arabanın koluna asılıp kendini dışarı attı.

Yüzümü buruşturdum. Feci halde ödünü koparmıştım anlaşılan. Neyse akşam gönlünü alırdım.

Toprak arabadan inerken Yağmur'un arkasından, "Korkak! Kendine bir köşe bulup ağlamaya mı gidiyorsun?" dedi alayla.

Yağmur hızla arkasını döndü. "Benimle uğraşma Toprak!"

Kızgınlıkla kapıyı çarparak kapattım ve Toprak'a bağır-
dım. "Araba üzerimize doğru gelirken korkudan altına yap-
mak üzere olan sen mi söylüyorsun bunları?"

Toprak bana doğru döndü, elini kaldırıp orta parmağını gösterdi. “Siktir git!”

Yağmur hemen aramıza girdi. “Kesin kavga etmeyi.” Dikkatimizi çekmek için sokağın başını işaret etti. “Geliyorlar.”

Hepimiz temkinli bakışlarımızı yola sabitledik. Siyah BMW önümüzden geçerken gayet sakin görünmeye çalıştık, sanki az önce atışanlar biz değildik gibi oldukça rahat bir tavır takınmamız cidden büyük bir motivasyondur, nitekim görev bilincimiz takdire şayandı.

Arabadan ilk inenler Çağrı ve Özge oldu. Çağrı gözlerini bizim tarafa doğru çevirip içtenlikle gülümsedi, ardından bagajı açıp market poşetlerini teker teker indirmeye başladı. Özge de ona yardım etti, birkaç poşeti eline aldı, eve girmeden önce bize bakıp neşeyle el sallamayı ihmal etmedi.

“Akşam görüşürüz kızlar!”

Yağmur’la birlikte zoraki bir şekilde gülümsedik. “Görüşürüz.”

Alperen arabadan indiğinde omuzlarımı dikleştirdim, kendimden emin bir duruşla ısrarla yüzüme bakmasını bekledim. Onu alt ettiğimi haykırırcasına gözlerimle mesaj vermeyi amaçlıyordum. Lakin kahretsin ki, başını benden tarafa bir saniye bile olsa çevirmedi.

Sadece önüne baktı, dudaklarındaki gizemli gülüşle aheste aheste yürüyüp yanımızdan geçip gitti.

Kuşkuyla kaşlarımı çattım. Alperen’in yıkılmış görünmesi gerekiyordu, küstahlığa devam etmesi değil.

Şaşırmıştım. Kayıtsız hali oldukça garipti. Düşünceli düşünceli arkasından bakarken altdudağımı dişledim.

Gözden kaçırdığım ne vardı?

Yeni ev!

Yeni evimizin kapısını açar açmaz Toprak yine her zamanki bencilliğiyle Yağmur'la beni sertçe kenara itip huşımla içeri girdi. "En büyük oda benim, sakın benim olana heveslenmeyin," derken hiç vakit kaybetmeden üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. "Her şeyin en iyisi bana ait olacak."

"Ne istersen al, yeter ki gözümüzün önünden kaybol." Kapiyı kapatıp ben de içeri doğru yürümeye başladım.

Toprak merdivenlerin sonuna geldiğinde ellerini genişçe açıp tırabzanlara koydu, kötü kalpli bir kralın zulmettiği masum halkına baktığı gibi kibirle bana baktı. "Benimle konuşurken sözlerine dikkat edeceksin diye uyarımadım mı ben seni?" diye sordu büyüklenen bir tavırla.

Bir kaşımı alay edercesine yukarı kaldırdım. "Söyle-

diklerinin umurumda olması mı gerekiyor?” diye sorup cevap beklemeden ekledim. “Hâlâ anlamadın mı? Senin emirlerini uygulamıyorum, ağzından çıkan her laf yok hükümünde benim için.”

“Böyle asilik etmeye devam edersen eğer neler olacağını biliyorsun...” İki parmağını birleştirip silah misali kafasına doğrultarak ateş eder gibi yaptı. “İşin biter. Malum lider benim. Bu detayı unuttun mu yoksa?”

“Ne mümkün unutmak, nefes aldığın sürece söyleyip duracaksın herhalde.”

“Aslında daha iyi bir fikrim var, evin her yerine lider olduğumu hatırlatan yazılar asacağım. Hem de muhteşem bir fotoğrafımla birlikte.”

“Fotoğrafını her gördüğümüzde midemiz bulansın diye mi?” deyip yüzümü buruşturdum. Yalandan irkilmiş gibi yaptım. “Lütfen bize cehennemi yaşatma, kendi evimizde biraz olsun huzur bulmak istiyoruz.”

“En büyük cehennem seninle aynı evde yaşamak bana sorarsan.”

Gözlerimi devirdim. “Lütfen kendine bir oda bulup katlanılması zor kişiliğini oraya kapatır mısın, çünkü gerçekten tahammül sınırımı aşıyorsun.”

Pişkin pişkin sırttı. “Madem gitmemi bu kadar çok istiyorsun neden gelip beni dışarıya atmıyorsun?”

“İnan çok isterdim ama şu an senin değersiz varlığın için enerjimi boşa harcamaya hevesli değilim,” dedim küçümsercesine yüzüne bakarken.

“O zaman şikâyet etmeyeceksin, koşulsuzca beni dinle-

mek zorundasın.” Bir gözünü kısıp yalandan düşünüyormuş gibi yaptı. “Lider olduğumu söylemiştim değil mi?”

Bezgin bir şekilde nefesimi bıraktım. “Çisem Hanım kadar sinir bozucusun, kimse onu aşamaz sanıyordum ama yanılmışım. Onunla boy ölçüşebilirsin, tebrikler!”

Sakince omuz silkti. “Teşekkürler, bununla ancak gurur duyarım.”

Gerçekten inanılmazdı, artık ona laf yetiştirmek yorucu gelmeye başlamıştı. “Güle güle,” dedim sert bir sesle.

Sırtmaya devam etti, ardından şükürler olsun ki saçma sapan konuşmayı kesip koridorda gözden kayboldu. Derin bir nefes alırken Toprak’ın hayatımdaki rahatsız edici varlığını yok sayarak bakışlarımı çevremde dolaştırdım ve ağır ağır etrafı gezmeye başladım.

Evin içi devasa boyuttaydı. Her şeyin eksiksizce düşünüldüğü lüks eşyalarla döşenmişti. Sanki gerçek bir aile evi gibi duran salon, odalar ve mutfak göz kamaştırıcıydı. Koltukların rengi ve kaplaması ortadaki sehpayla uyum içindeydi. Salonda kocaman bir kitaplık ve onun altında da kırmızı tuğladan görkemli bir şömine duruyordu. Amerikan mutfak salonun hemen karşısındaydı. Ortada kocaman granitten bir ada vardı. Burada yemek yapmak çok keyifli olurdu. Mutfak dolapları ve tezgâh sanki hiç kimse kullanmamış gibi ilk günkü canlı renklerini koruyordu. Mutfak tezgâhının üzerinde günlük ihtiyacımızı karşılayacak bütün küçük ev aletleri bir bir sıralanmıştı. Evin iç mimarı kimse çok iyi iş çıkarmıştı, dekorasyon mükemmeldi. Mutfaktan arka bahçeye açılan ve duvarı boydan boya kaplayan zeminden tavana kadar uzanan

canların şahane bir deniz manzarası sunması da eve aşık olmama yetmişti.

"Vay canına," dedim hayranlıkla, "Bu evin bizi şımartacağı kesin."

Yağmur sessiz kaldı.

"Ömür boyu burada yaşayabilirim, öyle güzel ki..."

Yağmur cevap vermeyince başımı ona çevirdim. Neden susuyordu?

Göz göze geldiğimizde bana kızgın bir bakış atıp kollarını göğsünde kavuşturdu, ardından bakışlarını benden kaçırdı. Fazlasıyla somurtkan görünüyordu.

"Sorun ne?" diye sordum yanına gidip.

Yeniden dik dik yüzüme baktı. "Gerçekten bir de soruyor musun?"

Alperen'le girdiğimiz tehlikeli araba yarışından söz ediyordu. "Seni üzdüm değil mi, kızma bana ne olur." Gönlünü almak istercesine tatlı tatlı gülümsedim.

"Üzülmedim, yalnızca deli gibi endişelendim!" diye çıkıştı. "Senin için korktum, kendim için korktum hatta o bencil Toprak için bile korktum! Az daha bir arabaya çarpacaktık."

"Korkacak bir durum yoktu, her şey kontrolümdeydi. Bana biraz olsun güvenseydin şu an bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Bu güven meselesi değil, saçma bir inat yüzünden hem başkalarının hem de bizim hayatımızı tehlikeye atmanı kabul edemiyorum. Ne gerek vardı ki o yarışa?"

"Beni kızdırmıştı ben de karşılık vermek istedim. Neden

bu kadar büyütüyorsun anlamıyorum?” dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak. “Sonuçta kimseye bir şey olmadı, hepimiz gayet iyi durumdayız.”

Onaylamayan bir tavırla başını iki yana salladı. “Bunu hep yapıyorsun, her zaman üstünlük sende olsun istiyorsun.”

Hafifçe sııttım. “Evet, ne olmuş? Bunun nesi kötü ki?”

Samimi bir kaygıyla birkaç saniye yüzüme baktı. “Gerçekten iflah olmazsın,” diye homurdandı. “Sırf bu yüzden bir gün kendine zarar vereceksin.”

Sırtışım genişlerken uzanıp ellerini tuttum. “Boş ver şimdi bunları, hadi gel evi gezelim, odalarımızı seçelim. Hem daha marketten aldıklarımızı yağmalayacağız.” Yalandan heyecanlı gözlerimi büyüttüm, konuyu daha fazla uzatmamı istemiyordum. “Birlikte yemek partisi verecektik unuttun mu?”

Yüz ifadesi değişmedi. Bana dik dik bakınaya devam etti.

“Hadi ama Yağmur... Yüzün gülsün artık.” Onu gıdıklamaya başladım.

Daha fazla dayanamadı ve kıkır kıkır gülerек benden kaçmaya çalıştı. “Bir daha hırsına yenik düşmeyeceksin, bana söz ver, düşünmeden hareket etmek yok.”

Teslim olurcasına ellerimi yukarı kaldırdım. “Tamam memur hanım, teslim oluyorum. Bundan böyle siz ne dersiniz o.” Göz kırptım.

Aramızdaki sorunu halletmemizin ardından üst kata çıkıp odalarımızı seçtik. Yağmur, duvarları pembe boyalı, pastel renkli eşyalarla döşenmiş odayı seçti. Perdeler ve yatak bile pembenin farklı tonlarına sahipti. Odada tam bir cici kız havası vardı ve en güzel yanı da denize bakıyor olmasıydı.

Benim odama ise mavi ve lacivert tonları hâkimdi. İçerisi cepce geniş ve oldukça ferahlatıcı. İlk görüşte beğenmiştim. Fakat pencerenin Alperen'in odasına bakması -onu odasında gezinip telefonla konuşurken görmüştük- beni acayip rahatsız etmişti. Bunu fark eder etmez itiraz ederek odamı değiştirmeye çalışsam da Yağmur'un üzgün üzgün gözlerini kırıştırmasına dayanamadım ve "pembeli oda" hevesini kırmamak için mavi odada kalmaya razı oldum.

Aslında alt katta da odalar vardı ama Yağmur ve Toprak gibi ben de üst katta kalmak istiyordum, bunun için de el mahkûm yeni odamı sevmek için kendimi şartladım.

Odaya yerleşirken kapının davetsizce açıldığını duyunca başımı o yöne çevirdim. Toprak tembelce içeri girdi, sanki burası ona aitmiş gibi rahatça kendini yatağına bıraktı. Kollarını başının altına koyup bacaklarını uzatarak bir ayağını diğerinin üzerine attı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedim rahatlığına hayretle bakarak. "Çık dışarı."

"Neden çıkacakmışım?" dedi umursamazca.

"Sence de açık değil mi, burası benim odam ve seni burada istemiyorum," derken kenarda duran yastıklardan birini kaptığım gibi Toprak'a fırlattım. "Defol git."

Toprak sırtarak fırlattığım yastığı tuttu. "Odan da senin gibi kasvetli, içim karardı iki dakikada."

Ona baygın bir bakış gönderdim. "Diyene bak. Senin için doğuştan karanlık, ekstra bir şeye gerek yok ki."

Sözlerime hiç aldırmadan, "Ne yapıyordun, akşamki partiye mi hazırlanıyorsun?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Tehlikeli Görev

“Hoş, ne yaparsan yap o çirkin suratını güzel gösterecek bir şey bulamazsın.”

Kaşlarımı çattım, işte şimdi beni sinirlendirmeyi başarmıştı. Ayak bileğinden yakalayıp tüm gücümle onu aşağı doğru çekip yataktan yere düşürdüm. İriyarı vücudundan güm diye bir ses çıkınca keyifle güldüm.

“Hak ettiğini aldın işte.” Büyük ihtimalle canı çok fena yanıyordu.

Bir küfür homurdandıktan sonra öfkeyle bağırdı. “Seni öldüreceğim!”

“Ancak rüyada,” diyerek daha fazla saçmalamasına izin vermeden bacağından tutup sürükleyerek kapı dışarı etmeyi başardım. Ardından da vedalaşma niyetiyle karnına doğru sert bir tekme savurup kapıyı suratına çarptım.

“Seni gerçekten öldüreceğim!”

Kıkır kıkır gülerken sırtımı kapıya yasladım. “Odamdan uzak durmayı öğrendiğinde tekrar konuşuruz.”

Tanrı yardımcım olsun Toprak’la yaşamak gerçekten kâbusa benziyordu, hiçbir zaman ne bana ne de Yağmur’a rahat vermeyeceği şimdiden belli oluyordu.

Kahretsin!

Partiye giriş!

Akşamki parti için Yağmur’la birlikte hızlıca hazırlanıp aşağıya indiğimizde Toprak’ı holde boy aynasının karşısında saçlarıyla uğraşırken bulduk. Harcadığı çabaya bakılırsa kendisini epey beğendirmeye çalışıyordu. Onu kızdıracak bir şeyler söylemek için içimde feci bir istek duydum ama görev bilincim ağır basınca kendimi tutmayı başardım, nitekim bu akşam yapacağımız keşif öncesi kavga etmeye hiç gerek yoktu.

Böyle de olgun bir kızdım işte, görevine sonuna kadar bağlı ve sadık.

Toprak bizi fark edince aynadan yansıyan görüntümüzü inceleyip, “Bu da ne?” dedi aksi aksi.

“Ne, ne?” dedim aynı aksilikle.

Bize doğru döndü. “Kıyafetleriniz çok vasat, beğenmedim, olmamış.”

“Kıyafetlerimiz senin standartlarına uymuyorsa buna üzülecek değiliz,” dedim. “Çünkü ne düşündüğün umurumuzda değil.”

Toprak kollarını göğsünde birleştirdi, epey memnuniyetsiz görünüyordu. “Cidden böyle mi geleceksiniz benimle, sıfır çabasız?”

Aynanın önüne geçip şöyle bir kıyafetlerimize baktım. İkimizin de üzerinde koyu renk dar kot ve siyah renk tişörtler vardı. Herkesin dolabındaki klasik parçalardan. Aslında bence gayet iyiydik, hem Toprak bizden ne bekliyordu ki, podyumda yürümeye hazır iki manken olmamızı mı acaba?

Belki de Toprak’ı en çok rahatsız eden spor giysilerimizin yanı sıra yüzümüzde makyaj olmayıp, saçlarımızın da gelişigüzel bir şekilde toplanmış olmasıydı. Ancak hiç akıl edemiyordu ki, bizim ne ağzına kadar dolup taşan bir kıyafet dolabımız vardı ne de makyaj malzemelerimiz. Gerçi istediği kadar mızımlık yapabilirdi, o anlayışsızın beğenisini kazanmak zerre umurumda değildi.

“Biz halimizden gayet memnunuz ve evet... bu şekilde, yani nasıl istiyorsak öyle geleceğiz partiye, anlaşıldı mı?”

Bir küfür savurup huysuz bir şekilde, “Siz bana ancak kötü şans getirirsiniz,” diye homurdandı.

Gözlerimi devirdim. “Uzatma sersem, çeneni kapat da gidelim artık şu partiye. Geç kalıyoruz.”

Toprak aksi aksi kapıyı açtı. “Sizinle görülmek itibarımı zedelese de yapacak bir şey yok, katlanacağım, hadi düşün

peşime,” deyip dışarı çıktı ve hızlı adımlarla bahçeyi geçip hedefteki eve doğru yöneldi.

Yağmur, Toprak’ın arkasından bakarken sıkıntıyla iç çekti. “Hayatını bize eziyet etmeye adanmış değil mi?” dedi hüsrân içinde. “Üstelik bundan inanılmaz zevk alıyor.”

“Hem de nasıl.”

“Bazen beni o kadar kızdırıyor ki bir gün sinir krizi geçireceğim ve onu çıplak ellerimle boğacağım.”

Kıkırdadım, Yağmur’un böyle sert konuşması beni neşelendirmişti. “Ah lütfen, bunun için sıraya girmen gerek Yağmur. Ayrıca Toprak böyle gıcık davranmaya devam ederse ona yapacağım en masum şey onu boğmak olacak.”

Yağmur da gülmeye başladı. “Belki bir gün bizi sinir etmeyi bırakır, ne dersin?”

“Gözümde canlandıramıyorum bile,” dedim dalga geçmesine.

Güle eğlene biz de bahçeye çıktık ve bakışlarım ânında yeni komşularımızın evini buldu. Şimdiden evin önü renk renk arabalarla dolmuş, içeriden yükselen gürültülü müzik tüm çevreyi sarmıştı.

Kapıdan girip salona doğru ilerledikçe ortamın hayli renkli ve eğlenceli olduğunu gördüm. Salon fena kalabalıktı, içerisi yakışıklı erkekler ve model gibi giyinmiş kızlarla doluydu. Herkesin neşesi yerindeydi, küçük gruplar halinde evin çeşitli köşelerine dağılan insanlar bir yandan içeceklerini yudumluyor bir yandan da gülüşerek sohbet ediyorlardı.

Kızların moda dergilerinden fırlamış gibi duran kıyafetlerini incelerken gözücuyla bir Yağmur’a bir de kendime

baktım. Hiç huyum olmasa da birden yakıcı bir kıskançlık dalgası bütün vücudumu sardı ve engel olamadığım bu his canımı sıkımayı başardı. Kendimi birden acayip demode hissetmişim. Oysa evden çıkarken giysilerimden gayet memnundum.

Lanet olsun ki Toprak kıyafet mevzusunda haklı çıkmıştı. Bazen o çatlağın fikirlerine önem versem iyi olacaktı sanırım, nihayetinde erkek gözü diye bir şey vardı herhalde kim bilir?

Yeniden Yağmur'a baktığımda onun da benim gibi kıskançlıkla kızları izlediğini fark ettim ve asılan yüzünden benzer hisleri paylaştığımızı anladım. O da kendini kötü hissetmişti. Başkalarında olup da biz de olmayanlar için kıskançlık duyuyordu. İçten içe, keşke bugün alışverişe çıktığımızda birkaç kıyafet ve makyaj malzemesi almayı akıl edebilseydik diye hayıflanmadan edemedim.

Yağmur güçlükle de olsa kızlardan bakışlarını çekti. "Eee, planımız ne?"

Toprak ciddi bir sesle, "Ben evi gezeceğim, bakalım neler çıkacak. Belki işimize yarar bir şeyler bulurum," diye açıklama yaptı. "Siz de Alperen ve kardeşini takibe alın."

Aslında söylediklerini dinlemezdim ama sesimi çıkarmadım. "Tamam," demekle yetindim. Bu gece ne yazık ki ona bir kez daha hak verdim. Planı gayet iyiydi nihayetinde.

Yağmur'la herkesi rahatça izleyebileceğimiz bir köşe bulduğumuzda Çağrı ânında yanımızda bitiverdi. Garip ama bir o kadar da işimize yarar bir hamleydi.

Yine gözlerini arkadaşımından alamıyordu. "Merhaba"

Yağmur, gelmene çok sevindim. Seni tekrar görmek çok güzel,” dedi içtenlikle.

Yağmur’un cevap vermesine fırsat bırakmadan araya girdim. “Sana da merhaba,” dedim iğnelercesine. “Fark ettiysen burada ben de varım.” Ben kelimesine özellikle vurgu yapmışım. “Tekil konuşmasak mı acaba?”

Çağrı bakışlarını bana çevirip mahcup mahcup gülümsedi. “Evet, tabii affedersin, merhaba, n’aber?” diyerek kırdığı potu toparlamaya çalıştı acemice.

“İyidir ne olsun,” dedim gülmemek için kendimi tutarken.

Yağmur bana öldürücü bir bakış fırlattıktan sonra, “Sen nasılsın Çağrı?” diye sordu sevecenlikle.

“İyiyim ya sen?”

“Ben de iyiyim, teşekkürler.” İkisi de bir an duraksayıp sessiz kalarak derin derin bakiştılar.

Gözlerimi kısarak bir Yağmur’a bir Çağrı’ya baktım. Aralarından benim anlamadığım garip bir çekim vardı, gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı, sözlerin kifayetsiz kaldığı bir an yaşıyorlardı galiba.

Yalandan boğazımı temizlercesine öksürdüm. “İçecek bir şeyler var mı, susadım.”

Çağrı dalgın dalgın, “Var,” derken hâlâ hayranlıkla Yağmur’a bakıyordu.

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Eee...” dedim ağır ağır. “Bize ikram etmeyi düşünüyor musun, nazik bir erkek gibi mesela?”

Çağrı isteksizce gözlerini Yağmur’dan çekti. “Elbette, getireyim. Ne istersiniz?”

Omuz silktim. "Bilmem, şaşırt bizi."

"Tamamdır." Bir kez daha Yağmur'a bakıp gülümsedi. "Birazdan dönerim," deyip yanımızdan ayrıldı.

Hiç zaman kaybetmeden hızla Yağmur'a döndüm. "Bir fikrim var."

Hemen dikkat kesildi. "Nedir?"

"Çağrı'yla yalnız kalıp onu konuşturmanı istiyorum, ondan bilgi alabilirsin. Özellikle de Alperen ve Özge'yle nasıl bir bağlantısı var, öğren. Belki o da çetededir."

Bir an tedirgin oldu. "Yapabilir miyim ki?" dedi yavaşça. Sonra da aniden telaşa kapıldı. "Ya benden şüphe ederse? Ya her şeyi anlarsa? Ya görevi batırırsam? Ya bana zarar verirse?"

Yavaşça iç çektim. Yağmur, çocukluğumuzdan beri her konuda pasifti, her durumda geri planda kalmayı tercih ederdi. Asla girişken olmamıştı, aksine en ufak bir tehlike onu korkutup sinmesine yol açardı. Hiçbir zaman cesur ya da iş bitirici değildi, aksine duygusal, naif bir kişiliği vardı, çoğu konuda ne yazık ki yetersiz kalıyordu.

Bugüne kadar her zaman arkasını ben kollamışım. Akademide yapması gerekenleri kimse anlamadan gizlice ben yapar, sonra da Yağmur yapmış gibi çoğu dersi geçmesini sağlardım. Ama artık kendini gösterme zamanı gelmişti, kurtuluşumuz için o da elini taşın altına sokmaya mecburdu.

"Korkma," dedim güven verircesine. "Senden hoşlandım. Ne sorarsan cevap vermeye hazır. Yalnızca kendine güven, bunu yapabilirsin."

Derin bir nefes alıp bıraktı. “Bilemiyorum,” dedi ikilemde kalarak.

“Hadi ama Yağmur, bu fırsatı kaçıрма, şimdi senin sıran, göster kendini.”

Hafifçe kaşlarını çattı, düşünüyordu. “Tamam, deneyeceğim. Sanırım bu kadarını halledebilirim.” Omuzlarını dikleştirdi. “Evet, yapacağım. Ne kadar zor olabilir ki, üstesinden gelebilirim.”

“Aynen öyle,” derken kocaman gülümsedim. “Biz kızların üstesinden gelemeyeceği şey yoktur. İstememiz yeterli.”

İçtenlikle tebessüm etti. “Haklısın.”

Çağrı geri döndüğünde elinde iki buzlu içecek vardı. Birini bana verdi, diğerini de Yağmur’a uzattı. “Ne sevdiğinizi bilmediğim için rasgele bir şeyler seçtim. Umarım beğenirsiniz.”

Yağmur tatlı tatlı gülümsedi. “Sorun olmaz, teşekkürler. Bahçeye çıkmak ister misin, burası fazla gürültülü.”

Çağrı bu aniden gelen davet üzerine bir an şaşırdı, sonrasında hemen toparlanıp neşeyle güldü. “Tabii, çok isterim.”

Gözlerimi devirdim. Şu an için hayatta en çok istediği şeyin Yağmur’la baş başa kalmak olduğuna bahse girebilirdim.

İkisi bahçeye çıkınca ben de içeceğimi yudumlayarak Alperen ya da Özge’ye dair bir iz ararcasına salona baktım. Bakışlarım birkaç metre ötede duran bir gruba takılınca gözlerimi kısıtım. İşte aradığım kişi tam karşımda duruyordu.

Kendime karanlık bir köşe bulup büyük bir dikkatle Alperen’i izlemeye başladım.

Beni fena halde şaşırttı!

Alperen, etrafını çevreleyen birkaç kızla birlikte sohbet ederken onlara eşlik eden bir çocuk daha vardı ve hepsi birlikte oldukça eğlenceli bir muhabbete dalmışlardı, zira kızlar kıkır kıkır gülerken hallerinden pek memnun görünüyorlardı.

Hem niye memnun olmasınlardı ki? İki yakışıklı çocuğu aralarına almışlardı nihayetinde. Bu fırsatı iyi değerlendirip ilgiyi kendi üzerlerine çekmek için birbirleriyle yarışıyorlardı adeta, onları hayranlıkla süzüp kınıyorlar, çocukların söylediği her bir söze keyifle gülüyorlardı.

Tamam, belki bir konuda kızlara katılabiliirdim. Alperen de yanındaki çocuk da cidden ateşlilerdi. Ama yine de kızların bu şapşal hallerine şahit oldukça onlara kızıyordum. Bir erkek için bu kadar ezilip büzülmek, dikkat çekmek için çırpınmak fazla aşırıydı.

Alperen dudaklarındaki çarpık sırtışıyla şöyle bir etra-fına bakınırken birden beni fark etti ve dudaklarındaki sırtış kaybolurken benim de ona bakmakta olduğumu görünce yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. Soğuk bakan koyu renk gözlerini üzerimden ayırmadan yanındakilere bir şeyler söyledikten sonra gruptan ayrılıp yavaşça bana doğru yürümeye başladı.

Alperen yanıma vardığında direkt konuya girdi. “Gelmişsin.” dedi duyduğum en duygusuz sesle.

Soğuk bir tavırla gülümsedim. “Geleceğimi söylemiştim.”

“Vazgeçersin diye umut etmiştim.”

“Boş umutlara kapılmamalıydın.”

İnceleyici gizemli bakışlarla beni süzdü. “Ne yazık ki oldu bir kere,” diye mırıldandı. Dudaklarından çıkan söz-lere nazaran aklından çok başka şeyler geçtiği yüzündeki düşünceli ifadeden belli oluyordu.

Gözlerimi devirdim. “Ah hadi ama... bozulduğunu bu kadar belli etme,” dedim alay edercesine.

Bir kaşını kaldırdı. “Seni burada istemediğimi madem biliyorsun, neden bir an önce gitmiyorsun?” dedi ukala bir tavırla. “Böylece seni daha fazla görmek zorunda kalmam ve bunun için sinirlenmem.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm ama gitmeye hiç niyetim yok.” Sahte bir üzüntüyle yüzüne baktım. “Özge beni partide göremeyince darılabilir, bunun olmasını istemem.”

Hafifçe gülümsedi. “Sana son bir uyarı yapacağım. Eğer bir dakika içinde evimi terk etmezsen seni ben gönde-

receğim ve bu noktada biraz kabalaşabilirim, sanırım bundan pek hoşlanmazsın. O yüzden akıllılık ederek gitmeni öneriyorum.”

Bir kahkaha patlattım. “Beni korkutmuyorsun dostum.” Elimi kaldırıp başparmağımla işaretparmağımla birbirine yaklaştırdım. “Şu kadarcık bile etkilenmedim.”

Gülüştü genişleyip kendini beğenmiş bir hal aldı. “Çünkü henüz bir şey yapmadım.”

Korkusuzca gözlerinin içine baktım. “Beni iyi dinle bay ukala, bu akşam bana ya da arkadaşlarımdan birine karşı canımı sıkacak en ufak bir davranışta bulunursan bu görkemli partine ânında son veririm.”

“Nasıl yapacaktıydın bunu?” diye sordu tembel tembel.

“Şöyle ki...” diye başladım cümleye küstahça. “Bir bakmışsın kapıya doğru giderken kolum müzik sistemine çarpmış ve elimdeki içecek üzerine dökülmüş. Ah o da ne, bütün sistem kısa devre yapmış, hiçbir elektronik alet çalışmıyor. Sonra bununla da kalmam, eve giderken bir yolunu bulup sigortaya ulaşmışım ve puf, elektrikler kesilmiş. Ya da...” Yalandan düşünüyormuş gibi yaparak dudaklarımı büzdüm. “Polisi arayarak yan komşularımın verdiği partiyle ne kadar rahatsız olduğumdan bahsedebilirim. Al sana partinin sonu.”

Gözlerindeki eğlenen ifadeyle söylediklerimi dinlerken kaşlarını yukarı kaldırdı. “Bak sen... Ne numaralar varmış sende böyle?”

İstifimi hiç bozmadan konuşmaya devam ettim. “Bunlar yalnızca bir kısmı, beni kızdırmak istemezsin, ciddiylim potansiyelimi hafife alma.”

Çarpık bir şekilde güldü. “Yalnız bir noktayı kaçınıyor-
sun.”

“Neymiş o?”

“Tüm bu dediklerini yaparsan eğer yanına kalır mı
sanıyorsun?” Kısık sesi tehdit yüklüydü.

“Etki tepki meselesi. Sen uslu durursan ben de uslu du-
rurum. Her şey oldukça açık. Sen bana bulaşma ben de sana
bulaşmayayım.” Sakince omuz silktim. “Ben anlaşmamamız
için bir neden göremiyorum.”

Gözlerini kıstı, kollarını göğsünde kavuşturup dik dik
yüzüme baktı. “Seninle anlaşmak gibi bir isteğim yok,” dedi
mesafeli bir ses tonuyla. “Senden tek beklentim kardeşimden
uzak durman.”

Tabii ya kıskırt beni!

Tatlı tatlı gülümsedim. “Ama ben kardeşinden çok hoş-
landım ve onunla arkadaşlık etmek için sabırsızlanıyorum.
Hatta hemen şimdi gidip Özge’ye merhaba demek istiyorum,
zira kendisinden özel davet aldığımı oldukça eminim ve
bunu sen de çok iyi biliyorsun,” dedim kibirli bir tavırla.

“Ne yazık ki,” derken fazlasıyla memnuniyetsizdi.
“Kardeşim hiçbir zaman seçici olamadı.”

Düşmanca tavrı beni gittikçe geriyordu ama kayıtsız
görünmeye çabaladım. Bana karşı rahatsızlığını bu kadar
belli etmek zorunda mıydı acaba!

“Nedir sendeki bu huysuzluğun sebebi?” diye sordum
umursamıyormuş gibi rol yaparak. “Bugün yarışta geri kaldı-
ğın için mi tüm bunlar, yenilgiyi mi hazmedemedin yoksa?”

Koyu renk gözleri alaycı bir ışıkla parladı. “Gerçekten

kazandığını düşünüyorsun değil mi?” Ses tonundaki küçümseme çok yoğundu. “Bu konuda böbürlenmeni izlemek çok eğlenceli ve senin açısından bir o kadar da acınası.”

Halîl’ bir afallama yaşadı. “Ne demek istiyorsun?” dedim söylediklerini anlamayarak.

Dudaklarında buz gibi alaycı bir tebessüm dolaştı. “Bu akşamın tadını çıkar, Özge için tek bir sefere mahsus, rahatsız edici varlığını görmezden gelmeye çalışacağım.”

Kaşlarını çatırdı, halîl yarışla ilgili söylediklerine takılmıştı. “Az önce ne demek istedin?” Kafam karışmıştı iyice.

Alaycı tebessümüyle bana tepeden bir bakış atıp cevap vermeye dahi tenezzül etmeden yanımdan geçip uzaklaştı. Ona doğru dönüp gidişini izlerken arkasından şaşkınlıkla bakakaldım.

Bu da neydi şimdi, hiçbir şey anlamamıştım!

“İylâl!”

Duyduğum heyecan dolu sesle irkilip başımı sesin geldiği tarafa doğru çevirdim. Özge haylazca sırıtıyordu. “Korkuttum mu seni?”

Gülümsedim. “Yok hayır, sadece bir an boş bulundum.” Gerçi ödümü koparmıştı ya neyse.

Eğlenerek kıkırdadı. “Yağmur nerede? Yoksa gelmedi mi?” derken yüzü asıldı.

“Çağrı’yla bahçeye çıktılar,” diye cevap verdiğimde yeniden neşelendi. Ardından bakışları elimdeki bardağa takıldı. “İçeceğin bitmiş, hadi sana yenisini alalım.”

“Tamam, olur.”

Elimi tutarak beni içeceklerle dolu masanın önüne doğru çekiştirirdi. Yeni bir bardağı elime tutuşturmadan önce konuşmaya başladı. “Bugün o yarışa katılmamalıydın tatlım.”

“Neden?”

Abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. “Ne demek neden?” dedi beni taklit ederek. “Kendini büyük bir tehlikeye attın. Kaza yapabiliirdin, kötü bir şekilde yaralanabiliirdin. Hatta neredeyse bir arabaya çarpacaktın.” Sesi oldukça endişeli çıkmıştı.

Hoş geldin iki numaralı Yağmur! Onları cidden anlamıyordum, en acilinden biraz adrenalin dozu alsalar iyi olacaktı. Nedir bu nasihatler böyle, alt tarafı basit bir yarıştı sadece!

Omuz silktim. “Pişman değilim. Sen de gördün öyle ya da böyle ben kazandım, önemli olan da bu. Alperen’i yendim. Bazen hedefe ulaşmak için risk almak gerekir ve ben de aldım.”

Bakışları kaygılı bir hal aldı. “Ne olursa olsun hayatını ortaya koyacağın riskler alma Eylül, hiçbir şey buna değmez, yeni tanıştık belki benim sözlerime aldırılmazsın ama lütfen dikkate al. Bu kadar pervasız olma, bugün sana bir şey olsaydı çok üzülürdüm.”

İçimi ektim, sözlerinin içtenliği kalbime kadar ulaşmıştı. Anlayışla gülümsedim. “Beni düşündüğün için teşekkürler. Ama endişe etme, ben her zaman başımın çaresine bakarım, her seferinde de karşıma ne çıkarsa çıksın üstesinden gelirim. Bu pervasızlık değil, kendine güvendir ve ben her konuda kendime güvenirim.”

Bana onaylamaz bir bakış attı. “Ah, çetin cevizsin değil mi, tamam! Hiç geri adım atma, her şeyin iyisini sen bil sert kız,” derken gülmeye başladı.

Biraz şakaya vurarak, “Ne o, abin kazanamadığı için gizliden gizliye bana kızgın mısın yoksa?” diye sordum gülererek.

Özge de gülüşüme eşlik etti. “Hayır tabii ki, keşke onu gerçekten yenseydin de bir güzel ders verseydin. Birinin ona haddini bildirmesi çok hoşuma giderdi.”

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Dediğim gibi zaten ben kazandım, abin yenildi.”

Gülüşü büyüdü ve bana, “Hiçbir şeyin farkında değilsin değil mi” dercesine baygın bir bakış gönderdi. “Hayır tatlım,” dedi başını iki yana sallayarak. “Sen kazanmadın. Yalnızca Alperen kazanmana izin verdi.”

Kaşlarımı şüpheyile çattım. “Nasıl yani, ne demek istiyorsun?”

“O araba üzerine gelirken Alperen senin yarışı bırakmayacağını biliyordu. Çok hırslanmıştın, vazgeçmeyeceğin belliydi. Alperen de kaza yapmaman için son anda vitesi düşürdü, hızını azalttı, sen de böylelikle arabayı önümüze kırabildin ve üstüne doğru gelen arabadan kurtuldun. Yani tüm bunların olmasına abim izin verdi.”

Dudaklarımı hafifçe aralandı. Dilim tutulmuşçasına hayrete düşerken zihnim çılgınlık atıyordu. Her ne kadar inanmak istemesem de işittiklerimi sindirmeye çalıştım, başımı sağına doğru çevirip şaşkın şaşkın uzaktaki bir noktaya, Alperen’in durduğu yere baktım.

Arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Gözlerim ona takılıp kaldığında yarışın son dakikalarını tekrar kafamda canlandırdım, her ayrıntıyı gözden geçirdim. İşte o zaman her şey daha da netleşti ve gerçek bir şimşek gibi zihnimde çaktı.

O arabayla karşı karşıya geldiğimde önüne geçmem için bilerek yavaşlamıştı, bunu şimdi daha net anlayabiliyordum.

Sanırım Özge haklıydı, Alperen sırf ben kaza yapmayayım diye ödün verip kazanmaktan vazgeçmişti. Başka bir deyişle kendi isteğiyle yarıştan çekilmişti. Meydan bana kalınca ben de kazandığımı sanmıştım.

Ah! Çok utanç vericiydi!

İşte bunu hiç beklemiyordum ve Alperen'le ilgili ne düşüneceğimi bilemiyordum. Ama şunu söyleyebilirim ki beni fena halde şaşırtmayı başarmıştı.

Başlıyoruz!

Gece yarısı olmadan partiden ayrılp Yağmur'la eve döndük. Ortam öncekinden daha fazla kalabalıklaşıp müzikle birlikte iyice gürültülü bir hal alınca benim için partinin sonunun geldiğini anladım. Tabii buna Özge'nin aşırı enerjik tavırlarıyla beni oradan oraya sürükleyerek arkadaşlarıyla tanıştırması ve ara sıra yakaladığım Alperen'in kötücül bakışlarını da ekleyebiliriz.

Cidden acayip rahatsız ediciydi!

Nitekim bir yolunu bulup Özge'ye veda ettim ve koca evde Yağmur'u aramaya koyuldum. Onu Çağrı'yla havuz kenarında baş başa otururken buldum, kendi hallerinde tatlı tatlı sohbete dalmışlardı, tıpkı yeni çıkmaya başlamış bir çift gibi...

İçimden kıs kıs gülerken arkalarından sinsice yaklaşıp Yağmur'a artık gideceğimizi söylediğimde Çağrı öyle bir üzölmüştü ki bir an peşimizden gelip bize kalmamız için yalvaracağından endişe ettim. Ama neyse ki böyle bir hata yapmadı.

Gerçek şuydu ki Yağmur'a fena tutulmuştu ve bu durum beni acayip eğlendiriyordu.

Toprak ise ortalarda yoktu, parti boyunca da onu hiçbir yerde görmemiştim. Umarım döndüğünde eli boş olmazdı aksi halde benden azar işitecekti, çünkü benim elim epey boştu! Tüm akşam Alperen'i göz hapsinde tutsam da öğrendiğim bilgiler pek işimize yaramazdı, mesela Alperen'in kızlar arasında ne kadar popüler olduğı bilgisiyle ne yapabilirdim ki?

Evden içeri girer girmez kendimi büyük koltuklardan birine attım, önümde duran sehpayı ayaklarımı uzatıp rahatça ardıma yaslandım. "Ah sessizlik, şu an ihtiyacım olan tek şey."

"İlk partimize katıldık, ne düşünüyorsun?" diye sordu Yağmur.

Gözlerimi kapatarak derince iç çektim. "Evet. Kulaklarım kanadı resmen. İnsanların saatlerce böyle güröltölü ortamlarda vakit geçiriyor olmasını aklım almıyor."

Yağmur kıkır kıkır güldü. "Abartma."

Omuz silkerek savunmaya geçtim. "Hayır, ciddiym. Gerçekten bu kadar güröltölü müzik fazla geldi bana."

"Onlar için bu olağan. Burada her hafta parti veriyorlarmış, bazen evlerde bazen de sahilde. Bir nevi gelenek haline gelmiş. Alışsan iyi edersin, sonuçta biz de artık onlardan biriyiz."

Gözlerimi açtım. “Delirmiş olmalılar.”

“Yalnızca eğlenmeyi seviyorlar. Bence senin bu tür eğlenceleri sevmeme nedenin görev odaklı olmaktan kaynaklanıyor, çünkü çok ciddisin. Bu kadar asosyal olma. Muhtemelen biraz rahat takılsan, eğlenmek istesen, partiler hoşuna giderdi.”

Düşünceli bir ifadeyle kaşlarımı çattım. Sanırım arkadaşım haklıydı.

“Sen eğlendin mi?” diye sordum vereceği cevabı merak ederek.

Bir an duraksadığında yanakları kızardı. “Hem de çok! Böyle hissetmem sana yanlış gelir mi?”

Burukça tebessüm ettim. “Hayır, yanlış gelmiyor.”

“O zaman itiraf edebilirim. Gerçekten hayatımın en güzel birkaç saatinden birini yaşadım.”

“Senin adına sevindim.”

Yağmur’un mutlu olması beni de mutlu etmişti lakin ben onun gibi kendimi ânın akışına bırakamazdım ya da neden burada olduğumu unutup bir gün de olsa normal bir genç gibi yaşayamazdım. Bu izni kendime veremezdim... İçimizden birinin tetikte olması şarttı ve elimden geldiğince bu görevi Yağmur için seve seve üstlenecektim.

Yağmur hülyalı bir ifadeyle iç çekti. “Çağrı mükemmel biri, bana karşı o kadar iyi ki...” Ses tonu hayranlıkla doluydu. “Bir sonraki partiye birlikte gitmeyi teklif etti. Ben de tamam dedim.”

Eğlenerek sıırttım. “Seni küçük yaramaz, hemen çocuğu kendine âşık ettin değil mi?” diyerek ona sataştım.

Yağmur koltuklardan bir yastık kaptığı gibi bana fırlattı. “Hayır, öyle şeyler söyleme bana,” derken bile kıkır kıkır gültüyordu. “Utaniyorum.”

“Ne?” Yastığı havada kaptım. “Bu çocuk sana abayı yakmış. Kesinleşti artık, hiç şüphem kalmadı. Çağrı sana âşık.”

Gözlerini devirdi ama dudaklarından silemediği gülümsemesi söylediklerimden hoşlandığını gösteriyordu. Çağrı’nın ilgisinden fazlasıyla memnundu.

“Ee dediklerimi yaptın mı, Çağrı’dan bilgi alabildin mi?”

Başını öne doğru salladı. Tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki zil sesiyle ikimiz de gözlerimizi kapıya çevirdik.

“Toprak olmalı,” diyerek yerimden kalktım. “Kendine bir anahtar yaptırса iyi olacak, sürekli onun için kapıyı açamayız.”

“Aslında ben de bir anahtar istiyorum,” dedi Yağmur da.

“Tamam. Yarın merkeze inip hallederiz,” diye yanıt verirken kapıyı ardına kadar açtım.

Toprak ukala ukala sırtarak içeri girdi. “Selam. Beni özlediniz mi?”

“Elbette!” diyerek yalandan heyecanla bağırdım. “Gözümüz yollarda kalmıştı. Aklımız hep sendeydi. Nerede kaldın diye endişelenmeye başlamıştık.”

Toprak sanki şahane bir şey söylemişim gibi kahkaha attı. “Seksi bir kızla sohbeta öyle bir dalmışım ki vakit nasıl geçti anlamadım.” Yüzünü hafifçe buruşturarak beni baştan aşağı süzdü. “Gerçi sizinle takıla takıla her kız gözüme seksi gelir ya neyse. Ama bu kız cidden seksiydi, tam bir afetti.”

Gözlerimi kıstım. “Seksi kızlar seni ne yapsın ki, çirkin ördek yavrusu.”

Kendini beğenmiş bir şekilde bir kaşını kaldırdı. "Görünen o ki erkekten anlıyorlar."

Dalga geçercesine kıkırdadım. "Konu sen olunca aklıma gelen nasıl itici biri olduğun. Anlaşılan kız ne kadar seksiyse bir o kadar da aptal."

"Senin sözlerinin benim için bir anlamı yok. Sen ne bilirsin ki. kaliteden anlamayacak derecede körsün." Yalandan üzülyormuş gibi yaptı. "Muhtemelen hayatın boyunca hiç sevgilin olmadığındandır. Tecrübe önemli tabii bu konularda."

Ah, bu acıttı işte! Çünkü doğrudu. hiç sevgilim olmamıştı.

Hiç etkilenmemiş gibi yaparak tatlı tatlı cevap verdim. "Tahminen ne zaman boş konuşmayı bırakıp bize bir şeyler bulup bulamadığın kısımdan bahsedeceksin?"

Güldü. "Pekâlâ. Can alıcı noktayı açıklıyorum, hazır ol. Kız Alperen'in eski sevgilisi."

Ben de yavaşça sııttım. "İşte şimdi ilgimi çekmeyi başardın." Eski sevgiliden öğrenilecek çok şey olacağı kesindi.

"Sizde ne var ne yok?" diye sorarken bir Yağmur'a bir bana baktı.

Yağmur, Toprak'a dönerek. "Çağrı'dan biraz bilgi alabildim ama ne kadar ilginizi çeker bilemiyorum." dedi kararsızca. "Pek soru sormama müsaade etmedi, çok sıcak kanlı ve sevecen davranıyor fakat hep konuyu bir şekilde bana çevirmeyi bildi. Sorduğum sorular her defasında bana geri döndü."

Toprak aniden ciddileşti. "Sence şüphelenmiş olabilir mi?"

Yağmur başını iki yana salladı. "Hayır, sanıyordum. Yalnızca kendisi ve arkadaşları hakkında bilgi vermektan kaçındı."

Toprak derin bir nefes aldı. "Tamam, şimdilik topladıklarımızla ilgili bir rapor hazırlayalım. Çisem Hanım bizden haber bekliyor." Merdivenlere doğru yöneldi. "Üzerimi değiştirip inerim birazdan."

"Ben de bilgisayarımı alayım," diyen Yağmur odasına gitmek üzere Toprak'ın ardından merdivenleri çıkmaya başladı.

Yalnız kalınca ben de yiyecek bir şeyler almak için mutfığa girdim.

Bembeyaz dolaplarla kaplanmış mutfak hem büyük hem de oldukça şıktı. Yemek yapmayı biliyor olsaydım muhtemelen buradan hiç çıkmak istemezdim. Aslında bir ara yemek yapmayı denesem iyi olurdu. Belki de içinde gizli bir aşçı yatıyordur kim bilir, denemeden bilemezdim.

İç sesim hemen araya girdi ve beni bozmakta gecikmedi. "Ya da güzelim mutfığı berbat edip aşçılık kariyerini başlaman bitirebilirsin."

Kendi kendime güldüm. Büyük olasılıkla böyle olurdu. Kafamdan geçenlerle sırta sırta sütli kahvemı yapıp dolaptaki en büyük kupaya doldurdum. Ardından bugünkü alışveriş ganimetlerimizi karıştırıp alabildiğim kadar cips paketini kollarımın arasına sıkıştırdım. Son olarak da buzluktan koca bir kutu dondurma kaparak salona geri döndüm ve gözümce kestirdiğim en rahat koltuğa tembelce yayıldım.

Aşağı ilk inen Yağmur oldu, karşıma geçip inananıyarak

bana baktı. “Cips, kahve ve dondurma mı?” diye sordu sesine yansıyan hayretle. “Hem de hepsi aynı anda?”

Ağzıma koca bir cips atıp ardından sütlü kahvemden içtim. “Evet, bir nevi üçü bir arada. Ne olmuş?”

Yüzünü hafifçe buruştururken yanıma geçip oturdu. “Tatlı ve tuzlu... Sıcak ve soğuk... Bu biraz garip ve mide bulandırıcı değil mi?” Bilgisayarını dizlerinin üzerine yerleştirip ekranı açtı. “Ben şahsen ayrı ayrı yemeyi tercih ederim.”

“Böyle düşünüyorsun çünkü daha önce bunları aynı anda hiç yemedin, bu şahane tatların birleşimini henüz deneyimlemedin.” Kahve kupamı ve cips paketini ona uzattım. “Hadi durma, bak bir tadına. Bayılacaksın.”

Burnunu kırıştırarak güldü. “Hayır hiç sanmıyorum. Şimdilik teklifini es geçeceğim.” Cips paketini alarak hapur hapur yemeye başladı. “Ama cipse asla hayır diyemem. Tadı öyle güzel ki... Tüm gün yiyebilirim.” Mutlulukla inledi.

Sırıttım. “Bugün yediğin altıncı paket bu, biraz yavaştan al istersen.”

“İlk defa Eylül’e katılıyorum,” diyen Toprak aniden yanımda bitti. Bir hışımla Yağmur’un elindeki cips paketini kaptı. “Bundan sonrasını ben devralabilirim. Sen yemesen de olur.” Yanımdaki tekli koltuğa oturarak bacaklarını önümüzdeki sehpa uzattı ve bir ayağını diğerinin üzerine atıp sakince Yağmur’un elinden aldığı cipsi yemeye başladı.

Ona doğru uzanıp Toprak’ın elinden paketi çektim. “Git kendine dolaptan başka bir cips al sersem. Bizinkilere göz dikme,” dedim azarlarcasına.

Toprak bana kötü bir bakış fırlatarak, “Neysel istahim kaçı zaten,” diye yanıt verdi huysuz bir sesle.

“Çok üzüldüm,” diye homurdandım. Toprak’ın elinden kapıldığını paketi Yağmur’a geri verdiğimde Yağmur’un hoşgörülü bir ifadeyle Toprak’a baktığını gördüm. Ardından gözlerini bana çevirdi ve başını yana eğip yanımızda duran açılmış cips paketlerini işaret etti, Toprak’a birini vermeme ima edencesine usulca gülümsedi.

Derince iç çektim. Sadece dudaklarımı oynatarak, “Hayır,” dedim ve başımı iki yana salladım.

Toprak iyi niyetimizi hak etmiyordu. Bakışlarını Yağmur’dan çekip önüme döndüğümde gözücuyla Toprak’a baktım. Somurtarak telefonuyla uğraşıyordu. Neden bilmiyorum ama içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim ve o an daha fazla düşmanlık etmemeye karar verdim. Yani şimdilik.

Yılgın bir edayla paketlerden birini Toprak’a attım. “Al şunu. Şanslısın ki bugün iyi günümdeyim.”

Paketi yakalayıp şaşkınca yüzüme baktı. “Ne oldu, fikrini mi değiştirdin?” Kaşlarını yukarı kaldırdı. “Bir anda paha biçilmez cipslerini benimle paylaşmaya mı karar verdin?”

Bazen iyi niyetli olmak berbat bir şeydi!

Sahte bir şekilde şirin şirin gülümsedim. “Arkasında derin bir anlam aramak yerine sadece cipsini ye.”

Toprak’ın kendini beğenmiş bir tavırla dudakları seğirirken paketi açıp yemeye başladı.

Gözlerimi kıstım. “Hey! Sakın şımarma. Senden hâlâ nefret ediyorum.”

Bana bakıp sırtıttı. “Ben de senden nefret ediyorum.”

Tehlikeli Görev

“Süper!”

“Güzel!”

“İyi!”

“Harika!”

“Mükemmel!”

“Yeter!”

Yağmur sesini yükselterek dikkatimizi üzerine çekti.

“Hazırsanız eğer, raporu yazmaya başlayabiliriz,” dedi ciddi bir sesle.

Omuzlarımı dikleştirdim. “Tamam,” dedim ben de ciddileşerek. “Elimizde ne var, dökülün bakalım!”

İlk bilgiler!

Yağmur bir yandan anlatmaya bir yandan da yazmaya koyuldu. “Çağrı’dan öğrendiğim kadarıyla -ki ancak bu kadar bilgi alabildim- Alperen ve Özge’yle çocukluktan beri arkadaşlanmış. Bir de Kuzey diye bir çocuktan bahsetti. Hepsi aynı okuldalar. Alperen ve Kuzey’i kardeşi gibi görüyor, birlikte büyümüşler. Ayrıca Çağrı da yan evde yaşıyor.”

Kuşkuyla kaşlarını çattım. “Onlar da çeteden olabilirler mi?”

Yağmur omuz silkti. “Kim bilir,” dedi kayıtsızca. “Fakat Çağrı’nın yasadışı işlere bulaşacağını sanmıyorum. Çok düzgün birine benziyor.”

“Bunu bilemeyiz. Tüm bu ‘cici çocuk’ tavırları bir maskeyden ibaret olabilir.”

Bilgisayar ekranını bana çevirdi. “Okulun veri tabanına sızdım.”

Kaşlarını hayretle yukarı kaldırdım. “Bunu hangi ara yaptın?” Yağmur’un bilgisayarla yapabildiklerine hayrandım doğrusu.

Yanakları pembeleşti. “Az önce,” dedi sakince. “Her neyse Çağrı’nın notlarına bakın, hepsi yüksek. Tek bir disiplin cezası dahi yok, birçok kulübe üye. Ayrıca basketbol takımında, yani tam bir örnek öğrenci. Nazik, çalışkan, başarılı, dürüst ve çok sevecen.”

Toprak öne doğru eğilerek ekranı inceledi. “Diğerleri için durum nedir?”

“Hemen bakıyorum.” Parmakları klavyede hızla dolanırken hepimiz ekrana kilitlenmiştik. “Özge’nin de notları çok iyi. Okul gazetesinde yazıyormuş, artı tenis oynuyor ve buz pateni yapıyor.”

Kıkırdadım. “Bir örnek öğrenci daha...” Toprak ve Yağmur’a baktım. “Sizce Özge de işin içinde midir?”

Yağmur dalgın dalgın ekrana baktı. “Hepimiz gördük Alperen kardeşine çok düşkün, onu her şeyden korumaya çalışıyor. Kızın geleceğini tehlikeye atacak işlere bulaştırır mı sizce?” Başını iki yana salladı. “Pek ihtimal vermiyorum.”

“Ne yani, ondan gizliyor mu tüm yaptıklarını?”

Toprak derin bir nefes aldı. “Her şey olası, bence Özge’yi de yakın takibe alalım. Belki bir ipucu yakalayabiliriz, duruma göre bir değerlendirme yaparız.”

Yağmur onayladı. “Tamam. Bir de Alperen’e bakalım...” Parmakları yine hızla klavyede süzüldü. “Hımm... Onun

notları hepsinden de iyi. Sosyal olarak çok aktif. Kulüpler, etkinlikler, müzik, spor... İlgilenmediği dal yok... Ve evet, o da basketbol takımında.”

Toprak, “Gösterişçi,” diyerek homurdandığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Kıskançlık seziyorum sanki.”

Yüzünü ekşitti. “Kapa çeneni.”

Bir kahkaha patlattım, Toprak’ın Alperen’i kışkandığını görmek beni neşelendirmişti.

Yağmur yeniden raporu açıp Toprak’a döndü. “Sen neler buldun, onları da dosyaya girelim.”

Toprak bir kaşını kaldırdı, rahatça ardına yaslandı. “Efsun diye bir kızla tanıştım, büyükannesi ve büyükbabasıyla yaşıyor. Hatun Alperen’in eski sevgilisiymiş. Neredeyse bir yıl çıkmışlar.”

Kendimi tutamadım ve aniden sordum. “Niye ayrılmışlar ki?”

“Anlaşamadıklarını söyledi. Hatta tam olarak ettiği laf şuydu: Şiddetli geçimsizlik.”

Güldüm. “Espri anlayışı olması güzel. Umarım seninle iyi anlaşır da ondan da bilgi alabiliriz.”

Dudağının bir kenarı kibirle kıvrıldı. “Güven bana, benden hoşlandı. İstedğim her şeyi anlatacak.”

Ona baygın bir bakış attım. “Ava giderken avlanma da.”

“Sanki mümkünmüş gibi,” derken sesi büyükleme doluydu.

“İyi, çünkü bu işi ne kadar çabuk halledersek o kadar çabuk buradan kurtulup kendi yolumuza gideriz. Bir an

önce akademinin boyunduruğundan kurtulup özgür olmak istiyorum.”

Yağmur bana katılarak sözlerimi onayladı. “Fazla uzaması için her şeyimizi ortaya koymalıyız. Özgürlüğümüzün bir adım ötede olduğunu hiç unutmayalım, bu bize moral olur.”

Toprak bir an kaskatı kesildi, ardından çenesi kasılırken gözlerini benden kaçırdı. “Yakında bitecek, merak etmeyin,” dedi yavaşça.

Ona bakmaktan kendimi alamadım, hissettiği bir anlık rahatsızlık gözümünden kaçmamıştı. “Sorun ne?” diye sordum şüpheyle.

Gözlerini yeniden bana çevirdiğinde her zamanki sert duruşu yüz hatlarına yerleşti. “Ne olabilir ki?”

Şüphelerim artmaya başladı. “Bilmiyorum, onu bana sen söyleyeceksin Toprak.”

“Bilmen gereken ekstra bir durum yok,” deyip Yağmur’a baktı. “Devam edelim.”

Gözlerimi kısıtım ve toplantımız bitene kadar Toprak’ı göz hapsine alarak bir açığı yakalamak için dikkat kesildim, içimden bir ses ona güvenmemem konusunda beni sürekli uyarıyordu. Bizden sakladığı bir şeyler olabilir miydi?

Raporu yazmayı bitirdikten sonra Toprak odasına çekildi. biz de Yağmur’la mutfaka geçip kendimize yiyecek bir şeyler hazırladık, ardından geniş masaya rahatça kurulup uzun uzun sohbet ederek yemeklerimizi yedik. Her şey öyle mükemmeldi ki uyanırken rüya görmek gibiydi. Eski odamızın kasvetli küçük ortamına nazaran yeni evimizin

Tehlikeli Görev

her yeri çok ferahtı ve üzerimizde hiçbir baskı olmaması bize büyük bir rahatlık sunuyordu. Buranın en güzel yanı da buydu sanırım.

Gecenin epey ileri bir saatinde uyku bastırmaya başlayınca Yağmur'a sıkıca sarılarak iyi geceler diledim ve kendi odama geçtim. Kapıyı ardımdan kapattığımda dudaklarıma engel olamadığım bir sırtış yerleşti, içim kıpır kıpır olurken sırtımı kapıya yaslayıp hevesle yeni odamı incelemeye başladım.

Duvarlar maviye boyanmıştı. Lacivert örtüler ve yumuşacık görünen yastıklarla süslenen geniş yatak göz alıcıydı. Yatağın her iki yanına yerleştirilen gece lambalı küçük ahşap komodinler çok şık görünüyordu, içinde bir sürü kitabın olduğu ahşap bir kütüphane ve onun takımı olan büyük bir gardirop harika bir uyum içindeydi. Pencerenin sol yanına konmuş masif bir çalışma masası ve hemen yanına yerleştirilen rahat görünümlü bir puf vardı. Oda tamamen bir gencin ihtiyaçları düşünülerek dekore edilmişti.

Yavaş adımlarla odanın içinde yürüdüm, gözlerim her bir eşyaya değdikçe yüreğim buruk bir hisle sarmalandı. Her şey öyle güzel ve kusursuzdu ki yıllardır derinlere gömdüğüm özlemin açığa çıkmasına engel olamadım.

Hep bir ailem olsun istemiştım; kardeşlerim, bir evim, odam ve güzel bir hayatım... En çok da mutlu, huzurlu, sıcak bir yuva. Ama gerçek hiç de hayallerimdeki gibi değildi.

Gerçeğin acımasız ağırlığı omuzlarıma çökünce yüzüm asıldı. İçimin daraldığını hissederken pencerenin önüne gidip camı sonuna kadar açtım ve yıldızlarla süslenmiş gök-

yüzüne baktım. Derin bir nefes alarak ciğerlerimi temiz havayla doldurdum, aklımdan geçen olumsuz düşünceleri yeniden derinlere gömdüm. Gecenin ılık esintisi yüzüme vurdukça göğsümün sıkıntısı da bir nebze olsun azalmıştı.

Alperen'in odasının ışığı yanınca bakışlarımı gökyüzünden çekip tüm dikkatimi pencereye verdim. Bugün beni oldukça şaşırtmıştı, onu çözmek umduğumdan daha zor olacaktı, artık planlarımı daha ayrıntılı yapmalıyım. Zira bugüne kadar benden hep bir adım önde olmayı başarmıştı. Artık buna müsaade edemezdim, üstünlüğü ele geçirmem gerekiyordu.

Alperen odanın içinde aheste aheste yürürken bir elini saçlarının arasından geçirerek dağınık olan gece karası saçlarını iyice dağıttı, arka cebinden telefonunu çıkarıp masanın üzerine bıraktı, ardından deri ceketini çıkarıp tembel bir hareketle yatağının üstüne attı. Artık üzerinde yalnızca siyah renk kısa kollu bir tişört ve kotu kalmıştı. Umarım daha fazla soyunmaz, diye düşündüğüm sırada başını pencereye çevirdi ve diğer tarafta beni gördü. Ona baktığımı fark etmez de pencerenin önüne geldi.

İstifimi hiç bozmadan olduğum yerde dikilmeye ve Alperen'e bakmaya devam ettim.

Camın önünde durdu, bana dik dik bakarken hafifçe kaşlarını çattı. Yüzünün sert hatları benden gerçekten hoşlanmadığını gösteriyordu.

Umurumda değildi, benden istediği kadar nefret edebilirdi.

"Şimdi de röntgencilğe mi başladın küçük sapık?" diye sordu ağır ağır.

Dudaklarımdan keyifli bir kıkırtı döküldü. “Beni yakaladın dâhi çocuk. Tüh, ben de heyecanla soyunmanı bekliyordum halbuki,” dedim alaycı bir sesle.

Soğuk bir şekilde güldü. “İzlemeyi seviyorsun anlaşılan,” dedi o da alayına eşlik ederek.

Kayıtsızca omuz silktim. “Gördüklerim ilgimi çektiği sürece.”

Bir an için sessiz kalıp beni değerlendirdi. “En azından sıkıcı değilsin.”

“Diğer türlü nasıl eğlenceli olurdu ki?”

Koyu renk gözleri parladı. “Haklısın.”

Gözlerini gözlerimden ayırmadan elini ensesine attı, tişörtünün yakasından yakalayarak başından çekip çıkardı ve buruşturarak yere fırlattı. Artık göğsü çıplak, üstsüz bir halde karşımda duruyordu.

Bakışlarım boynuna, geniş omuzlarına, taş gibi görünen karın kaslarına doğru indi.

Pekâlâ, itiraf zamanı! Çocuk gerçekten ateşliydi, nefes kesici bir vücudu vardı. Ama istediği tepkiyi ona veremeyecektim. İnatla kayıtsızlığımı korudum. Bakışlarımı tekrar Alperen’in yüzüne çevirdim. Aslında ona defolup gitmesini söylemem gerekiyordu ama bu sefer farklı davranacaktım.

Sıkılmış bir edayla kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona küçümseyen bir bakış atıp, “Beni etkilemiyorsun dostum...” mesajı yolladım.

Tabii ki koca bir yalandı bu, gördüğüm o muhteşem kaslı vücudu hafızamdan silmek için epey çabalayacağım kesindi.

Alperen’in ifadesi keskinleşti, dudakları ağır ağır tekinsiz

bir edayla kıvrıldı. Bir elini yavaşça kotunun düğmesine götürdü, iliği açtı.

Hafif bir şaşkınlıkla kaşlarımı yukarı kaldırdım. Şimdi de pantolonunu mu çıkaracaktı?

Hey! İçinde iç çamaşırın olsa iyi olur!

Ama ya yoksa?

Kahretsin! Alperen blöfümü görmüştü ve şimdi de el yükseltiyordu.

Kendimi zorlayarak geriye bir adım atıp perdeleri kapattım; artık onu görmüyordum, yeni komşumla aramıza güvenli bir set çekerek pencerenin önünden ayrıldım. Belki sırf beni kızdırmak için o da bana karşı blöf yapıyordu ancak yine de bu riske girmeyecektim. Vücudunun beni ilgilendirmeyen bölgelerini görmeye meraklı değildim.

Kabul etmek benim için ne kadar zor olsa da lanet olsun ki, Alperen bir kez daha beni alt etmeyi başarmıştı. Her seferinde öyle tahmin edilemez davranıyordu ki beni şaşırtıp bir şekilde sinirlendirmeyi başarıyordu.

Görünüşe göre rakibim gerçekten esastıydı!

Üniversitemize hoş geldiniz!

Sabah Yağmur beni büyük çaba harcayarak zorla uyardıktan sonra yeni okulumuza gitmek için hazırlandık. İkimiz de dünkü gibi üzerimize kot ve tişört giymiştik. Aşağı kata indiğimizde Toprak'ı koltuklardan birine yayılmış vaziyette bulduğumda hiç şaşırmadım. Her zaman bizden önce hazır olmak gibi lanet bir huyu vardı.

“Yine geç kaldınız,” derken koltuktan kalktı. “Her ne için beni beklettiyseniz işe yaramamış, ikiniz de hâlâ çirkinsiniz,” deyip pis pis sıırttı.

Gözlerimi devirdim. “Sabah sabah seni hiç çekemeyeceğim Toprak, seviyesiz şakalarını kendine sakla, olur mu?”

Arsızca güldü. “Olmaz, yapamam.”

“Zaten, aksini söylesen dünyanın sonunun geldiğini düşünürdüm.”

Sırta sırta, “Beni çok iyi tanıyorsun,” diyerek araba anahtarlarını alıp dış kapıyı açtı. “Yürüyün hadi, gidip görelim şu okulu, bakalım neler bulabileceğiz.”

Kampüs ne kadar devasa görünüyorsa üniversitenin binası da bahçeyle orantılı olarak o kadar büyüktü. Bina sanki yeni yapılmış gibi dış cephesi kusursuz görünüyordu ve bir o kadar da modern bir mimariye sahipti. Açıkçası şaşırmıştım; çünkü okulların hepsinin kasvetli gri bir binadan oluştuğunu sanırdım. Ama burası beni kesinlikle yanıltmıştı. Zira önümde duran devasa yapı okuldan daha ziyade koskocaman görkemli bir yalıyı andırıyordu.

Toprak ve Yağmur’la etrafımızı inceleye inceleye -ki içerisi dışarısından çok daha lüks ve gösterişliydi- dekanın odasını bulduk, sekreteriyle görüştükten sonra kadının bizi yönlendirmesiyle odasına girdik. Dekan, başta bizi soğuk bir tavırla karşılasa da kendimizi tanıttığımızda tavırları değişti, oturduğu yerden kalkıp gülümseyerek yanımıza geldi.

“Üniversitemize hoş geldiniz, ben de sizleri bekliyordum,” diyerek elini uzattı. Her birimizle teker teker tokalaşıp tanıştı.

Hayretle yüzüne baktım. Aniden değişen tutumu beni hem şaşırtmış hem de güldürmüştü.

“Nasılınız bakalım, keyifler yerinde mi?” diye sordu sevecen bir sesle. Oldukça güleç yüzlü, kısa boylu, tıknaz biriydi. Yüzünde asılı kalan gülümsemeyle mavi gözlerinin

kenarları kırıışmıştı. “Çisem Hanım sizden bahsetti, okulumuzu seveceğinize emin olabilirsiniz. Ayrıca yaptığınız cömert bağış için teşekkür ederiz.” Tekrar masasının başına geçip oturdu.

Hepimiz gülümseyerek önemli değil dercesine başımızı salladık. Dekanın aniden değişen tutumuna bakılırsa Çisem Hanım büyük miktarda para bağışlamış olmalıydı.

Dekan sevecenliğe devam ederek konuşmasını sürdürdü. “Okulumuzu tercih ettiğiniz için asla pişman olmayacaksınız. Kurumumuz her yönüyle dört dörtlüktür. Öğrencilerimize sunduğumuz imkânları başka hiçbir okulda bulamazsınız. Çağdaş eğitim anlayışımızla alanında uzman hocalarımızla birlikte öğrencilerimize en iyiyi sunmayı amaçlıyoruz. Bizim için her öğrenci özel ve biriciktir.”

Yağmur’a doğru iyice yanaşıp yalnızca onun duyacağı bir sesle fısıldadım. “Sence de biraz abartmıyor mu?”

Yağmur gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bugün derslere girmeden önce öğle arasına kadar kampüsü tanıma amaçlı bir oryantasyon hizmeti alacaksınız.” Masasının üzerindeki telefona uzandı, birkaç tuşa basıp kulağına götürdü. “Özge Bozkurt’u odama gönderin lütfen.” Telefonu kapatıp kenarda duran mavi kaplı dosyadan üç ayrı kâğıt ve broşür çıkararak bize dağıttı. “Burada almak isteyebileceğiniz seçmeli ders listemiz, yıllık etkinlik ve gezi planlarımız, ilgilenebileceğiniz spor dallarımız ve katılabileceğiniz kulüplerin listesi bulunmakta.” Babacan bir tavırla kocaman gülümsedi. “Sormak istediğiniz bir şey var mı?”

Toprak ve Yağmur'la kısa bir an için göz göze gelip, "Yok, çok teşekkürler," dedik hep birlikte.

Bir süre sonra kapı çaldı, Özge içeri girdi. Yine her zamanki gibi çok güzel görünüyordu. Üzerine bebek mavisi kısa kot etek ve beyaz spor ayakkabılarıyla uyumlu beyaz askılı bir tişört giymişti. Uzun sarı saçları ıslıl ıslıl bir şelale misali omuzlarından süzülüyordu. Bizi fark ettiğinde açık renk gözleri sevinçle parladı.

Dekan, "Özgecim, okulumuzun yeni öğrencileri Toprak, Yağmur ve Eylül," diyerek bizi tanıttı. "Ortama alışmaları açısından onlara öncelikle etrafı gezdirmeni, ardından okul ve derslerin işleyişi hakkında bilgilendirmeni istiyorum."

Özge şirince gülümsedi. "Tabii ki efendim."

Odadan çıkar çıkmaz Özge heyecanla üzerimize atılıp Yağmur'la bana sıkıca sarıldı. "Aynı okulda olduğumuza inanamıyorum!" diyerek şakıdı. Geri çekildiğinde ne kadar mutlu olduğu yüzüne yansımıştı. "Hem komşuyuz hem de okul arkadaşınız. Bu muhteşem değil de nedir!"

Yağmur'la kıkırdadık, Özge'nin neşesi bulaşıcıydı.

"Haydi bakalım tur başlasın, beni takip edin bebekler," deyip yürümeye başladı biz de arkasından Özge'yi takip ettik. "Kampüsümüz çok büyük bir alana yayılmıştır, özellikle denize bakan kısımlarda sınıflar yer alıyor. İmkanlarımız oldukça iyidir, etüt salonları, bilgisayar odaları ve şehrin en büyük ikinci kütüphanesi burada bulunmaktadır, tüm fakültelerin ortak kullandığı bahçe kısmında ise dört adet kafemiz var. Bunlara ek olarak konferans salonu, kapalı

yüzme havuzu, spor salonu, müzik atölyesi, resim atölyesi, drama sınıfı ve son olarak da benim en çok vakit geçirdiğim kapalı buz pisti var.”

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. “Buz pistiniz mi var?”

Şen şakrak güldü. “Evet, kaymak istersen eğer benim grubuma kaydını yaptırabiliriz.”

“Bilmem ki...” Kararsız kaldım.

Sözümü kesti. “Gerçekten çok zevkli, kendini kaymaya kattırdığında uçuyormuşsun gibi hissediyorsun. Her şeyi unutup saatlerce kaydığımı biliyorum, öyle güzel ve kafa dağıtıcı ki zaman su gibi akıp geçiyor. Harika bir spor, şiddetle öneriyorum.”

Güldüm, anlattıkları ilgimi çekmişti. “Sanırım deneyeceğim.” Bu sayede Özge’yi yakından takip edebilirdim.

“Zekice bir karar.” Kapısı açık bir yerden gürültü gelince Özge içeriyi işaret etti. “Burası spor salonumuz. Şu an basketbol takımımızın antrenmanı var.”

Toprak içeriye doğru yürüdüğünde kapının hemen yanına asılmış afiş dikkatimi çekti, yırtıp elime aldım. Üzerinde basketbol takımı seçmeleri için bir duyuru yer alıyordu. Özge ile Yağmur’un sohbete dalmalarından faydalanıp biraz geride kalarak kâğıdı Toprak’a uzattım, sadece onun duyacağı bir sesle, “Takıma girmeye ne dersin?” diye fısıldadım.

Afişi inceledi, bakışlarını bana çevirdiğinde kurnazca sırtıyordu. “Bu bizim için çok iyi bir fırsat olur.”

“O zaman ne yap et, seçmeleri geç.”

Bana küstah bir bakış attı. “Elbette geçeceğim. Basketbolda ne kadar iyi olduğumu biliyorsun.”

Akademide herkesin uzman olduğu bir spor dalı vardı ve Toprak bu işte ciddi bir numaraydı. Ben de oynamayı severdim, hatta Toprak'la sık sık maç yaptığımız olurdu ama benim asıl iyi olduğum spor dalı yüzmeydi.

“Ukalalığa gerek yok,” dedim cevap olarak. “Takıma girecek kadar idare edersin, diyelim biz ona.”

Haşın bir sırıtış yüzüne yayıldı. “Takıma girmekle kalmayacağım, kaptanlığı da alacağım.”

Dudaklarımdan alaycı bir kıkırtı döküldü. “Sanki Alperen buna izin verir de.”

Sırıtması yüzünde dondu, bana yandan kötü kötü baktı. “Görürüz,” dedi meydan okuyan bir sesle. “Hem sen kimin tarafındasın, onun mu benim mi?”

“Böyle bir şey dediğim yok,” diye çıktım kısık sesle. “Ne diye yanlış anlıyorsun şimdi?”

Keyifsizce, “Bana hiç öyle gelmedi, lafların senden şüphe etmeme sebep oluyor,” dedi.

“Saçmalama.”

“Yok yere hedefi yücelten sensin. Kim saçma konuşuyor bu durumda?”

Şaşkınlıkla kaşlarımı yukarı kaldırdım, sanırım egosumu yaralamıştım. “Yapma Toprak, ne demek istediğim oldukça açıktı. Alperen'le arkadaş olman gerekiyor, rakip değil. Zaten benden nefret ettiği ortada, sen de karşısında durursan hiçbir şey elde edemeyiz. Yalnızca takıma gir ve Alperen'le iyi geçin. Bunun dışında bir şey yapma.”

Kaşlarını çattı, bakışları aniden buz kesti. “Sen bana ne

Tehlikeli Görev

yapacağımı söyleyemezsin, nasıl davranmak istiyorsam öyle davranırım. Sen kendi işlerinle ilgilen.”

“Hadi ama haksız mıyım yani? Şu an erkekler arası çekişmenin hiç sırası değil. Profesyonel düşünmen gerek.”

“Rahat bırak beni,” derken uzunca nefesini bıraktı. “Ben nerede, ne yapacağımı bilirim. Uyarılarını kendine sakla, benim ihtiyacım yok,” deyip adımlarını hızlandırdı. Belli ki daha fazla konuşmak istemiyordu.

İç çektim, bu tafra neyin nesiydi şimdi, cidden hiçbir şey anlamamıştım.

20

Yeni arkadaşlar!

Spor salonunda Toprak'ın ardından ağır ağır yürürken bir yandan da sıkılmış bir edayla tribünlere doğru baktım, kimileri oturmuş el çırpıyor, kimileri ayakta durarak takıma tezahürat ediyordu. Antrenmanda bile izleyenler oluyorsa takım cidden başarılıydı galiba.

Gözlerimi tribünlerden çekip topun peşinden oradan oraya koşan oyunculara doğru başımı çevirdim. Hepsi de fenaydı doğrusu. Sanırım burada yakışıklı olmak bir kuraldı, zira tümü istisnasız öyleydi!

Derken olan oldu, bakışlarım Alperen'i bulmakta gecikmedi. Algıda seçicilik olsa gerek ânında etrafımdaki her şey silinip bulanık bir hal alırken tek görebildiğim yalnızca o oluverdi.

Bakışlarım kusursuz yüzüne, koyu renk sert bakan gözlerine, şakaklarına dökülen kapkara dalgalı saçlarına takılıp kaldı. Öyle yakışıklı görünüyordu ki, bu altüst ediciydi. Ona bakmak heyecan hissetmeme neden oluyordu. Koca sahada tüm dikkatimi üzerine çekmeyi başarıyor, sebepsizce kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Kendime bile itiraf edemiyordum ama onu izlemek beni fena halde çarpıyordu.

Alperen takım arkadaşlarından çok başkaydı, çevresindekilerden farklıydı. Sahada rüzgâr misali hızlı hareket ediyordu. Önüne kim çıkarsa çıksın kimseyi dengi olarak görmüyordu, zaten kimsenin gücü onu durdurmaya yetmiyordu, zira bütün karşı hamlelerde rakibini atlatıp potanın önüne varıyordu. Hareketleri ölçülü ve tam olması gerektiği gibi muazzamdı, potaya her basket atışında havada süzülüyor, gerçek bir sporcu zarafetiyle oynuyordu.

Bu kadar iyi oynamak muhteşem hissettiriyor olmalıydı.

Özge yanımda, "Hey çocuklar," diye takıma doğru el salladığında girdiğim sakıncalı düşünceler denizinden çıkıp içinde bulunduğumuz âna geri döndüm.

İçimden kendimi azarladım. Derdim neydi benim?

Çağrı bizi gördüğünde oynamayı bıraktı, gülümseyerek el salladı. Ardından koça bir şeyler söyledi, koçun başını tamam dercesine sallamasıyla da yanımıza geldi.

"Selam."

"Sürpriz!" diyen Özge bizi gösterdi. "Yeni öğrencilerimize okulu gezdiriyorum ve bak, burada kimler var."

Çağrı keyifle gülümserken Yağmur'a baktı. "Aynı okuldayız ha, bu harika bir haber. Çok sevindim, artık her gün seni görebileceğim."

Gözlerimi devirdim. Rüyaları gerçek olmuştu anlaşılan.

Yağmur'un yanakları kızardı. "Ben de çok sevindim, buralarda tanıdık birilerinin olması güzel."

Çağrı güldü ve yine sessizce "havada aşk kokusu var" misali uzun uzun bakışmaya başladılar.

Özge heyecanla Yağmur'un koluna girince Yağmur boş bulunup sendeledi. "Hepimizin aynı okulda olması muhteşem bir şey!"

Yağmur gülümseyerek başını salladı. "Evet, haklısın." Bu durum gerçekten de hoşuna gitmişe benziyordu.

Onun mutluluğunu izlerken yüreğim sızladı. Hak ettiği yaşam buydu işte.

Aramızda küçük bir sohbete daldığımızda koç düdüğünü çalarak, "Bugünlük bu kadar yeterli beyler, bitiriyoruz," diye bağırdı. Herkes ufaktan ayaklanıp tribünleri boşaltmaya başladı, tam o sırada ön sırada oturan, alımlı bir kız yanımıza doğru geldi.

Saçları beline kadar uzun ve simsiyahtı. Dolgun kırmızı dudakları zeytin siyahı gözleriyle tezat oluşturuyordu. Fiziki bir manken kadar göz alıcıydı, adeta hiçbir kusuru yoktu. Üzerinde daracık deri bir tayt ve kırmızı, göbeği açık bir büstiyer vardı.

"Toprak merhaba," dedi cıvıl cıvıl bir sesle. "Ne arıyorsun sen burada?"

Toprak kendisine seslenen kıza doğru döndü ve mutlu mutlu sırttı. "Efsun," dedi kısık ama şuh bir sesle. "Artık ben de bu okuldayım, benden kaçamadın bak, peşinden buralara kadar geldim," deyip göz kırptı. "Bu benim haneme artı puan yazar mı, ne dersin?"

Hımm, demek Alperen'in eski sevgili Efsun denilen kız buydu.

Efsun neşeyle kıkırdadı. "Çok şekersin, belki birkaç puan almış olabilirsin," derken Yağmur'la beni fark etti, gülüşü yüzünden silinirken kim olduğumuzu merak edercesine bizi ağır ağır süzdü.

Ben de aynı şekilde Efsun'u süzdüğüm sırada Alperen ve daha önce partideyken yanında gördüğüm çocuk yanımda bitiverdi. Her ikisi de formalarının içinde oldukça havalı görünüyorlardı.

Çocuk dudaklarındaki çarpık sırıtışla, "Selam millet, görüyorum ki aramıza yeni yüzler katılmış," deyip tokalaşmak için önce kendisine daha yakın duran Yağmur'a elini uzattı. "Merhaba ben Kuzey, tanışabilir miyiz?"

Çağrı'nın yüz ifadesi birden değişti. Kuzey'in Yağmur'a olan yakınlığından rahatsız olduğunu belli ederek elini Kuzey'in bileğine koydu ve kolunu yavaşça aşağı indirdi. "Buna gerek yok," dedi karanlık bir sesle.

Çağrı'nın ani değişimi beni fazlasıyla şaşırtırken ona farklı bir gözle bakmaya başladım. Birkaç gündür tanıdığım nazik ve kibar çocuk nereye kaybolmuştu?

Oldukça tuhaftı.

Kuzey'in çarpık gülüşü geniş bir sırıtışa dönüştü, sanırım Çağrı'nın kaba çıkışlarına alışıktı. "Tamam dostum, sakın ol, mesaj alınmıştır, bölgeden uzak duruyorum," dedi eğlenerek, ardından elini bana doğru uzattı. "Sen tanışmaya ne dersin? Umarım yine birileri tarafından durdurulmam. Aksi halde bu defa epey üzüleceğim."

Bakışlarım hemen yanında duran Alperen'e kaydı. Gözlerimiz buluştuğu an kaşlarını çatı, yüz hatlarına soğuk bir ifade yerleşti. Yine her zamanki gibi benden hoşlanmadığını belli eden bir hali vardı. Bende gördüğü şey her neyse cidden onu tiksindiriyor olmalıydım.

Elimi uzatıp Kuzey'le el sıkıştım. "Tabii tanışabiliriz, ben Eylül." Yapmacık bir şekilde kibarca tebessüm ederek Yağmur'la Toprak'ı işaret ettim. "Onlar da kuzenlerim, Yağmur ve Toprak."

Kuzey göz kırparak elini indirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum." dedi gayet içten bir tavırla. Dudaklarında hâlâ kendini beğenmiş sırıtiş duruyordu -ki durabilirdi- çünkü bundan şikâyetçi olacak değildim, ona çok yakışıyordu.

"Ben de memnun oldum."

Bir gözünü kısarak başını hafifçe yana eğdi. "Seninle aynı okulda olduğum için dünyanın en şanslı adamı ben olmalıyım."

Güldüm. "Ya da fazla cüretkâr."

Muzipçe göz kırptı. "Hangisi hoşuna giderse o olsun."

Ona takılarak sevecen bir edayla sordum. "Ya ikisi de hoşuma gitmediyse?"

"Sorun değil," dedi sırta sırta. "Elbette hoşuna gidecek başka şeyler bulurum."

Yeniden güldüm. "Bak sen, büyük laflar ediyorsun."

Sırıtışı daha da genişlerken, "Ciddiyim, beni tanıdığma pişman olmayacaksın," dedi cana yakın bir ifadeyle.

Dürüst olmak gerekirse Kuzey çok çapkın birine benziyordu ve tüm kızların hayalini süsleyen bir cazibeye sahipti.

En tehlikeli yanıysa kızları etkilediğinin gayet farkındaydı. Sanırım çoğunlukla bu yönünü bir silah olarak kullanıp istediği kızı tavlayabiliyordu. Örneğin şu an olduğu gibi! Yeni hedefinde ben vardım ancak bilmiyordu ki silahı ne kadar etkileyici olsa da üzerimde işe yaramazdı.

Özge araya girerek, “Haydi hep birlikte yemeğe gidelim, daha yakından tanışır, kaynaşırız,” diye duyurdu neşeyle.

Kuzey, “Harika olur, ama önce duşa girmemiz gerek,” dediğinde Çağrı da onu onaylan bir sesle eşlik etti. “On beş dakikaya size yetişiriz.”

Alperen ise... tabii ki sessiz kaldı. Gelmesini bile beklemiyordum açıkçası. Ama yanımızda kaldığı her saniye boyunca gözlerini üzerimden ayırmaması rahatsız ediciydi doğrusu.

Acaba ne düşünüyordu hakkımda?

Efsun dudak büktü. “Ben almayayım, yemek yemek yerine çok daha önemli işlerim var, mesela gidip makyajımı tazelemek gibi,” dedi ve ardından Toprak’a dönüp cilveli cilveli göz kırptı. “Üstüne alınma sakın, seni tüm bunların dışında tutuyorum.”

Özge ona alıngan bir bakış attı. “Lütfen Efsun, oyun-bozanlık etmesene,” diyerek azarladı.

Efsun, Özge’nin uyarısına aldırmadan gözlerini bana çevirdi. “Siz burslu falan mısınız kuzum?”

“Ne önemi var ki bunun?” diye sorsam da cevabı biliyordum, belli ki bu Efsun’un insanlara hakaret edip onları aşağılama diliydi.

“Sadece merak ettim, sizde biraz burslu tipi var da.”

Tatlı tatlı gülümsedim. Ters bir cevap vermemek için kendimi tuttum. Karşımda duran bu görgüsüz kız yüzünden işleri berbat edemezdim. Kendi kendine istediği kadar düşmanlık edebilirdi ona prim vermeyecektim.

Laflarından etkilenmediğimi gören Efsun bozulup bakışlarını benden çektiğinde çaktırmadan kotuma ve tişörtüme baktım, aslında giydiklerimi hiç umursamazdım ama partiden sonra bir kez daha kendimi kötü hissettim ve yine içimi saçma sapan bir kıskançlık hissi sardı. Yeni kıyafetler almadığımız için hayıflandım. Çünkü Efsun da tıpkı Özge gibi hem çok güzeldi hem de çok şık giyinmişti.

Gerçek şuydu ki, okula adım attığımızdan beri bahçede gördüğüm bütün kızlar Özge ve Efsun kadar giyimine kuşamına özenliydi. Hepsinin saçları fönli, makyajları kusursuzdu. Üzerindeki kıyafetler, ayakkabı ve çantaları da pahalı markaların ürünleriydi.

Kahretsin!

Bizim de onlar gibi olmamız şarttı. Bunun için bir an önce harekete geçmeyi aklımın bir köşesine not ettim. Mesela hemen bugün okul çıkışı devasa bir alışveriş yapsak çok iyi olurdu.

Düşmanlık!

Özge bir kez daha araya girince herkesin dikkatini üzerine çekti. “Yemeğe gidebilir miyiz artık! Açlıktan ölüyorum, gidip güzel bir öğle yemeği yiyelim hep birlikte.” Ardından Efsun’a bakıp ekledi. “Hiç itiraz istemiyorum Efsun, sen de bizimle geliyorsun, kaytarmak yok.”

Efsun teslim olup, “Tamam,” dedi kelimeyi uzatarak. “Seni kırmayacağım, beni ikna etmeyi başardın.”

Özge’yle kafeteryanın yolunu tuttuğumuzda Alperen, Çağrı ve Kuzey de soyunma odasına doğru gitmek üzere bizden ayrıldılar, yaklaşık yirmi dakika sonra da kafeteryada buluştuk. Çağrı hiç vakit kaybetmeden hemen Yağmur’un yanındaki yerini aldı ve ona özel bir servisaçmayı ihmal etmedi. Onunla resmen bir prensesmiş gibi özenle ilgileniyordu.

O an onları izlerken istemsizce iç geçirdim. "Acaba bir erkeğin bu şekilde ilgili davranması, üzerine titremesi insana kendini nasıl hissettiriyor?" diye düşünmekten kendimi alamadım. Zira Yağmur'un yanaklarındaki pembelik ve dudaklarından eksilmeyen utangaç gülümsemeye bakılırsa acayip iyi hissettiriyor olmalıydı.

Bir süre daha ikisinin abartılı flörtlerini izledikten sonra onları rahat bırakmam gerektiğine karar vererek bakışlarımı üstlerinden çekip dikkatimi yemeklere verdim.

Hayatımda beni şımartan bir erkek yoktu belki ama nefis yiyecekler de beni şımartabilirdi nihayetinde. Öyle de oldu nitekim. Yemekler insanın ağzını sulandıracak kadar güzel göründüklerinden dolayı her bir yiyeceği süzerken mutlu mutlu gülümsedim ve fena halde acıktığımı hissettim.

Hızla elime büyükçe bir tepsi alıp kokularıyla iştahımı açan yemeklerle tabağını tepeleme doldurdum.

Efsun ânında yanımda bitti, beni izlerken dudakları küçümsemeye kıvrıldı. "Cidden hepsini yiyecek misin?" Meraklı gözlerle tepsimi inceliyordu.

Kayıtsız bir tavırla omuz silktim. "Evet, ne olmuş?" Gözüme kestirdiğim birkaç şeyi daha aldım.

İşaretparmağını şöyle bir salladı. "Orada ne kadar kalori olduğunu biliyor musun?"

Sıkıntıyla iç çekerek ona döndüm. "Bilmem mi gerekiyor?"

Bana ukala bir bakış gönderdi. "Sağlıklı beslenmek için, evet," dedi büyüklenen bir sesle.

Tamam, vücudunun nasıl bu kadar fit görüldüğünü anla-

miş bulunuyordum. Yine de gözüme sokmasına hiç gerek yoktu ya neyse.

Sahte bir gülücükle karşılık verdim. “Sağlıklı beslenmek gibi bir takıntımın olmaması iyi bir şey öyleyse.”

Boğuk bir homurtu duyunca sese doğru döndüm. Kuzey kıs kıs gülüyordu. Gözlerimiz birleşince bana göz kırptı, ben de omuz silkip gülümseyerek karşılık verdim. Sanırım o da benimle aynı fikirdeydi.

“Geç kalmış değilsin, o tepsiyi hâlâ yerine bırakabilirsin,” diyen Efsun kendi tepsisine haşlanmış tavuk ve salata koydu. “Beni örnek al mesela, senin için iyi bir model olacağım kesin.”

“Ben halimden gayet memnunum, daha açık olmama gerek var mı yoksa kendi çabanla anlayabilir misin?”

Efsun hoşnutsuz bir şekilde gözlerini kıstı. “Gerek yok,” dedi üstten bir bakışla.

“Güzel. Şimdi lütfen beni rahat bırakır mısın?”

Efsun’u tersledikten sonra az ötedeki masaya geçen Yağmur ile Özge’nin yanına oturdum, fakat ne yazık ki Efsun’dan kaçmakta başarılı olamadım zira çoktan Toprak’ı da peşinden sürükleyip hemen karşıma oturmakta gecikmedi.

Elimdeki su şişesinin kapağını açarken şöyle bir etrafıma bakıp çevrede Alperen’e dair bir iz aradım ve az ileride Çağrı’yla birlikte küçük bir grupla sohbet ederken gördüm, Kuzey ise yemek tepsisini doldurmakla meşguldü. Bakışlarımı tekrar masaya çevirdiğimde aramızda okula dair bir sohbet başladı.

“Okulunuz gerçekten çok güzel. Kısa bir internet araştır-

masından sonra buranın Avrupa standartlarında olduğunu öğrendim. Çağrı'nın Mühendislik Fakültesi'nde okuduğunu biliyorum ama ya sizlerin bölümleri ne?"

Konuşan Yağmur olmuştu. Sorduğu soruya rağmen aslında kimin hangi bölümde olduğunu, ders programlarını, okulda katıldıkları tüm kulüpleri, yaptıkları sporlara kadar Yağmur da Toprak da ben de çok iyi biliyorduk. Çisem Hanım'ın çoktan gönderdiği Alperen ve çevresindekilerin bilgilerini içeren dosyada yazanları çoktan ezberlemiştik.

"Ben Görsel Sanatlar Bölümü'ndeyim," diye söze giren Özge hevesle anlatmaya koyuldu. "Kuzey Besyocu, Alperen ve Efsun da Psikoloji okuyor."

Toprak rol yeteneğini konuşturarak suratına şaşkınlık dolu bir ifade yerleştirip, "A tesadüfe bakın, biz de Eylül ile Psikoloji Bölümü'ne geçiş yaptık," dediğinde kafamı hafifçe sallayarak onu onayladım.

Çisem Hanım okuldaki bölüm ayarlamalarını öyle kutsuz planlamıştı ki böylece her birimizin avını rahatça izlemesini istiyordu, sinsi kadın!

Özge, "Ne hoş bir tesadüf," diye sevecen bir tavırla yorum yaptı.

Efsun hoşnutsuz bir suratla beni süzdü. "Kendi adına konuş. Ben pek hoş bir yan göremedim," diye mırıldandı.

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirmeden edemedim. "Albenden de o kadar."

Efsun beni duymazdan gelerek Toprak'a döndü. "Tabii aynı yorum senin için geçerli değil, seninle aynı bölümde olmak hoşuma gitti. Emin ol, bu dönem çok eğleneceğiz."

Toprak genişçe sırtırken içeceğini yudumladı. “Kader ağlarımı örüyor diyebilir miyiz?”

Efsun şımarık bir kahkaha attı. “Çok çapkınsın biliyor muydun?”

“Konu sadece sen olduğunda,” diyen Toprak kıza haylazca göz kırptı.

Özge de gülerken bakışlarını Yağmur’a çevirdi. “Peki ya sen hangi bölümdesin Yağmur?”

“Bilgisayar Teknolojisi ve Bilişim Sistemleri.”

Efsun burnundan alaycı bir homurtu koparınca sinirli bir iç çekişle ona baktım. “Söylemek istediğin bir şey mi var?” diye sordum.

Sahte bir masumlukla omuz silkti. “Yo, ne olabilir ki?” dedi aynı alaycı tavırla.

“Yorum niyetine kullandığın garip ses neydi o halde?”

“Sadece şaşırdım.”

“Neden?” dedim üsteleyerek. “Şaşıracak nokta nedir sana göre?”

Efsun alayla parlayan gözlerini Yağmur’un üzerinde gezindirdi. “Daha basit, fazla kafanı yormayacağın bir bölümde okuduğunu düşünmüştüm,” dedi açık açık kabalık ederek.

Kaşlarımı hayretle yukarı kaldırdım. Bu neyin düşmanlığıydı cidden garipsemeye başlamıştım, derdi neydi bu kızın bizimle?

“Kim bu konuda seni karar verici yaptı acaba?” dedim kendime engel olamayarak, oysa biliyordum, o an susmam gerekiyordu. Efsun’un kışkırtmalarına kanmamalıydım ama yine de... ağzımı tutamamış, konuşmuştum işte!

“Kendim,” dedi kısaca.

Özge oflayıp pufladı. “Efsun lütfen ama... bazen gerçekten katlanılmaz birine dönüşüyorsun. Söylediklerin çok kırıcı.”

Efsun ona hiç aldırmadan salatasından bir çatal alıp ağır ağır çiğnerken Yağmur ile beni dikkatle izleyerek bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu. “Eee anlatsanıza nereden geldiniz, kimsenin uğramadığı ilkel bir kasabadan falan mı?”

Yemek yemeyi bırakıp, “Senin sorunun ne, neden sürekli küçümseyip hakaret etme peşindesin?” dedim.

Yüzsüz yüzsüz güldü. “Beni canlı ve taze tutuyor.”

Özge de artık dayanamamış olacak ki hemen araya girdi. “Yanılıyorsun Efsun, seni sadece şımarık kılıyor.”

Yağmur başını iki yana sallayarak bana uyarı dolu bir bakış attıktan sonra konuştu. “Boş verin kızlar, ben aldır mıyorum ayrıca kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değiliz. Efsun bizi nasıl görmek istiyorsa öyle görebilir, hakkımızda düşündüklerini önemseyecek kadar kendisini değerli görmüyorum.”

Yağmur’un soğukkanlı çıkışıyla hafifçe afallayan Efsun gözlerini kırıştırdı. Arkadaşımın cevabı bayan çokbilmişin hoşuna gitmemiştii.

İçimden, aferin kızıma desem de Efsun’dan rahatsız olmuştum. Sanırım biraz temiz havaya ve Efsun’dan çok uzak bir yere gitmeye ihtiyacım vardı. Hem bu sayede etrafı da incelemiş olurudum. Masadan kalkmadan önce Toprak’a doğru anlık bir bakış attım ve Efsun’a katılıp bizimle eğlenmediğini gördüm. Bakışlarımız birbirine kilitlendiği

an çenesinde bir kas seğırdi. Ama hiçbir şey söylemedi. Sessizce duruyordu.

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktığım sırada Alperen ve Kuzey yanıma geldi. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu Kuzey olanlara bir anlam vermeye çalışarak, masamızda esen soğuk rüzgârı hissetmişti anlaşılan. Şaşkın şaşkın bir Özge’ye bir Efsun’a bakarak ekledi. “Neler oluyor?”

Bakışlarım Alperen’e kayınca ifadesiz bir yüzle beni izlediğini gördüm. Ancak koyu renk gözlerinde hiçbir duygu yoktu, kafasının içinden neler geçiyordu anlamak imkânsızdı. Yalnızca derin derin ısrarla gözlerimin ta içine bakmakla yetiniyordu.

“Birlikte yemek yemek hataydı,” dedim Kuzey’in sorusuna cevap vererek.

Özge üzüntüyle, “Yaptığını beğendin mi Efsun!” diyerek arkadaşını azarladı.

Efsun gözlerini devirdi. “Sadece şaka yapıyordum tamam mı, bu kadar tepki gösterecek ne dedim ki?”

Özge kaşlarını çatı. “Ah bir de soruyor musun! Senin için her şey büyük bir şakadan ibaretmiş gibi davranmayı bırak.”

Efsun hemen savunmaya geçti. “Ben hep böyleyim Özge, beni tanıyorsun, neden şimdi farklı davranayım ki?”

“Ben seni tanıyorum ama Eylül ile Yağmur tanımıyor, onlara karşı biraz kibar olmayı deneyebilirsin. Sonuçta daha yeni tanıştık.”

“Kimse için kendimi değiştiremem,” diyen Efsun bakışlarını Özge’den çekip bana dikti. “Hele onun için.”

Kızın hatasını anlamayıp hâlâ pişkin davranması beni daha fazla sinirlendirdi. Artık yanlarında kalamazdım, Efsun'a karşı herhangi bir tepkide bulunmamak için buradan hemen defolup gitmem gerekiyordu. Zira biraz daha böyle saçmalamaya devam ederse kendimi tutamayacağımdan korkuyordum, çünkü onu bayılıta kadar yumruklamaya acayip hazırdım.

"Her neyse yemek yemekten vazgeçtim, gidip bahçede biraz dolaşacağım," deyip dudaklarıma tatlı bir gülücük kondurarak Efsun'a baktım. "Senin kadar kaprisli birine katlandıkları için arkadaşlarına teşekkür etmelisin, gerçekten büyük başarı."

Ve diğerlerinin bakışlarını ardımdan bırakarak kafeteryayı terk ettim.

Çok fazla yakın!

Kafeteryadan çıktıktan sonra tüy kadar hafiflemiş hissettim kendimi, yalnızlık gibisi yoktu doğrusu. Sanırım ben grup arkadaşlıkları konusunda biraz tahammülsüzdüm ya da Efsun gerçekten çekilmez biriydi. Ancak kızın davranışlarını şöyle bir tarttığımda ikinci olasılığın daha kuvvetli olduğuna kanaat getirdim ve yoluma devam ettim.

Koridorda sağa doğru döndüğüm sırada afişlerle donatılmış panoyu görünce durakladım ve ilgimi çeken bir şeyler bulma umuduyla panoyu incelemeye başladım. Yüzme kulübüyle ilgili bir afiş dikkatimi çekince panoya yaklaştım, belki hemen gidip biraz yüzer ve kafamı dağıtabilirim, diye düşündüğüm sırada duyduğum küstah bir erkek sesiyle irkildim.

“Demek yüzmeye ilgin var.”

Şöyle bir gözucuyla etrafı kolaçan ettim. “Beni korkuttun,” dedim ona, şu an konuşmak istediğim en son kişi karşımdaydı.

Alperen’in dudağının bir kenarı hafifçe kıvrılırken bakışlarını afişten çekip yüzüme çevirdi. “Aynı bölümdeymişiz diye duydum.”

“Kim söyledi?”

“Kuşlar,” derken gözleri parladı.

Gözlerimi devirirken gülmeden edemedim. “Komiksin.”

“Bu durum hoşuna gitmişe benziyor.”

“Çok büyük hayallerin var.”

“Hayır,” dedi yavaşça. “Sadece duygularını fazla belli ediyorsun.”

“Seninle ilgili hiçbir şeyden hoşlanacağımı sanmıyorum, çünkü fazla kasıtlısın.”

“Sürekli etrafımda dolanman bana tam aksini söylüyor,” derken yavaşça gülümsedi, tam bir küstahlık abidesiydi.

“Açıkçası sen benim etrafımda dolanıyor gibi görünüyorsun, baksana peşimden gelen sensin. Hayranım olduğunu bilmiyordum.”

“Öyle olması hoşuna giderdi eminim.”

Sevecen bir edayla burnumu kırıstırdım. “Pek sanmıyorum,” dedim, oysa içimdeki nereden çıktığını bilmediğim kız, “Evet!” diye haykırıyordu.

Bana doğru bir adım atıp iyice yanıma yanaşırken ellerini ceplerine soktu. “Merak ettiğim nokta şu... Burada kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun yoksa beni mi?” dedi yine o küstah gülüşüyle.

Geri adım atmamak için kendimi zorladım, zira fazla yakındık.

“Bana ne istediğini söyle,” diye sözlerine devam ederken gözlerimin içine ısrarla bakıyordu.

“Hiçbir şey, ne isteyebilirim ki senden?” dedim masum masum.

Alperen artık bana sorgulayan bakışlarla bakıyordu. “Sana da kuzenlerine de güvenmiyorum, önce yan evimize taşınıyorsunuz şimdi de aynı bölümde olduğumuzu öğreniyorum, bu tesadüfler hiç olağan değil.”

Dalgaya vurup kıkır kıkır güldüm. “Bu gibi durumlara senin de dediğin gibi tesadüf denir, komplo teorisi kurmana gerek yok.”

Gözlerini kıstı. “Sizde henüz çözemediğim garip bir şeyler var. Tam olarak adını koyamıyorum.”

Ona şirin bir gülücük gönderdim. “Tamam, emin olunca tekrar konuşuruz o halde, şimdi beni rahat bırakmaya ne dersin?”

Alçak sesle güldü, fazlasıyla baskın bir havası vardı. “Fazla cesursun... Sana benden ufak bir tavsiye, her neyin peşindeysen vazgeç.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum, hem ne bu?” derken alaycı tavrıma devam ettim. “Gizli emellerimi gerçekleştirmem için üstü kapalı bir tehdit mi?”

“Evet,” dedi sert bir şekilde. “Yanlış bir şey yapmaman için küçük bir uyarı.”

Tatlı tatlı gülümsedim. “Endişen için sağ ol.”

Geri çekilirken ciddileşti. “Dikkatli ol, gözüm üzerinde.”

İçten içe sinir olsam da tatlı gülüşümü hiç bozmadım.
“Tamam ederim.”

Alperen karşılık olarak bana buz gibi soğuk bir bakış attı ve aheste aheste yürüyüp yanımdan uzaklaştı. Orada durup gidişini izlerken gözlerimi kısıp dikkatle arkasından baktım ve olanları düşündüm.

Aramızda yaşananlar tam bir fiyaskoydu. Daha ilk günden hedefteki suçlunun tüm kuşkularını üzerime çekmiştim anlaşılan ve bunu nasıl başardığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bu kesinlikle iyi değildi, lakin kim Alperen’in kolay bir hedef olacağını söylemişti ki? Kabul edelim, çocuk fazla zekiydi!

Alperen’in söylediklerini kafamdan atmaya çalışarak bahçeye çıktığımda gözüme kestirdiğim ilk sakin yere yürümeye başladım. Bugün garip bir gündü benim için, artık kesinleşmişti. Her şeyin bir anda ters gitmesi gerçekten sabrımı zorluyordu artık. Ben olayların kendi hâkimiyetimde geliştiği zamanları severdim, ama bir de şimdiye bakıyorum da kontrolü başkalarıyla paylaşmak hiç hoşuma gitmemişti!

Kendime deniz manzaralı تنها bir yer bulup çimlerin üzerine oturmuştum ki bu sefer de Kuzey’in bana doğru geldiğini gördüm. Bugün hiç yalnız kalıp kafa dinleyebilecek miydim acaba?

Yanı başıma gelince tepemde dikildi. “Hey, bastım seni, ne yapıyorsun bakalım?”

Ona hiç bakmadan, “Nesin sen, kampüs polisi mi?” diye homurdandım.

“Evet, eller derhal yukarı,” deyip kıs kıs güldü.

Elimde olmadan gülümserken bakışlarımı ona çevirdim.
“Çok komiksin.”

“Güzel yer bulmuşsun kendine,” diyerek hemen yanıma,
o da yere oturdu.

“Evet öyle oldu,” dedim gözlerimi tekrar denize çevirerek.
“Burası gerçekten güzel, dinlendirici bir manzarası var.”

“Sana sandviç ve içecek getirdim.” Elinde tuttuğu ufak
paketi ve meyve suyunu bana doğru uzattı.

Gözlerimi gözlerine çevirdim. “Çok düşüncelisin.”

“Biliyorum.” Haylazca sırtıyordu.

“Ve rahatsız edecek derecede kendini beğenmiş.”

Bir gözünü muzipçe kıstı. “Biliyor musun, davranışlarımın
daha kaba nitelendirildiği olmuştur.”

“İnanırım.”

Sırtışı büyüdü, tüm yüzüne yayıldı. “Al hadi, zaten
yemek yemeden çıktın, acıkmış olmalısın.”

Bir an Kuzey’e, samimiyetini tartmak için dikkatlice
bakım. Oldukça içten görünüyordu. İyi niyetle yanıma
gelmişe benziyordu, ama belli de olmazdı tabii değil mi,
tedbiri elden bırakmamak gerekirdi. Şimdilik mesafemi
korumaya devam etsem iyi olacaktı.

İştahım kaçtığından dolayı başımı iki yana salladım.
“Teşekkürler. Canım yemek istemiyor.” Elini usulca geri
ittim.

Israr etmeye devam etti. “Bırak inadı da al şunu. Hem
sana en sevdiğim sandviçten getirdim, böylesini hiçbir yerde
yememişsindir. Bu kadar da ince ve düşünceli biriyim.”

“Teşekkürler, ama gerçekten bir şeyler yiyecek durumda
değilim.”

“Ya yersin ya da ben sana zorla yediririm. Böyle leziz bir şey israf edilir mi?”

Kıkır kıkır güldüm. “Sinir bozucu derecede ısrarcısın.”

Kaşları yukarı kalkarken gözleri yüzümde hızla gezindi. “Vay canına! Gülüşün çok güzel. Daha sık gülmelisin.”

Omuz silktim. “Gülecek bir şeyler bulursam neden olmasın?”

O da bana şahane gamzelerini ortaya çıkaran sırıtışından gönderdi. “O zaman o nedenlerden sıkça bulmamız gerekecek; çünkü bu gülüşü tekrar görmek isteyeceğimden eminim.”

Samimi ısrarına daha fazla karşı koyamadım, sonunda elindekileri aldım ve yavaş yavaş yemeye başladım. “Gerçekten nefismiş.”

“Demiştin sana.”

Kıkırdadım. “Bu okulun standartlarına göre iyi birisin.” Kuzey keyfimi yerine getirmişti. “Ve sanki biraz da çapkınsın ha?”

“Eh, bu kadar yakışıklıysam suç benim mi?” Gözleri muzip bir ışıkla parlıyordu.

“Hayır, sanırım bu durumda suçlu olanlar sana hayran olan kızlar...” Sandviçimden koca bir ısırık aldım.

Eğlenerek kakhaha attı. “İyi ki varlar.”

“Onlarla konuşsam iyi olacak,” derken meyve suyuma uzandım, uzun uzun içtim, epey susamıştım.

“Nedenmiş o?”

“Birinin onlara gerçeği göstermesi gerekiyor.”

“Sakin öyle bir hata yapma güzelim, düşmanım olmak istemezsin.” Yalandan bana kızgın bir bakış atarken sesi neşeliydi.

“Güven bana, bu senin için de iyi olacak. Şu haline bir baksana egon şişmiş durumda. Acil müdahale şart.”

Gür bir kahkaha patlattı. “Lütfen bölgeyden uzak dur.”

Kuzey’le eğlenceli bir sohbete dalıp her iki lafımızdan birinde kahkahalara boğulurken -ki gülmekten artık çeneme ağrılar girmeye başlamıştı- az ilerimizde duran Özge’yi fark ettim. Ellerini gözlerine siper ederek etrafa bakınıyordu, bizi otururken gördü ve neşeyle yanımıza doğru koştu.

“Ne yapıyorsunuz burada bir başınıza.” Gözleri Kuzey’le ikimizin üzerinde ilgiyle gidip geldi.

Kuzey, Özge’ye ukala bir bakış attı. “Ne o, merak mı ettin bizi sarı civciv?”

Özge oflarcasına nefesini bıraktı. “Bana öyle hitap etmemeni söylemişim sana, ben o eskiden takıldığım küçük kız çocuğu değilim artık.”

“Ah büyüdün mü sen benim küçük bebeğimi?” diyen Kuzey keyifle sırtıyordu.

Özge, Kuzey’in bu sözlerine hafiften alınmış gibiydi. “Bana bu şekilde çocukmuşum gibi davranmaktan nefret ediyorum.” Ardından bana doğru döndü. “Efsun adına gerçekten özür dilerim Eylül, kusura bakma.”

Anlayışla, “Hiç önemli değil, üzerinde durmaya bile gerek yok,” dedim.

“Eğer seni mutlu edecekse onu bir güzel azarladım. Çağrı da benden geri kalmadı. Büyük bir psikolojik baskıya maruz kaldı Efsun.”

Başımı öne doğru sallarken tebessüm ettim. “Aslında Efsun hiç umurumda değil ama yapılan baskı beni gerçekten iyi hissettirdi. Teşekkürler.”

Özge gülümsedi, rahatladığını görebiliyordum. Kendisine alındığını düşünmüş olmalıydı.

Derken Kuzey hızla Özge'ye uzanıp bileğinden yakaladığı gibi kızı yanına doğru çekti. "Gel buraya sarı civciv."

Özge ufak bir çığlık attı. "Ne yapıyorsun Kuzey!?"

Kuzey haylazca sırtırken Özge'nin gözlerinin içine baktı. "Neye benziyor, sarı civcivimi yakalıyorum."

"Sadece beni sinir ediyorsun." Özge, Kuzey'in elinden kurtulmak için çabaladı ama yerinden minicik de olsa kıpırdıyamadı. "Bırak beni, yaptığın hiç hoş değil."

"Kim demiş?"

Özge gözlerini devirdi. "Bakıyorum da bugün gıcıklığın üstünde. Bırak beni, kalkmak istiyorum."

Kuzey yüzünü iyice Özge'nin yüzüne eğdi. "Ama ben gitmeni istemiyorum sarı civciv." Sesinde fazlasıyla keyifli bir ton vardı.

Özge kızgınlıkla Kuzey'in bel boşluğuna sertçe vurdu. "Biraz normal davransan olmaz mı acaba?"

Kuzey acıyla inleyerek ellerini Özge'nin üzerinden çekti. "Canımı acıttın," diye homurdandı.

Özge hemen toparlanıp ayağa kalktı. "Daha fazlasını bile hak ettin, dua et, şu an seni tekmelemiyorum. O yüzden uzak dur benden."

Kuzey ısrarla Özge'ye bakarken çarpık bir şekilde sırttı. "Sanki bunu istesem, yapabilirim de." Gözlerinde anlamlandıramadığım bir ifade vardı, sanki yalnızca ikisine özeldi. "Sana yakın olmayı seviyorum."

Özge ona baygın bir bakış fırlattı ama duyduklarından

hoşlanmışa benziyordu. Yalnızca hislerini saklamaya çabıyordu ama benden kaçmamıştı tabii ki, zira yanakları pembe pembe olmuştu.

Özge, “Sen bu okuldaki bütün kızlara yakın olmayı seviyorsun,” diye laf çarptı Kuzey’e. Ardından Kuzey’e laf yetiştirmeyi bir kenara bırakarak tekrar bana döndü. “Kuzey, önüne gelen her kıza asılmasıyla nam salmıştır Eylül, aman dikkat et, seni de ağına düşürmesin,” diyerek beni uyarınca kuşkuyla Kuzey’e doğru baktım.

Büyük bir umursamazlıkla omuz silkti. “İftira atıyor, öyle kötü huylarım hiç yoktur,” dedi sahte bir masumlukla.

“Yalandan kim ölmüş, değil mi Kuzey?” Özge, bana dönüp elime uzanarak, “Hadi kalk, toparlan gidiyoruz,” diyerek oturduğum yerden beni zorla ayağa kaldırdı.

Şaşırmıştım. “Nereye?” diye sordum şaşkın şaşkın.

Neşeyle duyurdu. “Yağmur’la alışverişe çıkıyoruz, ye-ni kıyafetler almak istediğinizden bahsetti. Ben de size rehberlik etmeye gönüllü oldum. Burada en iyi mağaza hangi caddede, en kaliteli ürünler nerede, en uygun fiyatlar kimde benden sorulur. Ayrıca mükemmel ötesi zevkimle size sunacağım kombin seçeneklerini saymıyorum bile. Benim gibi bir arkadaşına sahip olduğunuz için çok şanslısınız ve bugün bu şans sonuna kadar kullanmanıza izin vereceğim.”

Güldüm. “Kulağa acayip eğlenceli bir alışveriş olacak gibi geliyor, Yağmur nerede?”

Mutlu mutlu koluma girdi. “Çağrı’yla arabada bizi bekliyorlar. Çağrı da bize eşlik edecek.” Hülyalı bir tavırla derince iç çekti. “O ikisi çok şekerler değil mi, birbirlerine öyle

yaklaşıyorlar ki... Çağrı bir an olsun Yağmur'u yalnız bırakmak istemiyor. Birkaç güne sevgili olurlarsa hiç şaşımam. Hatta iddiaya varım ki yarın kesin el ele okula gelecekler. Bu akşam kesin biter bu iş."

Özge hevesli hevesli konuşurken, bir anda derin düşüncelere daldım. Çağrı ve Özge'nin Yağmur'la birlikte dışarıda olacağını düşününce Alperen'in de mutlaka bir iş olduğunu ve eve erkenden dönmeyeceğini varsaydım. Sonuçta okuldan çıkıp uslu uslu hemen eve giden bir tipe benzemiyordu. Mutlaka arkadaşlarıyla takılıyor olmalıydı.

Acaba genelde nerelere gidiyordu?

Kafamdan bunlar geçerken, aklıma bir fikir geldi. Evde kimse yokken bu fırsattan yararlanarak içeri girip, küçük bir arama yapabilirdim. Hatta şansım yaver giderse işime yarar bir şeyler bulabilirdim.

Sahte bir üzüntüyle Özge'ye baktım. "Ben sizinle gelemem, şimdi hatırladım okulla ilgili bazı işlerim var, onları halletmem lazım."

Özge aniden suratını astı. "Ama sensiz olmaz ki... hem sen de alışveriş yapmayacak mısın?" Sesini kısarak başını bana doğru eğip üzerimdekileri işaret etti. "Yanlış anlama ama dolabını değiştirme zamanın çoktan gelmiş Eylül. Çok daha güzel kıyafetler giyebilirsin, sana bir dost tavsiyesi, biraz değişikliğe ihtiyacın var."

Laflarına bozulsam da -ki zaten birkaç gündür etrafımdaki afet gibi kızları görünce bu konuda kompleks yapmıştım- şimdi Özge'nin bu yersiz itirafı her şeyin üstüne tuz biber olmuştu resmen.

Zoraki bir şekilde gülümsedim. “Canım zaten Yağmur’la beden ölçülerimiz aynı, ben gelemesem de siz benim için de bir şeyler alabilirsiniz. Size güvenim tam.” Elimi kaldırıp Özge’nin kıyafetlerini işaret ettim. “Hele sana gözüm kapalı güveniyorum. Şu kıyafet seçimine bak, muhteşemsin!” Gerçekten de öyleydi, çok zevkliydi.

Özge neşeyle gülümsedi. “Yani sana yakışacağını düşündüğüm her şeyi alabilir miyim?”

Başımı salladım. “Tabii ki. Ne görürsen al.”

“Ya peki, ayakkabı, çanta, aksesuar?”

Hevesli görünmeye çalışarak, “Evet. Mümkünse hepsinden fazla fazla istiyorum,” dedim yalandan, heyecanlı bir sesle.

Özge hızlıca bana sarılıp geri çekildi. “Senin için çok güzel bir dolap hazırlayacağım. Yeni tarzınla herkesi büyüleyeceksin.”

Tatlı tatlı gülümseyip, “Buna ne şüphe,” desem de aklımdan geçen, “umarım abartmaz” oldu.

Gözleri sevinçle parladı. “Ya sen çok tatlısın, bana olan güvenini boşa çıkarmayacağım, bak gör yeni dolabına âşık olacaksın.”

Kocaman sırttım. “Şimdiden yeni kıyafetlerim için de-li gibi heyecanlandım bile, hadi durma git. Bir an önce alış-verişe başlayın,” dedim fakat dikkatim ne kıyafetlerde ne de Özge’deydi.

Tüm dikkatim biraz sonra gizlice gireceğim evdeydi. Alperen’in evinde hatta odasında neler bulacağımdaydı.

Nitekim Özge ve Kuzey’le vedalaşıp okulda daha fazla vakit kaybetmeden evin yolunu tuttum.

Beklenmedik sözler!

Eve vardığımda hemen odama koşup akademiden getirdiğim sırt çantamı karıştırdım ve işime yarayacak birkaç aleti yanıma aldım. Sonuçta hiçbir engelle karşılaşmadan kolayca Alperen'in evine girebilecek değildim, önden bir hazırlık şarttı. Kıyafetlerimi de değiştirmeyi ihmal etmeden siyah dar pantolon ve siyah kapüşonlu sweatshirtümü giydim, saçlarımı hızlıca topuz yaparak kapüşonumu da kafama geçirdikten sonra kendimi olabildiğince kamufle ettim. Yakalanacağımı sanmıyordum ama yine de fark edildiğimde tanınmak hiç iyi olmazdı.

Evimizin arka bahçesine çıktığımda yavaş adımlarla ilerlerken dikkatle etrafı kolaçan ettim. Görünürde kimseler

yoktu, bu da bir hayli işime yarıyordu doğrusu. Şans bugün yüzüme gülmeye karar vermişti sanırım!

İki evin arasındaki yarım metrelik taş çitin üzerinden atlayıp hedefteki eve gizlice yaklaştım. Girişteki pencereleri titizlikle teker teker kontrol ettim fakat hiçbirini açık unutulmamıştı ne yazık ki, her neyse sorun değildi benim için, çünkü zoru severdim.

Pencerelerden birinin önüne çömelip cebimden ufak çakımı çıkardım, kilidi biraz zorladıktan sonra amacıma ulaşarak camı açmayı başardım. Son bir kez daha çevreme bakınıp kendimi hızlıca camdan içeri attım, ardından da sessizce geri kapattım.

İçeri girmiş olmayı başarmanın rahatlığıyla bakışlarımı etrafta gezdirerek sessiz adımlarla yürümeye başladım. Partideki insan kalabalığından pek belli olmuyordu ama evin girişi epey genişti. Yapısı biraz bizim evi andırıyordu fakat burası çok daha büyüktü. Ağırlıklı olarak siyah beyaz renklerle dekore edilmişti ve partideki haliyle kıyaslayınca şu an oldukça temizdi ve nereye baksam her bir noktada eve asil bir hava hâkimdi. Üç bekar gence ait olduğu hiç hissedilmiyordu.

Belki de hepsi birbirinden titizdi, bu da oldukça olasıydı. Özellikle de Alperen kontrolü seven bir tipe benziyordu, nitekim o tarz insanlar titiz olurdu. Büyük olasılıkla Özge ve Çağrı üzerinde de kontrolcü davranıp evin şimdiki haline kavuşmasını sağlamış olabilirdi, buna hiç şaşırmazdım doğrusu.

Alt katta fazla oyalanmadan üst kata çıktım. Önüme çıkan ilk kapıyı açınca rengârenk pastel tonlara sahip büyükçe bir oda beni karşıladı. Gökkuşağını andıran odada göz gezdirince hafifçe gülümseyip, “Burası Özge’nin odası olmalı,” diye mırıldandım kendi kendime, ardından kapıyı yavaşça kapatıp holde ilerlemeye devam ettim.

Özge’nin odasına en son bakacaktım, önceliğim Alperen’inkiydi. O odanın kapısının ardında neler olduğunu daha çok merak ediyordum.

Koyu renk ahşap bir kapının önüne geldiğimde kapıyı aralayıp şöyle bir içeri baktım. Ve işte, aradığımı bulmuştum. Hemen kapıyı sonuna kadar açıp içeriye girdim. Odayı tanımuştum, çünkü eşyalardan bazılarına aşinaydım, odalarımız karşılıklı olduğu için açık pencerenin el verdiği kadarını kendi penceremden görmüştüm. Zira Alperen perdeleri açık bırakmayı pek bir seviyordu, camını ya da perdesini kapatmak gibi bir huyu yoktu. İzlenmekten endişe etmiyordu anlaşılan, kendini beğenmiş ukala!

Ama ben şu an dışarıdan görülme riskini göze alamazdım, o yüzden pencereye doğru yöneldim, işimi yapana kadar perdeleri çekili tutacaktım. Zeki bir kızın yapması gerektiği gibi, diye düşünürken içimden kıs kıs güldüm.

Bu iş çok kolay olmuştu!

Tam o sırada duyduğum motor sesiyle hemen pencereden dışarı baktım, bahçeye bir araba yanaşıyordu.

Kahretsin! Sanırım sevinmekte erken davranmıştım çünkü bu Alperen’in arabasıydı!

Hızla camdan geri çekildim. Bu çocuğun burada ne işi vardı! Neden erkenden gelmişti ki?

Farkında olmadan geri geri yürüdüm, böyle olabileceğini hiç hesaba katmadığımdan hazırlıksız yakalanmıştım, hafif bir endişe tüm bedenimi sararken seçeneklerimi birer birer tarttım.

Pekâlâ, derhal bu evden çıkmam gerekiyordu!

Vakit kaybetmeden hızla koridora koştum, eğer şansım varsa yakalanmadan, eve girdiğim pencereden dışarı çıkabilirdim. Kendimi biraz olsun sakinleştirip merdivenleri inmeye başlamışken giriş kapısının açıldığını görünce bir küfür savurup merdivenleri hızla geri çıktım, holün girişinde saklandım.

İçeriye önce Alperen, ardından da Efsun girdi.

Çifte kahretsin!

Neden bugün bu eve girmeyi düşünmüştüm ki sanki! Keşke Toprak'ı kapıya gözlemci olarak dikseydim, hiç de-ğilse bu kadar çabuk yakalanmamış olurdum. Hoş, henüz yakalanmamıştım, kendimi germeyi bırakmam gerekiyordu ancak lanet olsun ki bu gidişle yakalanmam yakındı!

Hemen Özge'nin odasına yöneldim, onlar gidene kadar içeride saklanabilir ya da camdan bahçeye atlayabilirim, diye içimden geçirdiğim sırada Alperen'in sesi merdivenlerin başında yükseldi.

"Alabilirsin, Özge'nin odasında olacaktı."

Ne!

Tamam, Özge'nin odası olmazdı o halde. Gözlerim hızla

Alperen'in kapısına gitti. İkisi de merdivenleri çıkıyorlardı ve benim başka seçeneğim yoktu, hiç düşünmeden kendimi süratle Alperen'in odasına attım, acilen saklanacak bir yer bulmam lazımdı.

Tedirgin bakışlarım yatağın altına kaydı. Hayır, hayır yatağın altı olmaz! Saatlerce orada kalmam gerekirse hayatta duramazdım!

Peki ya dolap? Epey büyük gözüküyordu, içine rahatça sığabilirdim. Alperen ve Efsun'un sesleri yakınlaşınca gözlerim panikle büyüdü, seçeneklerimi tartmayı bırakarak aceleyle dolabın içine girip kapıyı ardımdan kapattım ve bir an önce işlerini bitirip evden gitmelerini diledim.

Odaya ilk giren Alperen oldu, telefonunu şarja takmak için çalışma masasına yöneldi. Neyse ki dolabın ufak aralıklarından odanın içini görebiliyordum. Umarım dolaptan uzak dururdu aksi halde eğer olur da burada yakalanırsam nasıl bir açıklama yapacağımı cidden bilemiyordum.

Efsun elindeki tabletten gözlerini ayırmadan yatağın üzerine oturduğunda yüzümü buruşturdum. "Planı ne zaman uyguluyoruz?" diye sordu ciddi bir sesle. "Birkaç pürüz dışında her şey tamam gibi görünüyor."

Alperen düz bir sesle, "Pürüz mü," diye karşılık verdi. "Yolunda gitmeyen bir şey mi oldu?"

Efsun içini çekerek başını tabletten kaldırdı, Alperen'in yüzüne baktı. "Gereğinden fazla dikkatli çalışıyorlar, adını koyamıyorum ama içime sinmeyen bir şeyler var. Planımızı bozmalarından korkuyorum."

Alperen'in dudaklarında hafif bir gülümseme dolaydı. "İstedikleri kadar dikkatli olsunlar, hiç beklemedikleri bir anda girersek işler değişir."

Efsun da güldü. "Kesinlikle." Alperen'in kendinden bu kadar emin olması onu rahatlatmış gibiydi. Sanırım ona herkesten çok güveniyordu.

"Peki ya şüphe ettiğin detaylar nedir?"

"Biliyorsun, neredeyse bir aydır izlemedeyim ve her gün korumaların sayısını artırdıklarını fark ettim. Güvenlik dört saatte bir yer değişimi yaparak devriye geziyor. İçeri girmek isteyen her arabayı durduruyorlar, herkesi kimlik kontrolünden geçiriyorlar."

Efsun'un anlattıkları Alperen'in dikkatini çekmişti. Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Haklısın, fazla kontrollü davranıyorlar, daha öncesinde bu kadar özenli değillerdi, bir yerden duyum almış olabilirler mi?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum, bu imkânsız. Arkamızda hiçbir iz bırakmadık."

Alperen birkaç dakika sessiz kalıp düşündü, bakışlarında aşırı bir ciddiyet vardı. "Planı bir süre erteleyelim, yakalanma riskini göze alamayız, hem de şu anki süreçte. Hafta sonu bir de ben gidip bakayım, neler olduğunu kendim görmek istiyorum."

Efsun onu onayladı. "Birlikte gidebiliriz."

Alperen olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Hayır, bu işi yalnız halledeceğim."

"Geçen yıl keşif yapmaya bazen birlikte giderdik, o günleri çok arıyorum," diye sitem etti.

Tehlikeli Görev

Alperen sakince cevap verdi. “Kendin de söylediğin gibi o günler geçen yılda kaldı, şimdi aramızdaki durum farklı.”

Efsun dudaklarındaki şımarık gülüşle oturduğu yerden kalktı, Alperen’in önünde durup bir elini tuttu. “Seni özledim, eskisi gibi birlikte vakit geçirebiliriz.”

Alperen yılgın bir edayla elini kızın elinden çekti. “Saçmalıyorsun,” dedi usulca.

Alperen’in bu hareketi Efsun’un hoşuna gitmedi fakat üstelemekten vazgeçmedi. “Tekrar seninle birlikte olmak istiyorum, yeniden başlayabiliriz.” Elini kaldırıp Alperen’in yüzüne koymaya çalıştı.

Ah hayır! İki eski sevgili barışıp bir de üstüne şuracıkta öpüşmeye başlarsa dolapta sıkışıp kalmam çok acınası olurdu! Of, niye bu duruma düştüm ki, neden ben ha, neden ben?

Alperen hızla Efsun’un bileğini yakaladı, kendisine dokunmasını istemiyordu. “Eğer yeniden beraber olacağımızı düşünüyorsan yanılırsın Efsun.”

Efsun’un yüzü asıldı, bozulduğunu görebiliyordum, omuzları kasılmış vücudu gerilmişti. Bunu gizlemek için yalandan gülümsemeye çalışıp elini geri çekti.

“Ne o ilgilendiğin başka biri mi var yoksa?” diye sordu yüzüz yüzüz.

Alperen sözlerini umursamadı. “Bilmen gereken biri yok.” Ses tonu fazlasıyla soğuktu.

Efsun gözlerini kıstı. “Şu yeni gelen kıza ilgili bir şeyler olabilir mi acaba, neydi adı Eylül mü?” dedi, ardından

dudakları sinsice kıvrıldı. “Sürekli sana bakıyor, seninle çıkmak istediğine bahse girebilirim.”

Kahretsin! Şimdi de konu bana gelmişti! Ayrıca ben Alperen’le çıkmak istemiyordum, bu da nereden çıkmıştı?

Alperen sıkıntıyla nefesini bıraktı. “Efsun,” dedi uyarıcasına. “Bunaltıyorsun beni.”

Efsun ısrarla sürdürdü. “O kızıdan hiç hoşlanmadım. Sence de tıpkı evsizler gibi görünmüyor mu?”

Ne! Evsiz mi! Tanrım, dolapta sıkışıp kalmak berbat!

“Özge’yle konuşup Eylül’le arkadaşlık etmemesini söylemelisin bence.”

Yüzündeki iğrenme apaçık ortadaydı, benden nefret ediyordu, gerçekten çok ilginç bir şeydi bu.

Bir tutam saçını parmağına dolayarak kıvrıdı. “Zaten ben varken Özge’nin o kızlarla ne işi olur hiç anlamıyorum. neden yeni arkadaşlar edinme isteği duyuyor ki?”

Alperen sert bakışıyla Efsun’u susturdu. “Yeter Efsun.” dedi öfke dolu bir sesle. “O kızıdan uzak duracaksın, anladın mı beni?”

Efsundargınca gözlerini kırptırdı. “Ne... Anlamadım...” Bu kadar sert bir tepki beklemiyordu anlaşılan.

“Beni duyduğun,” dedi Alperen üstüne basa basa.

Şimdi şaşırma sırası bendeydi. Burada neler oluyordu böyle? Alperen beni korumuş muydu az önce, yoksa ben olayı tamamen yanlış mı anlamıştım?

Efsun sinirle kaşlarını çattı. “O kızla ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum! Şu an yaptığın tek şey beni deli gibi kızdırmak bilersin!”

Alperen rahat tavrını hiç bozmadı. “Kızıp kızmaman umurumda değil, dediğimi yap yeter.”

Efsun ufak bir çığlık attı. “Sözlerimi ciddiye almaman beni sinir ediyor.”

Alperen bir kaşını kaldırıp, “Nihayet ortak bir noktada buluştuk, çünkü senin kaprislerin de benim sinirimi bozuyor,” dedi karşılık olarak.

Efsun umduğunu bulamayınca suratını astı. “Neden bana karşı böyle umursamaz davranıyorsun Alperen,” dedi üzüntülü bir sesle. “Ben sana yeniden denemeyi teklif ediyorum ama sen beni reddetmekle kalmıyorsun bir de üstüne hiç tanımadığın bir kızı savunuyorsun. Böyle yaparak beni ne kadar üzdüğünü görmüyor musun?”

Alperen sıkıntıyla iç çekti. “Efsun,” dedi anlayışlı bir sesle. “Aramızdaki mevzuları çok önceden hallettiğimizi sanıyordum, daha kaç kez başa sarıp bu konuyu açacaksın?”

“Evet, biliyorum... Hatırlatmana gerek yok, biz sadece arkadaşız,” derken gözlerini kaçırdı. “Daha önce bunu yüzlerce kez söylemiştin.”

Alperen bir kaşını soru sorarcasına kaldırdı. “Ve sen hâlâ anlamamakta ısrar ediyorsun.”

Efsun iç geçirdi. “Tamam, anladım. Bu konuyu kapatalım,” deyip utançla bakışlarını odada boş boş gezdirdi. “Başka şeylerden konuşabiliriz.”

Alperen, “Açıkçası hiç sohbet etme havamda değilim,” diyerek kestirip attı, adeta Efsun’un gitmesini istiyordu sanki. “Senin işin bitmedi mi?”

Efsun altıdudağını hafifçe ısıtıp bir an düşündü. "Bitti ama... madem buraya kadar geldim Özge gelene kadar film izlemek ister misin?"

Alperen ağır adımlarla telefonunu şarja koyduğu yere gitti. "Hayır," derken şarjı fişten çıkarıp telefonunda birkaç şeye baktı, işi bitince de arka cebine attı. Fazlasıyla kayıtsızdı.

"Ya da dışarı çıkabiliriz..." dedi Efsun. "Sahilde yeni bir kafe açılmış, gidip bakalım mı ne dersin?"

Alperen başını iki yana salladı. "Olmaz. Halletmem gereken işler var."

Efsun hiç etkilenmedi ve ısrarı sürdürdü. "Eğer istersen sana yardım edebilirim, tüm akşam boşum, yapacak bir şeyim yok."

Alperen'in yüzünde hiçbir ifade belirmedi. "Gerek yok, yalnız çalışmayı tercih ederim."

Efsun umutsuz bir şekilde iç çekti. "Tamam, öyle olsun," dedi gönülsüzce. "Ben çıkayım artık."

Alperen kapıya doğru yönelmişti bile Efsun da istmeden de olsa onu takip etti, birlikte odadan çıktılar ve benî dolapla baş başa bıraktılar.

Şükürler olsun!

Bulunduğum yerden kulak kesilerek beş dakika kadar bekledim, yakınlarda kimsenin olmadığına emin olduktan sonra da dolabın kapısını yavaşça açtım, tekrar etrafı dinledim ve hiçbir sesin gelmediğine kanaat getirdikten sonra dolaptan çıktım. Sessiz adımlarla dikkatlice kapıya ulaştım,

Tehlikeli Görev

başımı azıcık uzatıp koridoru kolaçan ettim ve boş olduğunu görünce hızla merdivenlere yöneldim. Sanırım ikisi de evden çıkmışlardı.

Eve girdiğim pencerenin yanına ulaştığımda içimden şükür duaları etmeye çoktan başlamıştım. Kendimi evden dışarı atmayı başarırsam eğer buradan tamamen kurtulmuş olacaktım.

Ayağımı çimenlere değer değmez hemen çitlere doğru koşturdum. Tam bahçenin bizim olan tarafına geçmek üzereyken arkamdan gelen sert bir erkek sesiyle ciğerlerimdeki tüm havanın çekildiğini hissederek irkildim.

“Senin burada ne işin var!”

Sana inanmıyorum!

Toprak'ı görmemle içimde biriken gerilimi bastırıp rahatça nefesimi bırakmam bir oldu, yavaşça kapüşonumu başımdan indirirken birkaç metre ötemde duran Toprak'ın yanına yürüdüm. Görmeyi beklediğim kişi kesinlikle Toprak değildi ama hiç değilse Alperen'e yakalanmamıştım. Aksi halde bu benim için çok daha kötü olabilirdi. Açıklama bile yapamazdım ona herhalde. Sanırım yapabileceğim tek şey yüzümü saklayarak tabana kuvvet son hız koşup buradan olabildiğince uzaklaşmak olurdu.

Toprak sabırsızca, "Ne yaptığını sanıyorsun sen burada?" diyerek sorusunu yineledi.

Sakince cevap verdim. "Neye benziyor, işimi yapıyorum tabii ki. Bir şeyler bulurum umuduyla Alperen'in evine girdim. Başka ne yapıyor olacağımı sanıyorsun ki?"

“Neden benim bundan şimdi haberim oluyor?” dedi öfkeyle sesini yükseltip.

Hızla üzerine çullanıp elimle ağzını kapattım. “Sessiz ol, sesini yükseltme!” diye Toprak’ı uyarırken birileri bizi duydu mu acaba diye telaşla etrafa bakındım. “Sesini yükseltmenin bize hiçbir faydası olmuyor.”

Kızgınlıkla elimi itti. “Çek şu elini,” derken kaşlarını çatı.

Ona şüpheyle baktım. “Asıl sen ne yapıyorsun arka bahçede sinsi sinsi?”

Sertçe dudaklarını yaladı. “Efsun ile Alperen’i takip ettim, okuldan birlikte ayrıldılar. Buraya kadar peşlerine düştüm, evden çıkmalarını bekliyordum.”

Gözlerimi büyüterek endişeyle eve baktım. “Hâlâ evdeler mi?”

“Hayır, gittiler,” dedi Toprak.

O an Efsun’la ilgili öğrendiklerim aklıma geldi. “Sana büyük bir haberim var, inanamayacaksınız!”

Merakını uyandırmıştım, ânında dikkat kesildi. “Önemli bir şey mi buldun?”

Başımı onaylarcasına salladım. “Efsun da çeteden,” derken zihnimde geçmişe dair bir anı canlandı. Akademideyken izlediğimiz videoyu hatırladım.

Alperen her yere dikkatle bakıp etrafını inceledikten sonra kamerayı fark edince o tarafa doğru yürümeye başladı. Botları yeri ağır ağır döverken güçlü yürüyüşüyle çok tehditkâr görünüyordu. Öyle rahat hareket ediyordu ki sanki her şey onun elindeydi, bozamayacağı hiçbir kural ve aşamayacağı hiçbir engel yokmuş gibi...

Ya da kimse onu durduramazmış gibi...

Derken kameranın önünde durdu. İki elini birden kameraya doğru kaldırıp orta parmağını gösterdi. Elinde silah olan kız şuh bir edayla Alperen'in yanına gelip dirseğini omzuna yaslayınca Alperen'in dudağının bir kenarı tembelce kıvrıldı.

Kız Alperen'e bir şeyler söyledikten sonra o da orta parmağını kaldırıp kar maskesinin dışında kalan dudaklarına götürdü ve kamerayı aynaymış gibi kullanarak ruj sürüyormuş gibi yaptı. Ardından sinsi bir gülüşle parmağının ucuna öpücük kondurarak kameraya doğru gönderdi.

Geçmişten sıyrılıp yeniden şimdiye döndüm. "Akademide Çisem Hanım, Alperen'in son yaptığı soygunun görüntülerini bize izletmişti, o videoyu hatırladın mı, orada Alperen'in yanında bir kız vardı. İşte o kız Efsun."

Toprak kaşlarını yukarı kaldırdı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sorarken sesi düşünceli çıkmıştı, izlediğimiz görüntüleri hatırlamaya çalışıp Efsun'a dair bir kanıt aradığını biliyordum.

Gözlerimi kıstım. "Çünkü konuşmalarını duydum. Hatta yeni bir işin peşindeler, hazırlık yapıyorlar." Daha fazla vakit kaybetmeden duyduklarımı tüm ayrıntılarıyla anlattım.

Gözleri ilgiyle parladı. "Bahsettikleri yer nerede, hiç mi bir ipucu yakalayamadın? İyi düşün."

İç çektim, duyduğum konuşmaları bir kez daha zihnimden geçirdim. "Maalesef hayır."

Toprak bir küfür homurdandı. "Alperen'in kontrol etmeye gideceğini söyledin, eğer onu sürekli takip edersek kesin bir şeylere ulaşabiliriz. Bir de Efsun'un devamlı oraya gidip geldiği gerçeği var."

Toprak haklıydı, yapacağımız şey çok basitti. “İkisini de göz hapsine almamız lazım. Bir gölge gibi peşlerine düşmeliyiz.”

Toprak bir an duraksayıp dalgınca yere bakıp düşündü, bir süre sessiz kaldıktan sonra bakışlarını yerden çekip bana çevirdi. “Sen Alperen’i takip et, ben de Efsun’la ilgilenirim.”

Omuz silktim. “Bana uyar.” Efsun’dansa Alperen’i takip etmeyi tercih ederdim.

Toprak bana hoşnutsuzlukla baktı. “Bir daha bana söylemeden yalnız başına iş yapmaya kalkışma. Her hareketinden haberim olsun istiyorum.”

Alaycı bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. “Ne zamandan beri sözünü dinliyorum acaba?”

“Çisem Hanım beni lider yaptığından beri,” diyerek ânında ılımlı Toprak’tan uyuz Toprak’a geçiş yaptı.

“Boş versene,” diye çıktım aynı alayla. “Kimse beni bağlamaz.” Toprak’tan emir almamın imkânı yoktu.

O sırada avluya yansıyan loş ışıkla ikimiz de tartışmayı bırakıp başımızı Alperen’in evine çevirdik, bahçeye açılan kapı yavaşça aralandı.

Tanrım! Hâlâ mı evdeydi bu çocuk! Hani gitmişti?

Telaşa kapılarak kendimizi gizleyebileceğimiz bir yer ararken Toprak ânında gözden kayboldu, bense... çok kötü yakalandım.

“Ne yapıyorsun sen burada?”

Derince iç çektim, bir günde aynı soruya iki kez maruz kalmak gerçekten çok acıydı.

Yavaşça Alperen’e döndüm. Kapının önünde sinirli bir

şekilde dimdik duruyordu. Yüz ifadesi öyle sertti ki, buz gibi bakışlarıyla adeta beni eziyordu.

Bu çocuğun üzerimde garip bir etkisi vardı. Sanki yıllardır her konuda eğitim alan kız ben değildim. Beni değiştiriyor, beni ben olmaktan çıkarıyordu, hayatta farklı duyguların olabileceğini hissettiriyordu. Bazen ona öyle hazırlıksız yakalanıyordum ki bir bakışıyla aklımı çeliyor bir o kadar da kafamı karıştırıyordu, o anlarda kendimi tanımakta zorlanıyordum.

“Sana söylüyorum. Bahçemde ne arıyorsun?” Ses tonu fazlasıyla kuşkucuydu.

Derhal kendime gelmem gerekiyordu!

Kayıtsız görünmeye çalışarak omuzlarımı dikleştirip aklıma ilk geleni söyledim. “Özge’ye bakmaya geldim. Evde mi acaba?”

İfadesizce bana baktı. “Özge evde değil, dışarı çıktı.”

Yalandan şaşırılmış gibi yaptım. “Öyle mi... Hay aksi, boşuna gelmişim o zaman.”

İfadesiz yüzü hiç değişmedi. “Siz birlikte değil miydiniz?” diye sordu şüpheyle.

“Hayır, öğle yemeğinden sonra onu hiç görmedim.”

Bir kaşını kaldırıp dikkatle beni süzdü. “Bak sen... oysaki bana yeni arkadaşları Yağmur ve Eylül’le alışverişe çıkacağını söylemişti.”

Ah Özge! Yaptığın her şeyi abine söylemek zorunda mısın!

Kayıtsızlığını korudum, soğukkanlı bir tavırla, “Evet, Yağmur beni de alışverişe çağırırdı ancak ben eve gelmeyi

tercih ettim. Kendimi biraz halsiz hissediyorum, okulun ilk günü beni çok yordu,” diyerek omuz silktim.

Açıklamanı duymazdan geldi. “Neden buradasın?” diye sordu ısrarcı bir sesle.

“Dediğim gibi Özge...”

Sertçe sözümü kesti. “Neden buradasın?” diye tekrarladı sorusunu.

Pekâlâ, başka bir bahane bulma zamanı, çalıştır kafanı kızım!

Üzgün üzgün iç çektim. “Evde yalnızdım... ve bazı sesler duydum... Sanırım biri eve girmiş... Belki hırsız olabilir... Emin değilim ama üst kattan ayak sesleri geliyordu, evde kesinlikle biri vardı.” Endişelenmiş gibi görünerek güçlükle yutkundum. “Korktum, panikleyerek kendimi bahçeye attım, Özge dönmüşse eğer ondan bize gelmesini isteyecektim. Tek başıma evi kontrol etmeye cesaretim yok.” Korkmuş gözlerle Alperen’e bakarken bir kez daha üzgünce iç çektim.

Dudakları belli belirsiz seğirdi. “Özge Yağmur’la birlikte değil miydi? Yağmur eve dönmediyse Özge nasıl dönmüş olabilir?” diye sordu alaycı bir şekilde.

Harikasin dostum! Ama beni alt edemeyeceksin. Çağrı’nın da alışverişte kızlara katılacağını ve Özge’nin Çağrı’yla ilgili söylediklerini hatırladım.

“Yağmur alışverişten sonra Çağrı’yla çıkacaktı. Sanırım Çağrı ona çıkma teklif edecek.” Özge’nin bana anlatırken ki heyecanlı tavrını takındım. “Çok tatlılar değil mi, ilk görüşte aşk olmalı onlarınki.”

Alperen cevap vermedi, bana tepeden bakarak gözlerini

kıstı. Israrla yüzüme bakıyordu. Bir açığımı yakalamaya, gerçekte neden burada olduğumu anlamaya çalışıyor gibiydi.

Alınmış gibi yaparak omuzlarımı düşürdüm. “Yalan söylediyimi mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Bu kez ânında cevap vermişti.

Pekâlâ, bu çocuk tahmin ettiğimden de zekiydi.

“Bak, bana inanmamakta haklı sebeplerin olabilir, sonuçta beni tanımıyorsun ama...” Uzunca bir nefes alıp yavaşça bıraktım. “Gerçekten çok korktum, ne yapacağımı bilemedim ve şimdi de buradayım işte.” Çaresizliğimi vurgulamak istercesine kollarımı iki yana açtım.

“Sana inanmıyorum.”

Duygu sömürüsü yaparak sert görüntüsünü biraz olsun kırmış olmayı umuyordum ama görünen o ki fena yanılmıştım. Çünkü Alperen hiç etkilenmemişti!

Sesimi hafifçe titreterek, “Tamam, galiba bana yardım etmeyeceksin,” dedim, her an ağlamak üzereymişim gibi boynumu büktüm.

Bana şöyle bir baktı. “Buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum.”

“Yanılıyorsun.”

“Ben hislerimde asla yanılmam. Şimdi bana burada ne aradığımı söyle, çünkü kesinlikle bir şeylerin peşinde olduğun belli.”

Tamam. Belki de artık lafı uzatmadan kendimi hemen eve atmalıydım. Zira her şey sarpa sarmak üzereydi.

Sözlerinden hiç etkilenmeyerek dargınca durdum. “Dediğim gibi, Özge’ye bakmak için gelmiştim. Her neyse sana

iyi günler. Yardıma muhtaç genç bir kıza yardım edecek kadar kıbar olmayan beyefendi.”

Dudağının bir kenarı hafifçe kıvrıldı, ama bakışları hâlâ buz gibiydi. “Rica ederim, yalan söylemekte başarısız olan hanımefendi.”

Ânında savunmaya geçtim. “Yalan söylemiyorum.”

“Söylüyorsun. İnandırıcı olmak için üzerinde biraz daha çalışman lazım.”

“Sen bu işte epey uzmansın galiba, beni uyardığına göre birkaç tüyon da vardır muhakkak.”

“Ben her işte uzmanım, ama tabii herhangi bir konuda sana yardım edecek değilim.”

Kaşlarımı çattım. “Senin yardımına ihtiyacım yok zaten.”

“Birkaç dakika öncesine kadar böyle düşünmüyordun ama,” diyerek acımasız bir hatırlatma yaptı. “Neredeyse yalvarmak üzereydin.”

Pes edercesine başımı iki yana salladım. “Sana daha fazla katlanamayacağım.” Arkanı dönüp bahçe kapısına doğru yürümeye başladım, kapıya ulaştığımda tam açacakken aklıma gelen bir düşünceyle başımı tekrar ona çevirdim. “Başıma bir şey geldiğinde de acaba bu kadar rahat olabilecek misin?”

Umursamazca omuz silkti. “Muhtemelen.”

Ağzım açık kaldı. “Çok açık sözlüsün, gerçekten sağ ol. Endişelenmem gereken kişi yanı başımdaki komşuymuş da haberim yokmuş.”

Açık sözlülük de bir yere kadardı!

Hafifçe gülümsedi. “Ne derler bilirsin, her zaman en

yakınındakinden korkacaksın.” Sesinde öyle keskin bir ton vardı ki sanki kim olduğumu biliyormuş da üstünkörü tehdit ediyormuş gibi hissettim.

“Hatırlattığın iyi oldu, bundan böyle kesinlikle dikkat edeceğim. Sevgili duygusuz komşum!”

Ona içimden küfürler yağdırırken kapıyı açtım, tam eve girecekken duyduğum cam kırılma sesiyle olduğum yerde kalıp başımı hızla Alperen’e çevirdim.

Kaşlarını kuşkuyla çatarak bana baktı, o da sesi duymuştu.

“Bak gördün mü? Sana evde hırsız olduğunu söylemiştim!” diye bağırıp panikle hemen içeri girdim, etrafı kolaçan etmeye başladım, eğer gerçekten bir hırsız varsa onu evime girdiğine pişman edecektim.

O an hiç beklemediğim bir şey oldu ve Alperen de peşimden geldi. Nitekim olay yerini bulmakta fazla gecikmedik. Salonun sokağa açılan devasa pencerelerinden biri kırılmış, bembeyaz halının üzerine ve bahçenin ön kısmını cam kırıkları kaplamıştı.

Yüzümü ekşitip pencereden arta kalanlara baktığım sırada gözlerim bir hareketlilik yakaladı ve Toprak’ın gizlice mutfaka geçtiğini gördüm. Kızgınlıkla gözlerimi devirdim. Ah Toprak bu kadar pis çalışmana gerek var mıydı acaba?

Çaktırmadan Alperen’e baktım, yavaşça gözlerini evin içinde gezdirdi. “Önemli bir şeyler çalmış mı, fark ettiğin bir eksiklik var mı?” Sonunda bana inanmıştı anlaşılan.

Çevreme bakındım. “Şimdilik salonda her şey yerli yerinde görünüyor, ama odalardan ne aldığını bilemem.”

Başını hafifçe öne salladı, kısık gözlerle kırılan cama ve

yerdeki cam kırıklarına bakmaya başladı. “Çok ilginç,” diye mırıldandı usulca.

Tüm dikkatimi ona verdim, bir yandan da Alperen’in omzunun üzerinden mutfağı göz hapsine aldım. “İlginç olan nedir?”

Bakışlarını yüzüme çevirdi. “Pencere içeriden kırılmış.”
Geri zekâlı Toprak!

Düşünceli bir tavırla onu onayladım. “Benim eve girdiğimi duyunca bir an telaşa kapılarak buradan kaçmak istemiş olmalı,” diyerek açıklama yaptım. Belki böylece kurcalamayı bırakırdı.

Bir kaşını eğlenircesine kaldırıp, “Hırsızlarla ilgili çok şey biliyor gibisin,” dedi alaycı bir sesle.

Sıradan bir konuyu tartışıyormuşuz gibi sakince cevap verdim. “Yaptıkları büyük bir sır değil ya da bilinmezliklerle dolu numaraları yok... Tümü nihayetinde benzer şekilde çalışıyor değil mi? Sonunda bir hata yapıp kendilerini hapiste buluyorlar. Fikrimi merak ediyorsan hepsi birbirinin kopyası ve hiç zeki değiller. Kısacası er ya da geç yakalanmaya mahkûmlar.”

Şöyle bir gülerek üzerime doğru yürüdü. Aramızda hiç mesafe kalmayacak kadar yaklaşıp yüzünü yüzüme doğru eğdi. “Kaçıyla karşı karşıya geldin, gerçekten merak ediyorum.”

Olduğum yerde hiç kıpırdamadan durdum ve çenemi kaldırıp meydan okurcasına gözlerinin içine baktım, dudaklarımızın arasında birkaç santim kalmıştı ama umursamadım.

“Henüz hiçbirbiyle. Tabii bugünkü misafirimizi saymazsak. Bu arada sanırım bana bir özür borçlusun.”

Tehlikeli Görev

“Hiç şansın yok,” derken sıcak nefesi dudaklarımı okşadı.

Birbirimize o kadar yakındık ki bir adım geri atmamak için kendimi zor tutuyordum. Zira hafif bir heyecan dalgası bedenime yayılırken kalbim hızlanmaya başlamıştı ve benim bu yeni hisleri kontrol edecek gücüm yavaş yavaş azalıyordu.

Üsteledim. “Yalan söylemediğimi gördün işte, evime gerçekten bir hırsız girmiş.” Yerdeki cam kırıklarını işaret ettim.

Küstahça bir kaşını kaldırdı. “Yalnızca cam kıran bir hırsız?” Görünen o ki hâlâ şüpheleri vardı.

Masum masum yüzüne baktım. “Patırtıyı seviyor olmalı.”

Keskin bakışları bir süre dudaklarımda oyalandı, ardından yine gözlerimin içine baktı. “Bu konuda ne düşündüğümü bilmek ister misin?” Kısık sesle konuşuyordu.

“Tabii. Hiç durma, dök içinden geçenleri,” diye karşılık verdim fısıldayarak.

Dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti ve midemde sıcak bir kasılma oluşuyordu. Aramıza aniden derin bir sessizlik çöktü, soluduğumuz hava bile ağırlaşmıştı, gözlerimizi birbirinden ayırmadan uzun uzun bakışırken ikimiz de birbirimize doğru çekiliyorduk sanki.

Derken kapının art arda vurulmasıyla irkilerek gözlerimi kırptırdım, çıkan gümbürtü nedeniyle Alperen’in üzerimdeki büyüünden sıyrılmayı başardım. Birkaç adım gerileyerek aramıza mesafe koyup ondan uzaklaştım.

Kahretsin! Ben ne yapıyordum böyle!

Alperen gözlerini benden ayırmadı. Başını hafifçe ya-

na eğdi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ve kahretsin ki bu haliyle çok baştan çıkarıcı görünüyordu!

“Kapıya bakmam gerek...” diye geveleyip yüzümü buruşturarak kapıya döndüm.

Derdim neydi benim Tanrı aşkına! Nefes alacak bir boşluk bulduğumda derince bir soluk çektim ciğerlerime, kendime içten içe kızıp aptal gibi davrandığımı söyleyerek kapıyı açtım.

Yağmur ağlayarak bir hışım içeri girdi. Hayrete düşerek şaşkın bakışlarımı üzerinde gezdirdim, hiç iyi görünmüyordu. Darmadağın, perişan bir hali vardı. Yüzü kireç gibi bembeyazdı. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Gözyaşları ardı ardına yanaklarından dökülüyor, omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Kalbim korkuyla atarken telaşla sordum. “Yağmur, neyin var? Neden ağlıyorsun?” Boğazım düğümlenmişti, arkadaşımın bu haline anlam veremiyordum. “Sorun ne?”

“Çağrı...” deyip hıçkırdı, şiddetle ağlamaya devam ederken titriyordu. “Çok kötüydü Eylül... Çok kötüydü...”

Yalancı masalın masum prensesi!

YAĞMUR

Özge'yle alışveriş yapmaya karar verdiğimizde Çağrı da bize eşlik etmek için ısrar etmişti. Başta şaşırmışım; çünkü Özge'nin heyecanına bakılırsa beni mağazadan mağazaya sürükleyeceği aşikârdı ve bu durum bir erkek için cehennem azabı olabilirdi ama yine de Çağrı'nın bizimle gelmek istemesinin hoşuma gitmediğini söyleyemezdim, özellikle de gelmek için ısrar etmesi gururumu okşamıştı.

Dürtüst olmam gerekirse Çağrı'nın etrafındaki varlığına bayılıyordum!

Sonradan Özge'nin çaktırmadan kulağıma fısıldamasıyla aslında Çağrı'nın alışveriş işlerinden pek hoşlanmadığını öğrendim hatta bana söylediği cümle tam olarak şuydu:

“Aslında alışverişten nefret eder, sırf seninle daha fazla zaman geçirmek için bizimle geliyor.” Ardından da muzipçe kaşlarını oynatması yanaklarımın kızarmasına sebep olmuştu.

Öyle mutlulukla dolmuştum ki, Çağrı sırf benim için hiç sevmediği alışverişe katlanıyordu, yalnızca benim için! Bu harikaydı hem de çok!

Bu bilgiyi sindirdikten sonra utana sıkıla Çağrı’ya, gelmek için zahmet etmemesini söylesem de ikna olmamıştı ve bana göz kırpıp her ne olursa olsun geleceğini söyleyerek itirazlarımı dinlememişti.

Bir kez daha içimden mutluluk dolup taşmıştı. Sanırım rüyada olmalıyım. Bu kadar yakışıklı, ilgili ve her haliyle kusursuz görünen birinin benimle ilgilenmesi öyle olağanüstüydü ki yaşadıklarına inanamıyordum.

Arabanın yanına gelince Özge beni ön koltuğa doğru çekti, yine muzip bir sesle, “Sen bu tarafa geç Yağmur,” dedi. “Ön koltuk senindir.”

Kararsızca, “Benim için fark etmez,” diyerek karşılık verdim. “Sen de oturabilirsin.”

Neşeyle güldü. “Hayır, olmaz.” Bana iyice sokulup yalnızca benim duyacağım bir sesle, “Artık bakışmaktan fazlasını yapmanızın zamanı gelmedi mi sence de?” deyip göz kırparak arka koltuğa geçti.

Kalbim heyecanla kabarıken yanaklarım ısındı, aceleyle kendimi arabanın içine attım. Çağrı’yla daha fazlası olur muydu acaba, diye düşünmek bile içimi kıpır kıpır etmeye yetmişti.

Çağrı arabayı çalıştırıp yola koyulduğumuzda, “İlk nereye gitmek istiyorsunuz?” diye sordu.

Özge hiç düşünmeden, “Önce bir kafeye uğrayalım mı ne dersiniz? Bir kahve içer, sonrasında alışverişimize başlarız,” deyip sevinçli bir kahkaha savurdu. “Enerjiye ihtiyacımız olacak, mağazalar kapanana kadar gezeceğiz ne de olsa.”

Çağrı gözlerini devirdi. “Abartma.”

“Abartmıyorum!”

“Ne alacaksınız ki, alt tarafı birkaç parça kıyafet işte.”

“Hiç de öyle değil, Yağmur ve Eylül’ün dolaplarını yenileyeceğiz şaşkın. İşimiz bugün bitmeyebilir bile. Dünya kadar şey alacağız! Elbiseler, etekler, pantolonlar, şortlar, tişörtler, ayakkabılar, çantalar, takılar...”

Çağrı sıkıntıyla soluyarak sözünü kesti. “Tamam, anladım. Çok şey alacaksınız. Daha fazla detay duymasam da olur.”

Özge haylaz bir şekilde aynadan Çağrı’ya baktı. “Vazgeçebilirsin canım, biz sensiz de idare edebiliriz.”

Çağrı gözücuyla bana bakıp hafifçe tebessüm etti, ardından aynadan Özge’ye kararlı bir bakış attı. “Şu an olmak istediğim başka bir yer yok.”

Özge mutlulukla ışıldadı. “Süper! Çok eğlenceli bir gün bizi bekliyor.” Öne doğru eğilip başını uzattı. “Müzik istiyorum,” diye neşeyle haykırarak elini uzatıp radyoyu açtı.

Böylece arabanın içi yüksek sesli yabancı bir şarkının sözleriyle doldu. Özge de ânında şarkıya eşlik ederek oturduğu yerden dans etmeye başladı.

Çağrı’yla göz göze geldiğimizde gülüştük, Özge’nin neşesi bulaşıcıydı.

Yeni bir şarkı başladığında Özge ellerini cırparak coşkuyla bağırdı. “Sia!” Yerinde duramıyordu. “Bu kadına ölüyorum,

bitiyorum, müthiş şarkıları var.” Tatlı tatlı sırtarak kafasını bana çevirdi. “Sence de öyle değil mi Yağmur?”

Gülümsedim. “Evet öyle, çok güzel.” Şarkıyı ilk defa dinliyordum ama yalan söylemiyordum, gerçekten çok hoştu.

“En sevdiğin şarkı nedir,” diye sorup bana konuşma fırsatı vermeden ekledi. “Mesela bu aralar sürekli dinlediğin bir şarkı var mı?”

Yoktu, ama bunu itiraf edemeyecek kadar utanmıştım. “Şu an aklıma gelmedi,” diye geçiştirdim.

Özge sorularına devam etti. “Ne tarz müzik dinlersin?”

Omuz silktim. “Güzel olan her şeyi dinlerim.”

Akademide müzik bizim için bir lükstü fakat ben genelde internette çalıştığım için kimse fark etmeden Eylül’le istediğimiz şeyleri izleyip istediğimiz müzikleri dinleyebiliyorduk. Yine de “en sevdiklerim” başlığı altında bir şarkı listem yoktu, nihayetinde o kadar da rahat değildik.

Çocukluğumuzdan beri elimizdeki imkânlar çok sınırlıydı, akademide sürekli gözetim altında olduğumuzdan kendimize ayırdığımız özel zamanlar yalnızca geceleri olurdu. Her gün sabah altıda uyandığımız düşünülürse bazı geceler uykumuzdan fedakârlık ederek gizlice internette gezerdik ama bu çok nadir olurdu; çünkü gün boyu süren yorucu antrenmanlar ve yoğun geçen derslerin ardından yorgunluk bizi uyumaya zorlardı.

“Haftaya bomba gibi bir konser var, seni mutlaka götürmem lazım. Bir sürü grup gelecek,” diye açıklama yaptı. “Genelde cover çalışıyorlar ve ben cover şarkılara bayılırım.” Şirin şirin sırıttı. “Sen de sever misin?” Yine cevap vermeme

fırsat bırakmadan ekledi. “Bence sen de çok seveceksin!” Hızlıca Çağrı’ya döndü. “Yağmur’un da bizimle gelmesi harika olmaz mı, sabaha kadar acayip eğleniriz. Dans ederiz, şarkı söyleriz.” Hayal edercesine sırtarak koltukta arkasına yaslandı. “Bir an önce hafta sonu olsa keşke, şimdiden sabırsızlanmaya başladım bile.”

Yaklaşık on dakika sonra Çağrı arabayı bir kafenin önüne park etti. Kafe çok güzeldi ve içerisi dopdoluydu. Araba durunca üzerime sebepsiz bir gerginlik çöktü. İnmeden önce çaktırmadan derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım ve kendime, sakın olmam gerektiğini hatırlattım. Artık yeni bir hayata sahiptim ve buna alışmam lazımdı. Burası akademi gibi değildi. Güvendeydim, rahattım, seviliyordum ve etrafım bana değer veren insanlarla çevriliydi. Burası bambaşka bir evrendi, artık cezalardan çekinmek, birilerinden korkmak, her dakika strese girmek yoktu.

Sevecen bir gülümsemeyle arabadan indim. Özge hemen koluma girip beni yanına çekti. Hafifçe dengem bozulur gibi oldu ama ona belli etmemeye uğraştım, oysaki aşırı derecede enerjik oluşu ve yakınlığı beni hâlâ şaşırtmaya devam ediyordu.

Biz tam kafeden tam içeri girecekken kapıdan bir çocuk çıkıyordu, kenara çekilerek çocuğun geçmesini bekledik fakat Çağrı ile Özge’ye selam verince tanıdık biri olduğunu anladım.

Özge çocukla selamlaştıktan sonra okul gazetesiyle ilgili bir şeyler sordu ve sohbet etmeye başladılar ama Çağrı bu sohbete katılmadı, aniden yüzü asılmış, sessizliğe

bürünmüştü. Neden bilmiyorum ama gözlerini benden ayırmıyordu ve bakışları gittikçe ifadesizleşiyordu.

Hafif bir huzursuzluk içimi kemirirken çekingen bir şekilde gülümseyerek bakışlarına karşılık verdim, neyse ki gözlerindeki donukluk silindi ve o da bana gülümsedi. Böylece içim biraz rahatladı. Sanırım kendi kendime kuruntu yapıyordum buna derhal son versem iyi olacaktı.

Çocuğun konuşması bitince Özge beni göstererek, "Sana yeni komşumuz Yağmur'u tanıştırayım, abisi ve kuzeniyle beraber bizim okuldalar," deyip beni tanıttı. "Tabii bugün okula gelmiş olsaydın sizi daha erken tanıştıtabilirdim."

Çocuk gülerken elini uzattı. "Merhaba, memnun oldum. Ben Yunus."

Elini sıktım. "Ben de memnun oldum."

"Sakın Özge'ye kulak asma sürekli okulu asan bir tip olduğumu düşünmeni istemem."

Kıkırdadım. "Hiç düşünmedim."

Flört edercesine göz kırptı. "Sadece ara sıra, gerekli olduğu zamanlarda."

Çağrı yanıma yanaştı, bir elini belime sarıp beni yavaşça kendine doğru çekti. Böyle bir şey beklemediğimden şaşkınlıkla yüzüne baktım, yüz hatları sertleşmişti. "İçeri geçelim mi artık?" dedi dik dik Özge'ye bakarken.

Özge tekrar çocuğa döndü. "Bize katılmak ister misin, gazete için önümüzdeki haftanın planlarını yaparız."

Çağrı çocuğa cevap verme fırsatı tanımadı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Özge."

Özge'nin yüzünden hafif bir tedirginlik geçti. "Pekâlâ... şey... yarın okulda konuşsak daha iyi olacak gibi görünüyor."

Tehlikeli Görev

Yunus, Çağrı'nın sözlerinden rahatsız olsa da gülümsemeyi başardı. "Tabii, sonra görüşürüz."

O anda telefonum çalınca Çağrı'nın kollarından uzaklaşıp biraz öteye giderek telefonumu çıkarıp ekrana baktım.

Toprak arıyordu.

Kaşlarımı memnuniyetsizlikle çattım. Telefonu duymamış gibi yapsam mı diye düşündüm ama eğer açmazsam gün boyu arardı kesin. Hayatta vazgeçmezdi.

Çağrı yine yanıma geldiğinde düşüncelerimden sıyrılarak ona baktım, başını uzatıp ekranı görmeye çalıştı. "Kim arıyor?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Toprak..." Hemen düzelttim. "Yani abim."

"Tamam, cevap ver."

Bir kez daha şaşkınlık beni esir aldı. Bu emrivaki tavrını epey garipsedim ama susmak bilmeyen telefonum yüzünden fazla üstünde durmadım, bir köşeye giderek telefonu açtım.

"Efendim."

Toprak her zamanki kaballığıyla sordu. "Neredesin?"

"Dışarıdayım," diye cevap verdim.

Küçümseyen bir ses çıkardı. "Dışarıda neredesin?"

Bezgince iç çektim, oldum olası Toprak'ın kendini beğenmişliklerine sinir oluyordum. "Alışverişe çıktım Toprak, ne var söyle, niye aradın?"

"Alışveriş mi?" diye söylediklerimi tekrar edince gözlerimi devirdim.

"Evet, çok ilgini çektiyse eğer işim bitince neler aldığuma dair ayrıntılı bir fotoğraf çekimi yaparım senin için."

“Biz görev başındayken sana alışveriş yapma iznini kim verdi?” Sesi giderek hoşnutsuz bir hal almıştı.

Sakinliğimi korudum. “Birinden izin almaya ihtiyacım yok,” dedim basitçe.

Telefonun diğer ucundan sinirli bir gülüş yükseldi. “Nereden geliyor bu özgüven?”

O an telefonu yüzüne kapatmakla kapatmamak arasında kaldım. Acaba kapatsam sonradan acısını bir şekilde çıkarır mıydı yoksa unuttur gider miydi?

“Artık akademide değiliz Toprak. Kendi kararlarımızı kendimiz verebiliriz.”

“Bu senin için geçerli değil, sen benim emirlerime bağlısın. Ben izin verdiğim sürece özgürsün.”

Kaşlarımı hayretle çatıldı. Şaka mı yapıyordu bu çocuk? İtiraz ettim. “Ben kimsenin emirlerine bağlı değilim.”

“Sızlanmanı dinlemek istemiyorum. Şimdi hemen eve dön.”

Şu üstünlük taslayan davranışlarına katiiyen katlanamıyordum ama sesimi de fazla çıkaramıyordum. Ben Eylül değildim, onun gibi güçlü hiç değildim. Toprak’ın hakkından gelemiyordum ne yazık ki.

“Neden eve dönüyor muşum?” diye sordum somurtarak.

Ukala bir tavırla, “Senin için bazı görevlerim var,” diye belirtti.

Kaşlarımı çattım. “Ne görevi?” dedim temkinli bir şekilde.

Umarım çabucak halledilecek bir şeydir aksi halde bugünü iptal etmek zorunda kalırdım ve bunu hiç istemiyordum.

Ayrıca niye beni boşuna meşgul ediyordu ki, ben de şu an bir görevde sayılırdım, Özge ve Çağrı hakkında bugün bir sürü yeni şey öğrenebilirdim.

“Bilgisayarımdaki raporları dijitalle yüklemen gerekiyor.”

Ağzım açık kaldı. “Neden kendin yapmıyorsun?” Bu o kadar basit bir şeydi ki yardım istemesi çok gülünçtü.

Pis pis güldü. “Çünkü senin yapmanı istiyorum, hemen eve gel.”

Sükûnetimi korumaya çalıştım. “Şu anda gelemem, kapatmam lazım. Sonra görüşürüz.”

Konuşmasına fırsat tanımadan telefonu tamamen kapatıp cebime attım. Yeniden arayarak beni rahatsız etmesini istemiyordum.

Çağrı bir kez daha yanıma geldi. “Ne oldu, ne diyor abin?” diye sordu büyük bir merakla.

“Önemli bir şey değil.”

Kaşlarını kuşkuyla çattı. “İyi misin, seni üzecek bir şey mi dedi?”

Gülümsedim, ne hissettiğimi önemsemesi beni mutlu etmişti. “Her zamanki Toprak işte, abilik yapıyor akıllı sıra, boş ver.” Etrafıma bakınarak Özge’yi aradım. “Özge nerede?”

“Orada, bizi bekliyor,” diyerek az ileride bir noktayı işaret etti.

O da telefonda konuşuyordu, konuşması bitince başını kaldırdı, bizi görür görmez yanımıza geldi ve birlikte boş masalardan birine yöneldik. Çağrı bir elini sırtıma koyarak beni cam kenarına doğru yönlendirdi, önce

benim oturmamı bekledi. Çağrı'nın ben oturmadan önce sandalyemi çekmesi çok tatlıydı.

“Teşekkürler.”

Sıcacık gülümsedi. “Rica ederim.”

Çağrı kendi yerine geçerken onu izledim, artık ufak bir gülüşü dahi ensemde aşağı sıcak bir ürperti yolluyordu. Kaçamak bir nefes alarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım zira Çağrı etraftayken aşırı derecede heyecana kapılıyordum.

Sandalyesine oturduğundan bakışlarını yüzüme çevirdi, yeniden gülümsedi ben de ona tebessüm ederek karşılık verdim. Eski zamanlardan kalan bir beyefendi gibiydi. Bana öyle özenli davranıyordu ki gerçek dünyadan kopmama neden oluyordu, öyle ki onun sayesinde kendimi bir masal prensesi gibi hissediyordum. Sürekli üzerine titrenen değerli, güzel, narin bir prenses misali...

Bununla birlikte bolca da yanaklarım kızarıyordu tabii, ne de olsa bir erkekle böyle yakınlaşmaya pek alışkın değildim. Özellikle de birinin bana ilgi göstermesi, beni incitmekten korkması, sebepsizce mutlu etmeye çalışması ilk defa başıma geliyordu. Genelde bunu yapan yalnızca Eylül olurdu ama şimdi buna bir de Çağrı eklenmiş gibi gözüküyordu. Oysa onunla yeni tanışmıştım ve kendimi ona bu kadar yakın hissetmem garipti. Bu durum bazen beni kaygılandırırsa da onunla yeni tanışmış olduğum gerçeğini aklımda geri plana itiyordum; çünkü Çağrı'nın herkesten farklı bir yanı vardı, bana hayatındaki en önemli şeymişim gibi davranması beni hem şaşırtıyor hem de fena halde etkileyip kendine çekiyordu.

Özge masadaki menüye uzanıp karıştırmaya başladığında içeride dolanan garsonlardan biri yanımıza geldi, cebinden çıkardığı elektronik bir aletle not almaya hazırlandı. Kafelerde bile teknoloji çok gelişmişti demek ki...

“Hoş geldiniz efendim. ne alırdınız?”

Özge, “Ben espresso macchiato istiyorum. yanında da cevizli kurabiye olsun lütfen, ama tarçınlı olanlardan istiyorum.” deyip menüyü kapattı.

Garson Özge’nin siparişlerini küçük alete tuşladıktan sonra bana döndü. “Siz ne alırsınız efendim?”

“Şey...” Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmadığımdan bir an afalladım ve gözlerim menüye kaydı. uzanıp içine bakıp bakmamak arasında gidip gelirken Özge araya girerek beni seçim yapmaktan kurtardı. “Sana karamelli macchiato veya benim en sevdiğim içecek olan espresso macchiato’yu öneririm Yağmur. Burası süper yapıyor, mutlaka denemelisin. İddiaya girerim âşık olacaksın.”

Rahatlayarak gülümsedim. “Tamam, karamelli macchiato alayım o halde.” Ah, umarım doğru telaffuz etmişimdir.

“Yanına bir şey ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler.”

Garson benim siparişimi yazarken Çağrı da, “Ben sade filtre kahve istiyorum,” diye belirtti.

Garson tüm siparişleri aldıktan sonra yanımızdan ayrılırken kafenin girişinde Kuzey göründü, ne ara gelmişti hiç fark etmemiştim doğrusu. Çağrı da Kuzey’i fark edince elini kaldırıp, “buradayız” dercesine masamızı işaret etti.

Kuzey yanımıza geldiğinde Özge şaşkınlıkla onu süzdü. “Kuzey? Bu ne büyük bir tesadüf.”

Kuzey, Özge'ye ukala bir bakış atmakla yetindi, sanki önceden sözleşmişiz de bizimle buluşmaya gelmişçesine rahat bir tavırla masadaki boş sandalyeyi aldı, Özge'nin karşısına koyup tembelce yayılarak oturdu.

“Selam millet, nasılsınız?” diye sordu çarpık bir sırıtışla.

Özge etrafına şöyle bir merakla bakıp tekrar Kuzey'e döndü. “Hayranlarından biriyle randevu mu ayarladın?” Ardından yakıcı bir alayla ekledi. “Yoksa ekildin mi Kazanova?”

Kuzey kendini işaret etti. “Ben ve ekilmek ha?” Başını iki yana salladı. “Dünyanın sonu geldiğinde dahi olmaz o dediğin.”

Özge dudak büktü. “Umarım bir gün biri çıkar ve o devasa egonu yerle bir eder.”

Kuzey usulca güldü. “Hayal kurmayı bırak, böyle bir şeyin olması mümkün değil.”

Tam o sırada karşımızdaki masada bir hareketlilik oldu, dikkatimi o tarafa verince karşıdaki kızların bizim masayı izlediğini fark ettim, Kuzey ve Çağrı'dan gözlerini alamıyorlardı. Kuzey neyse de Çağrı'ya bakıp durmaları hiç hoşuma gitmemişti.

Harika! Kıskaçlık hissetmeye de başlamıştım, başım fena dertteydi.

Kızlar aralarında sessizce fısıldaşıp kıkırdamaya başladıklarında iyice rahatsız olup bakışlarımı onlardan çektim.

“Merak ediyorum da...” dedi Kuzey tembelce. “Özel hayatımla neden bu kadar çok ilgileniyorsun sarı civeiv?”

Özge şen bir kahkaha attı. “Sağ ol ama kalsın, senin özel

hayatın eşittir çöplük demek Kuzey.” Ona alaycı bir bakış fırlattı. “Benim çöplüklerle işim olmaz.”

Kuzey’in gözlerinden muzip bir parıltı geçti. “Davranışların sözlerinin tam aksini söylüyor ama sarı cıvcıv, çöplüğüme karşı merakın beni şaşırtıyor... Buna ne diyeceksin?”

“Ne mi diyeceğim, yanıldığını tabii ki... Dünya senin etrafında dönmüyor ahmak.”

Kuzey eğlenerek bir kahkaha patlattı. “Ama sen benim etrafımda dönüyor gibisin.”

Özge’nin alaycı hali kaybolunca oflayıp pufladı. “Saçmalıyorsun, hem niye geldin ki sen buraya?” diye sordu ters ters. “Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum.”

Çağrı araya girdi. “Hakikaten ne yapıyorsun burada? Atış talimi yapacağınızı sanıyordum,” dedi Kuzey’e. “Koçtan birkaç saat sahayı kullanabilmek için izin almamış mıydın sen?”

Kuzey basitçe omuz silkti. “Yarın çalışacağım, bugün daha önemli işlerim olduğuna karar verdim,” deyip genişçe sırttı, gözlerini Özge’den bir an bile ayırmıyordu.

Kızların oturduğu masadan şımarık bir kıkırtı tufanı kopunca -ki sırf dikkat çekmek için yanıp tutuştukları belliydi- Özge başını kızlara doğru çevirip kısa bir bakış attı. “Şu karşı masada oturan sevimsiz kızların bize bakıp aralarında gülüşmelerinin bir nedeni var mı acaba?” diye sorarken soğuk bir şekilde Kuzey’e baktı.

Kuzey başını çevirip yan tarafına bakınca kızları gördü. “Hiçbir fikrim yok,” dedi ilgisizce.

Özge, Kuzey’e soğuk soğuk bakışlar atmayı sürdürdü.

“Her yerde eski sevgililerinle karşılaşmaktan bıktım usan-
dım. Biraz huzur versinler, bir kerecik olsun rahat bıraksınlar
bizi.” Birdenbire Kuzey’e karşı hem dargın hem de alıngan
davranmaya başlamıştı, bir şey onu fena halde rahatsız
ediyordu.

Kuzey hayretle kaşlarını yukarı kaldırdı. “İski sevgili
mi?” dedi şaşkınca. “Kızları tanımıyorum bile.” Ses tonu
fazlasıyla savunmacıydı.

“Bana pek öyle gelmedi,” dedi Özge yarım ağız.

Kuzey kendini savunmaya devam etti. “Tanıyorsam ne
olayım.”

Özge dudaklarını büzdü, ikna olmamış gibiydi.

Kuzey üsteledi. “Ciddiyim, üçünü de ilk defa görüyorum.”

Özge iç geçirip bakışlarını Kuzey’den çekti. “Ah merak
etme yakında tanışacağımıza eminim...” Gözlerini kısıp
kızların masasını izledi. “Baksana seninle tanışmaya bayağı
bir hevesliler.”

Kuzey’in dudakları küstahça kıvrılırken başını tekrar
kızlara doğru çevirdi. Şimdi daha dikkatli bakıyordu masaya.
Kızlardan biri ona el sallayınca Kuzey de halinden memnun
bir halde göz kırparak karşılık verdi. “Sanırım bu akşam bir
randevum var millet.”

Çağrı gülererek başını iki yana salladı. “Her akşam olmuyor
mu sanki?”

Özge yüzünü buruşturdu. “Yapma şunu,” diye uyardı
Kuzey’i. “Çapkın tavırlarından nefret ediyorum.”

Kuzey eğlenerek sordu. “Bundan sana ne sarı cıvcıv?”

“Rahatsız oluyorum tamam mı, bizimle birlikteyken
fermuarını kapalı tut.”

Kuzey bir kaşını kaldırdı, yüzünde alaycılık vardı. “Kızlar benden hoşlanıyorsa bu benim suçum mu? Cazibeme karşı koyamıyorlarsa ne yapabilirim söyler misin?”

Özge kollarını göğsünde kavuşturarak sertçe arkasına yaslandı. “Gerçekten pes. Egon beni dehşete düşürüyor.”

Çapkinca göz kırptı. “Bu ego değil Kuzey’in gerçekleri.”

Özge’nin ağzı açık kaldı. “Kendinden başka biri gibi bahsetmen gerçekten hastalıklı bir durum, farkında mısın?”

Kuzey pişkin pişkin sırtıttı. “Ama diğer kızlar bayılıyor.”

“O kızların tek istedikleri şey seninle birlikte olmak, okulun basketbol takımından biriyle çıkmak. Ününün peşinde koşan bir avuç budala! Seninle beraber görünüp popüler olma peşindeler, hiçbiri seni gerçekten umursamıyor. İçlerinden herhangi biriyle normal çiftler gibi zaman geçirdiğinizi hatta sohbet ettiğinizi bile sanmıyorum. Aşk yok, duygu yok. İlişkilerin öyle yüzeysel ki senin için üzüldüyorum,” diyen Özge bir anda sustu, sanki söylemesi gerekenden fazlasını söylemiş gibi rahatsızca yerinde kıpırdandı.

Kuzey artık gülmüyordu. “Belki de ben böyle ilişkilerden hoşlanıyorumdur.” Sesindeki sertlik beni şaşırtmıştı.

Özge kaşlarını çattı. “İyi! Ne istersen yap, bana ne ki zaten.”

“Aynen öyle, benim hayatımdan sana ne?” diyen Kuzey’in sesi yine sert çıkmıştı.

“Senin hayatınla ilgilenmiyorum zaten, sadece konu açıldı ve ben de yorum yaptım. Hepsi bu.”

“Umarım dediğin gibidir.”

Özge gözlerini devirdi. “Aynen öyle, bundan şüphlen olmasın.”

Derken kızlardan biri masamıza geldi, bu Kuzey'e el sallayan kızdı, gruptaki en güzel olanı. "Merhaba," dedi tatlı bir sesle. "Ben Gamze."

Özge bakışlarını kızın üzerinde gezdirirken iyice somurttu. Kuzey ise onun aksine tekrardan gülümsüyordu. "Merhaba Gamze." Altdudağını dişlerinin arasına alarak kız baştan aşağı arsızca süzdü.

Gamze'nin yanakları kızardı. "Son maçınızı izledim, çok iyi oynadınız, tebrikler."

"Teşekkürler."

"Bundan sonra hiçbir maçını kaçırmayacağıma emin olabilirsin."

Kuzey çapkınca, "Bunu duyduğuma sevindim. Senin gibi güzel taraftarlarımızın olması beni mutlu eder," dediğinde Özge sesli bir şekilde homurdandı. Başını ona çevirdiğinde elindeki peçeteyi sinirle parça parça ettiğini gördüm.

Gamze kıkırdadı. "Arkadaşlarımla merak ediyoruz da..." Arkasına dönüp oturdukları masayı işaret ederek arkadaşlarını gösterdi. "Bize katılmak ister misin, sizinle tanışmayı çok isteriz."

Kuzey kibirli bir sırıtışla tek kaşını kaldırdı. Başını yana eğerek diğer kızlara baktı, çenesini hafifçe kaldırıp selam verdi. Sonra bakışlarını yeniden Gamze'ye çevirdi. "Normalde asla geri çeviremeyeceğim bir teklif ama kusura bakmayın şu an meşgulüm." Gözucuyla Özge'ye baktı.

Gamze cilveli bir şekilde gülümseyerek şansını başka bir teklifle denemeye karar verdi. "Peki bu akşama ne dersin, sahilde parti olduğunu duydum. İstersen orada buluşabiliriz."

Kuzey genişçe sırttı. “Olur.” Telefonunu cebinden çıkarıp kıza uzattı. “Numaranı yaz, seni sonra ararım.”

Kız masasına döntünce Özge derin bir iç çekişle kahvesine uzandı, kocaman bir yudum alarak bardağı küskünce masaya bıraktı. Gözlerinde kızgınlıkla karışık kırılganlık dolanıyordu. Her zamanki neşeli halinden eser yoktu, mutsuz bir şekilde boş boş etrafa bakınıyordu. Nitekim sinirlerini bozan Kuzey’i görmezden gelmeye çalıştığı her halinden belliydi ama aralarındaki gerginliğin masada soğuk rüzgârlar estirdiği aşıkardı. Herkes bir anda sus pus olmuştu.

Kuzey bir süre sessizce Özge’yi izledikten sonra dudaklarında ağır ağır keyifli bir sırıtış belirdi. “Sen çok ama çok kıskanç bir kızsın Özge.”

Özge’nin bakışları Kuzey’i buldu. “Ne saçmalıyorsun sen?”

Kuzey hızlı bir hamle yaparak Özge’nin önündeki kahve fincanını kaptı ve dudaklarını tam da ruj izinin olduğu yere denk getirerek bakışlarını Özge’den ayırmadan kahveden uzun bir yudum aldı.

“O benim kahvemdi,” diye çıkıştı Özge. “Git de kendine kahve al, benimkini içme.” Uzanıp kahvesini geri almaya çalıştı.

Kuzey fincanı almasına izin vermedi, Özge’ye aldırmadan kahveden içmeye devam etti. “Hayır, bunun tadı çok daha güzel, başka kahve istemiyorum.” Fincanı biraz havaya kaldırıp şerefe der gibi Özge’ye göz kırptı. “İhtiyacım olan tek şey bu kahve.”

Bu sırada yanımızdan geçenleri fark eden Kuzey, Özge’yle uğraşmayı bırakıp aniden ciddileşti.

Üç kişiydiler. İkisi sarışın, diğerlerinden daha önde duran ise kumraldı. Uzun boyu, tişörtünden dahi belli olan yapılı bir vücudu vardı. Gözleri elaydı, saçları kahve tutamlar halinde alnına dökülmüştü. Küstah küstah bakan gözlerini önce Kuzey'e ardında da Özge'ye dikti.

"Selam Özge, nasılsın?"

Özge içtenlikle gülümsedi. "İyidir Volkan, sen nasılsın?"

Omuz silkti. "İdare eder diyelim ama seni görmek çok iyi geldi," dedi gülümseyerek.

Kuzey çocuğun suratına hiç bakmadan küçümsercesine lafa girdi. "Yenilgiyi hazmedemediğinizden olsa gerek," dedi dalga geçerek. "Bahse varım hâlâ skoru hatırlayıp kafayı yiyorsundur."

Volkan sinirli bir tavırla dudaklarını yalayıp güldü. "Her zaman kendini beğenmişin teki olmaya meraklısın değil mi?"

"Söz konusu senin gibiler olunca, evet." Kuzey kayıtsızca omuz silkti, kendinden fazlasıyla emindi.

"Önümüzdeki maçta sana bu laflarını hatırlatacağım, gruptan çıkan biz, arkamızdan övgüleri dinleyenler de siz olacaksınız."

Kuzey bir kahkaha patlattı. "Bir sonraki maç mı, şaka yapıyorsun herhalde, gruptaki favori takım bizim."

"Puanlar değişir." Volkan gözlerini kırpmadan kinle Kuzey'e baktı.

Kuzey alaycı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Siz mi değiştireceksiniz?"

"Evet," dedi Volkan kesin bir dille. "Birkaç maç kazanıp

ligde kısa bir süre de olsa bizim üstümüze yükselmiş olabilirsiniz ama bunun geçici bir durum olduğunu sakın aklından   ikarma. Sizi yenip hak ettiğiniz yere gönderen bizim takım olacak.”

‐Son maçta sizi g  md    m  z yerden   ıkabildiniz mi ki?‐ Kuzey bir kez daha sinir bozucu bir tavırla güldü. ardından   a  rı’ya dönerek yalandan d    n  yormu   gibi yaptı. ‐Söylesene   a  rı, Volkanlarla aramızda ka   sayı fark vardı, hatırlıyor musun? Ben bir yerden sonra saymayı bırakmıştım da.‐

Ortam iyice gerildi. Özge’yle olanları temkinli bir şekilde izliyorduk, zira atışmalarının harareti gittikçe artıyordu. Özellikle de şu Volkan denilen   ocuk    keden patlamak üzereydi. Fakat hem Kuzey hem de   a  rı alaycı tutumlarını koruyorlardı. Sanırım çocuğu kızdıran da bu rahat tavırlarıydı.

  a  rı eğlenerek sırttı. ‐Kırk iki sayı vardı, fena yenilmişlerdi.‐

Kuzey acımasızca sorularına devam etti. ‐Oyunu         lerle almıştık değil mi?‐ Başparmağı ve işaretparmağıyla çenesini ka  ıdı. ‐Ka          ge  irmi  tım... Onları sahada mahvedecek kadar mı?‐

Bu s    ler Volkan’ın tepesini attırdı. ‐Siktir git!‐ Artık Kuzey’e, onu hemen şuracıkta öldürmek ister gibi çökeli bakıyordu.

Aralarında her an birbirlerine saldırıp kavga edeceklermiş gibi bir hava esmesi beni cidden endişelendirmeye başlamıştı. Tedirgin bir şekilde   zge’ye baktım. O da en az be-

nim kadar endişeliydi ancak ikimiz de ne yapacağımızı bilemiyorduk.

Kuzey keyifle güldü. “Bir sonraki maç için sabırsızlanıyorum, yine çok eğleneceğiz.”

Volkan sinirle kaşlarını çattı. “Neyi bekliyoruz ki,” derken yumruklarını yavaşça sıktı. “Şimdi hesaplaşmaya ne dersin, teke tek?”

Kuzey bakışlarını çocuğun yumruk olan eline indirdi, ardından bir kaşını kaldırıp alaycılığını sürdürdü. “Teklifini pas geçiriyorum,” dedi ilgisizce. “Bugün iki güzel kızla beraberken kavga etmeye hiç niyetim yok.”

“Kavga etmeyeceksiniz!” Özge panikleyerek araya girdi. “Volkan lütfen gidin buradan, çok uzadı bu saçma muhabbet.”

Çocuk sakinleşmek istercesine derin bir soluk alıp bakışlarını Özge’ye çevirdi. “Asabımı bozuyor arkadaşın!”

“Senin ne hissettiğini umurumda değil,” dedi Kuzey alayla.

“Kuzey kapat çeneni!” diye çıkışan Özge bir kez daha aralarına girmeyi denedi. “Volkan gidin artık. Lütfen, rica ediyorum.”

Çocuk bir an tereddüt etse de, “Sırf senin için gideceğim Özge...” deyip bakışlarını Kuzey’e çevirdi. “Bu iş burada bitmedi, yakında seninle görüşeceğiz.”

Kuzey sadece sırtıtmakla yetindi, fazlasıyla alaycı davranması Volkan’ı kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Özge rahatlayarak gülümsedi. “Teşekkürler Volkan. Hiç değilse içinizden birinin aklını başına toplaması güzel.”

Volkan biraz yumuşayıp Özge'ye hafifçe gülümsedi. "Bana bir kahve borçlandın."

"Tamam, konuşuruz sonra." Özge çocuğu sabırsızca geçiştirdi, bir an önce gilmelerini istiyordu.

Kuzey'in alaycı tavırları yerini ânında rahatsızlığa bıraktı. "Kimseye borçlandığın yok. Unut o kahveyi sen." Ses tonunda sert bir katılık vardı.

Özge kaşlarını çatı. "Yeter Kuzey, kavga etmenizi istemiyorum tamam mı, lütfen konuşma artık."

"Eğer kavga istiyorsa, benden âlâsını alır."

"Yapma şunu!" Özge bezgince nefesini bıraktı. "Aranızdaki sorun her neyse sahada yüzleşin. Burası yeri değil. Ayrıca havada uçuşan yumruklar ya da hırgür hiçbir şeyin çözümü olamaz. Bunu o kalın kafanıza sokun." Özge yalvarcasına Kuzey'e baktı. "Lütfen Kuzey, söylediklerimi ciddiye al."

Kuzey bir an duraksadı, sertçe yutkundu, ardından hafifçe yüzünü buruşturup iç geçirerek homurdandı. "Peki, öyle olsun."

Volkan ilgiyle bir Kuzey'e bir Özge'ye baktı, sanki Kuzey'in bir açığını yakalamış gibi bakışlarından bir uğursuzluk geçti.

"Bak ne diyeceğim Özge," dedi yeniden o küstah tavrını takınarak. "Neden bizim masaya gelmiyorsun, biraz sohbet eder bir şeyler içeriz ha, ne dersin?"

Özge baştan savarcasına elini salladı. "Tamam, bakarız, belki birazdan uğrarım. Şimdi gidin lütfen, hadi güle güle," dediğinde Kuzey'in yüzü memnuniyetsizlikle karardı. "Öyle bir şey olmayacak."

Özge şaşkınca ona baktı. “Benim adıma sen karar veremezsin Kuzey.”

Kuzey öne eğilerek baskı yaparcasına Özge’nin gözlerinin içine baktı. “Karar verdim bile. Gitmeyeceksin. Bitti.”

Kuzey ve Özge dik dik bakışırken Volkan’ın yanındaki çocuklardan biri yanına yanaşıp, “Sen de istersen gelebilirsin.” dedi yalnızca benim duyabileceğim bir sesle. “Seninle tanışmak güzel olurdu.”

Oturduğum yerde rahatsızca kıpırdanırken bakışlarımı kaçırdım. Neden benimle ilgilenmişti ki sanki. Birinin ısrarla bana bakması beni fena halde geriyordu ve bu çocuk geldiğinden beri gözlerini üzerime dikmişti!

Çağrı dikkatle beni izlerken, “Neler oluyor?” diye sordu agresif bir fısıltıyla.

Şaşırmıştım. “Anlamadım?”

Bakışlarına soğukluk çöktü. “İbrahim sana ne dedi?”

Neydi bu tavır şimdi?

Kaşlarımı hayretle yukarı kaldırdım. “Bir önemi yok... Boş ver.”

“Söyle,” dedi ısrar ederek. “Bilmek istiyorum.” Çenesi gerilmişti.

Şaşkınlıkla öylece kalıverdim. Çağrı, neden bir anda böyle kaba ve sert davranmaya başlamıştı, algılayamıyordum.

İbrahim, Kuzey’e bakıp güldü, ardından bize döndü. “Eee ne diyorsunuz kızlar, var mısınız bizimle vakit geçirmeye? İsterseniz başka bir yere de gidebilirsiniz,” diye teklifini yineledi.

Çağrı ölümcül bir sakinlikle gözlerini çocuğa çevirdi. “Yoklar,” diye cevap verdi bizim yerimize.

Çocuk sırtıttı. "Sana sormadım. Bırak da cevabı kızlar versin."

Çağrı'nın gözlerine tehlikeli bir karanlık çöktü. "Son söz bana ait ve gelmiyorlar. Şimdi gidebilirsiniz," dedi aynı ölümcül sakinlikle.

Gözlerimi kırpıştırarak Çağrı'ya bakakaldım. Bir anda değişmesi, adeta farklı birine dönüşmesi beni hazırlıksız bırakmıştı. O an masanın üzerinde duran elinin titremesi bıkıkatimi çekince bu durumu garipseyerek kaşlarımı çattım. Elini yumruk yaparak masanın altına saklayıp titremesini izlemeye çalıştım ama nafileydi, vücut dili kendini ele veriyordu ve her şey oldukça tuhaf bir hal almaya başlıyordu.

Kuzey ve Özge göz göze gelip kaygıyla bakiştılar. Aramızda anlamadığım sözsüz bir iletişim geçti.

Özge hemen araya girdi. "Evet, gelmiyoruz. Gider misiniz artık, rahatsız olmaya başladık. Gidin!" Bakışlarını Volkan'a çevirdi. "Volkan gideceğinizi söylemiştin, sözünü tuttuğun."

Kuzey de Volkan'a bakarak konuştu. "Hadi yürüyün bakalım, gitme vaktiniz çoktan geçti."

Bu halleri Volkan'ı ve ısrarla bana bakan İbrahim'i eğlendirmişe benziyordu. "Şu an için gitmekten vazgeçtim," diyen Volkan yüzüzce boş olan sandalyelerden birine geçip oturdu, İbrahim de başka bir sandalye çekip yanıma geldi. Başını bana çevirip, "Ben de vazgeçtim, mavişle konuşmadan hiçbir yere gitmiyorum," diye ekledi. Diğer çocuk ise kollarını göğsünde kavuşturup sinsi sinsi sırtıttı. Adaslarının Kuzey ve Çağrı'yı zalimce kıskırtmalarını iyile izliyordu.

Huzursuz olarak Özge'ye baktım.

Özge'nin kaygılı bakışları Çağrı'nın üzerindeydi, tıpkı Kuzey'in de olduğu gibi. İkisi de fazlasıyla tedirgin görünüyordu. Çünkü Çağrı'nın sakin duruşunun aksine gözlerine yerleşen uğursuzluk tüyler ürperticiydi ve bakışlarını bir an olsun yanımda oturan İbrahim'den ayırmıyordu. Oysa onu tanıdığım kadarıyla bu şahit olduklarım onun mizacına tersti.

Burada neler oluyordu böyle, hiçbir anlam veremiyordum.

Çağrı yavaşça, "Kalk masadan," dedi İbrahim'e, sakin çıkan sesinin altında tehditkâr bir ton yatıyordu.

Çocuk hiç oralı olmadı. "Hayır."

Kuzey sıkıntıyla soluğunu bıraktı. "Git İbrahim, şansını zorlama," dedi uyarıcasına.

İbrahim yalnızca sırtlamakla yetindi. "Gitmezsem ne olur?"

Çağrı sakince, "Rahatsız edildiğimde hiç hoş tepkiler vermem," diyerek kendi sandalyesini usulca geriye çekip yakıcı bir tehlikeyle ayağa kalktı ve sandalyeyi havaya kaldırdığı gibi İbrahim'in kafasına indirdi.

Kuzey okkalı bir küfür savurdu.

Dehşet dolu bir çığlık atarak masadan kalktım. Sonrası ise tam bir felaketti!

Herkes bir anda masadan fırlayıp birbirine girdi, Özge de benim gibi panikle çığlık atmaya başladı. Kafedekiler telaşla birden ayaklandı, etraf iyice karışınca acayip bir karmaşa oldu. Çığlıklar gittikçe yükseliyor, yumruklar acımasızca havada uçuşuyordu.

Özge'nin ağladığını konuştuğu zaman fark ettim. "Çağrı ne olur yapma. kendine gel." derken hıçkırıklarla ağlıyordu. Ardından Kuzey'e doğru koştu. "Kuzey ne olur, bir şeyler yap. Çağrı'yı kaybetmek istemiyorum yine."

Ben de Çağrı'nın yanına koştum. "Çağrı." dedim titrek bir sesle. "Dur lütfen. Kavga etmeyin."

Hem deli gibi korkuyor hem de telaştan ne yapacağımı bilmiyordum. Keşke Eylül burada olsaydı, o kesin ne yapacağını bilirdi!

Ama ben... ben yalnızca korkuyordum.

Çağrı beni duymadı. Algısını her şeye kapatmıştı, kimse onu durduramıyordu. Tüm yaşananlar cehennemden bir sahne gibiydi. Korkudan kulaklarım uğulduyordu. Kaskatı kesilmiştim. Gözlerim iri iri açılırken dehşetle Çağrı'yı izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Çağrı ardı ardına İbrahim'i yumruklarken ona müdahale etmek isteyen garsonlardan biri arkasından yaklaştı, fakat hamlesini hemen fark edip adamın kolunu yakaladı, öne doğru büktü ve diziyile sertçe yüzüne vurarak burnunu kırdı. Ellerini suratına kapayan garson dizlerinin üzerine düştüğünde Çağrı yine İbrahim'in üzerine doğru hamle yaptı.

İbrahim'in durumu çok kötü görüldüğü için bu kez arkadaşları araya girmeye çalıştı fakat Çağrı hiç zorlanmadan onu da engelledi, bel boşluğuna öyle sert bir şekilde yumruğunu geçirdi ki çocuk iki büklüm yere yığıldı.

Ellerimi ağzıma kapatarak çılgılığımı bastırdım. Her şey daha da kötüye gidiyordu!

Kuzey, Çağrı'ya doğru bir hamle yapmak istese de Volkan

buna izin vermiyordu. Ardından başka bir garson daha Çağrı'yı tutmaya çalıştı ama onu da bir yumrukla başından savuşturmayı başardı. Hemen yine İbrahim'in yanına gitti, bitmeyen kini ürkütüyordu. Yarı baygın olan İbrahim, Çağrı'yı durduracak hiçbir şey yapamıyordu, Çağrı'nın da zaten bunu umursadığı yoktu, adeta transa girmişçesine bir ölüm makinesine dönüşmüştü.

Aman Tanrım! Acilen bir şeyler yapmam gerekiyordu! Aksi halde çocuğu öldürecekti.

Hızla ona doğru koştum. "Çağrı dur, yapma, bırak onu," diyerek elimi omzuna koydum. "Bayıldı çocuk görmüyor musun!"

Çağrı gerildi, dokunuşum hiç hoşuna gitmemişti. "Sen karışma bu işe," dedi alçak sesle.

Tavrı karşısında şaşkınlığım devasa bir boyuta ulaştı. "Delirdin mi sen," diye çıkıştım. "Öldürmek mi istiyorsun onu!"

Çağrı'nın dudakları buz gibi bir tebessümle hafifçe kıvrıldı. "İstiyorsam ne olacak, beni durduracak mısın?" Kolumu sıkıca tutarak beni hızla kendine çekince irkildim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum hayretle. Gözlerim yanmaya başlamıştı. "Bırak beni."

Duygusuz gözlerini gözlerime dikti, "Sen Çağrı'nın kafasını karıştırıyorsun." Bakışları karardı, neredeyse bir vahşi gibi görünüyordu. "Belki de önce seninle ilgilenmeliyim."

Artık gözlerime biriken yaşları hissedebiliyordum. Gözyaşlarımı ne kadar savuşturmaya çabalasam da ağlamak üzereydim. Çağrı'nın o kontrolden çıkan davranışlarıyla

Tehlikeli Görev

nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum. O kadar korkuyordum ki Eylül'ün bir yerlerden çıkıp gelmesi ve bana yardım etmesi için dualar ediyordum.

Bileğimi sert bir şekilde sıkınca acıyla inledim, kolumu ondan kurtarmaya çalışarak çekiştirdim. "Çağrı lütfen bırak kölemini, beni korkutuyorsun," dedim zar zor çıkan bir sesle.

Zihnimde tehlike çanları çalıyordu. Benim tanıdığım ilgili ve kibar Çağrı bu çocuk olamazdı. Burada kavga eden, insanlara zarar veren, bana kaba davranan hatta canımı yakan başka biriydi. Bir anda acımasız birine dönüşmüştü, insanlara inanamıyordum. Onunla ilgili hissettiğim her şey ansızın tepetaklak olmuştu, birlikteyken bana gösterdiği nazımı tavırları şimdi sorgulamadan edemiyordum. Zihnimde büyük bir kaos yaşanıyor, Çağrı sanki iki farklı kişiliğe sahipti ve birbirinin tam tersi davranışlar sergiliyordu.

"Çağrı... canım acıyor."

Gözleri uğursuz bir parıltıyla parladı. "Üzgünüm bebeğim ama ben Çağrı değilim, ona şu an ulaşamazsın, boşuna uğraşma," dedi derinden gelen alaycı bir sesle.

Yüzümü sıkıp suratına indirecek gibi oldum ama gözümün yalnızca kısıp bir itiraz mırıltısı döküldü. "Sen ne diyorsun... Ben Çağrı değilim de ne demek..."

Karanlık bir gülüşle, "Özge'nin yanına dön," diyerek sert bir şekilde beni geriye doğru itti, öyle ki dengemi kaybederek yere düştüm. Katıksız bir korku bedenime hücum ederken gözümün içinden acı dolu bir inilti koptu.

Çok incinmiştim. Bacaklarımı zorlayarak yerde geri geri sürerken gözlerimi kırıştırdım. "Çağrı..." dedim hayretle.

“Sana neler oluyor böyle?” Hiç acımadan beni kabaca yere doğru savurduğuna inanamıyordum.

Yaptığı şeyi fark ettiği anda yüzündeki ifade bocalar gibi oldu ama hâlâ başka biri gibi görünüyordu.

“Neden bana bu şekilde davranıyorsun?” dedim üzgünce fısıldayarak. “Sen...” Bir an duraksadım, artık gözyaşlarım hızla yanaklarımdan süzülüyordu. “Sen böyle biri değilsin.”

Özge aniden Çağrı’nın yanına geldi, ellerini Çağrı’nın omzuna koydu. Dikkatle gözlerinin içine bakarken onun da ağladığını fark ettim. “Çağrı, iyi misin?”

Çağrı haşın bir şekilde sırtıttı. “Çağrı burada değil bebeğim, üzgünüm.”

Özge endişeyle altdudağını ısırdı, sanki korkarmışçasına birkaç adım gerileyerek uzaklaştı. “Çağrı beni dinle, orada olduğunu biliyorum, onunla mücadele et, sakın ona teslim olma, ne olur bize geri dön.”

Çağrı duyduğu bu sözler karşısında eğlenerek güldü, fakat gülüşü buz gibi soğuktu. “Aradığınız kişiye şu an ulaşamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyin.”

Özge korkuyla inledi. “Tanrım!” dedi yine birkaç adım gerileyerek. “Kuzey, hemen buraya gelmen gerek!” diye bağırdı yardım dilercesine.

Kuzey hızla yanlarına gitti. Çağrı’nın yüzüne bir yumruk geçirdi, ardından omuzlarından tutarak onu kabaca sarstı. “Kendine gel! Bununla savaşıyorsun!”

Çağrı’nın yüzündeki saf kötücül ifade yavaşça silinirken yerine şaşkın ve kaybolmuş bir ifade yerleşti. “Ben...” Duraksadı. “Ben ne yaptım?”

Kuzey rahat bir nefes almışçasına soluğunu bıraktı ve ellerinin Çağrı'nın üzerinden çekti. "Bir an geri dönme-yeceksin sandım dostum..."

Çağrı boş boş bakarken, "Her şey kontrolden çıktı değil mi," diye fısıldadı ruhsuz bir sesle. Sertçe yutkunup ellerini saçlarına daldırdı ve öfkeyle saçlarını çekti. "Ben... Kahretsin! Birine zarar verdin mi?"

Özge başını iki yana sallayarak yanına yaklaştı. "Birkaç kişiye epey hırpaladın," dedi dürüst bir şekilde. "Umarım halledilmeyecek kadar sıkıntı çıkmaz. Sen şimdi bunları dert etme, tamam mı, artık bizimlesin, şimdi sadece sakinleşmeye çalış. Bizimle kal."

Çağrı büyük bir üzüntüyle iç geçirdi. "Bu durumla artık baş edemiyorum, gerçekten çok zorlanıyorum," dedi yılgın bir sesle.

"Geçecek, yalnızca bana odaklan. Sakin kalmaya çalış ne olursun. Üstesinden gelebilirsin."

Çağrı sıkıntıyla ellerini yüzünde gezdirdi. "Her şeyi batırdım değil mi?"

"Hayır, hayır... Sorun yok. Güven bana halledeceğiz her şeyi." Özge tereddütle, "Bugün ilaçlarını almadın mı?" diye sordu.

Çağrı sessizce, "Hayır," derken ellerinin yine şiddetli bir şekilde titrediğini fark ettim. "O hapları kullanmak istemiyorum artık," dedi alçak sesle. Yüzünde hüsrana dolu bir ifade belirdi.

Özge endişeyle kaşlarını çattı. "Çağrı lütfen, ilaçları almayı bıraktığını söyleme bana. Onlara ihtiyacın var."

Çağrı üzgün üzgün Özge'ye baktı. "Yok. İnan bana bir süredir iyiydim..."

Özge anlayışla, "İlaçlarını almazsan eğer bu hastalık seni mahvedecek," dedi canı yanıyormuşçasına. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Çağrı ikilemde kalmış gibi başını iki yana salladı, kafasının içinde zorlu bir mücadele yaşanıyor gibiydi. "Anlamıyorsun! Kendim baş edebilirim."

Kuzey otoriter bir biçimde lafa girdi. "Baş edemediğin ortada işte!"

Düştüğüm yerden yavaşça kalkınca bacağımdaki acıyla nefesimi tuttum, canım çok yanıyordu ve buna ek olarak içimdeki panik de kalbimi sıkıştırıyordu. Kendimi derin derin nefes almaya zorladım ama nafileydi, kalbimi saran panik duygusu hiç gitmeyecekmiş gibi orada duruyordu.

Yerimden doğrulur doğrulmaz Çağrı başını çevirince göz göze geldik. "Yağmur..." dedi usulca.

Yutkundum. Omurgamdan aşağı yoğun bir ürperti inerken geriye doğru adım attım.

Çağrı gözlerini kısıtı, birkaç saniye boyunca ifadesiz bir şekilde yüzüme baktıktan sonra yine bakışlarında bir şeyler değişti, bir kez daha eskisinden farklı biçimde, ruhsuz ruhsuz bakmaya başladı.

Tanrım! Bana yardım et!

Birden tamamen bana döndü. Yüz ifadesindeki donuklukta hiçbir değişme olmadı, öyle karanlık bir hali vardı ki bu halleri içimi korkuyla yakıyordu.

Dehşet hissi iliklerime kadar işleyerek beni titretince aniden bir karar verdim; hemen buradan gitmem gerekiyordu!

Tehlikeli Görev

Çağrı birkaç kalp atımı süresi boyunca her hareketimi dikkatle izledikten sonra dudaklarında tekinsiz bir tebessüm oluştu, yanıma yaklaşmak için bir adım attı.

Özge telaşla kolunu tutup onu durdurdu. “Çağrı dur, sonradan pişman olacağın şeyler yapma.” Ardından endişeyle bana bakıp hızlıca ekledi. “Yağmur, gitsen iyi olur.”

Gözlerimi Çağrı’dan alamadım. “Siz az önce neyden bahsediyordunuz, Çağrı’nın nesi var?” dedim zayıf bir sesle.

Çağrı’nın merhametten yoksun gözleri gözlerimi delip geçti. “Sen çok meraklı bir kızsın, değil mi?” Sanki ses tonu bile başka birine ait gibiydi. Hareketleri, bakışları her şeyiyle hiç tanımadığım, yabancı biri duruyordu karşımda.

Bakışlarım Özge ile Kuzey arasında gidip geldi. “Burada neler oluyor?” diye sordum olanlara bir anlam vermeye çalışarak. “Tüm bunlar ne demek oluyor, Çağrı neden böyle garip davranıyor?”

Çağrı ürktütücü bir keyifle güldü. “Neden yanıma gelmiyorsun bebeğim, gel de benimle oyna.”

Özge çaresizce bağırdı. “Yağmur git!”

İrkilerek geriledim. Sesinde hem korku hem de yoğun bir panik havası vardı.

“Hemen gitmen gerek! Koş!”

Nabzım kulaklarımda atarken bu sefer uyarısını ikiletmedim. Elimden geldiğince hızla koşarak oradan ayrıldım. Onları bırakıp kaçıp gittim. Omzumun üzerinden arkaya bakmaya dahi ödüm kopuyordu. Kalbim gümbür gümbür göğüs kafesimi zorlarcasına atarken boğazım panikle kuru-muştu. Hıçkırıklarla ağlarken nefesim tıkanıyordu.

Mihri Mavi

Gözyaşlarımı durduramıyordum, perişan bir halde olsam da hiç durmadım, kalan tüm gücümle bacaklarımı zorladım ve bir an önce eve varmak için deli gibi koşarak az önce yaşanan kaosu geride bırakmaya çalıştım.

*Kimsenin seni kurtarmasını bekleme,
sen güçlü durup kendini koru!*

Yağmur ağlayarak kapıdan içeri girdiğinde onu perişan ve dağılmış bir halde görmek beni dehşete düşürmeye yetmişti. Korku yüklü yüzündeki gözyaşları yanaklarından ardı ardına süzülürken kalbim hızla atıyor, arkadaşım için hissettiğim endişe dalga dalga içimi dağlıyordu. Yağmur'u daha önce hiç bu kadar perişan görmediğimden dolayı deli gibi panikledim ama ağzından çıkan o tek kelimeyi duyduğum anda endişem yavaş yavaş solmaya başladı ve tüm hissettiklerim yakıcı bir öfkeye dönüşmekte gecikmedi.

Yağmur hıçkırıklarının arasından güçlükle nefes alırken, Çağrı, demişti... Başına her ne geldiyse bunun sorumlusu Çağrı'ydı!

Alperen, Çağrı'nın adını duyduğu anda bir küfür savurarak telefonunu cebinden çıkardı, bir yandan birini ararken hiçbir şey söylemeden hızla evden çıkıp gitti.

Yağmur histerik bir şekilde ağlamaya devam ediyordu. "Eylül, her şey çok korkunçtu... Ne yapacağımı bilemedim. Sonra Özge geldi, gitmemi söyledi... Ben de eve kadar koştum..." diye hızlı hızlı, telaşla konuştu.

İçim burkulurken kolumu Yağmur'un omzuna sardım ve onu salona doğru götürdüm. "Tamam sakin ol, güvendesin. Geçti artık, evdesin." Birlikte koltuklardan birine geçip oturduğumuzda onu rahatlatmak için şefkatle kolunu okşadım. "Ağlama artık bak ben yanımdayım."

Ağlaması biraz olsun azalırken bütün vücuduyla bana yaslandı. Dış kapının sertçe kapandığını duyduğumda başımı yana doğru çevirdim, Toprak kapının önünde durmuş kuşkulu gözlerle bizi izliyordu. Alperen gittiği için saklandığı yerden çıkmıştı.

"Ne oldu, niye ağlıyorsun sulugöz?" diye sordu duygusuzca fakat gözleri bir anlık Yağmur'a kaydığında çenesini sıktığını gördüm, onu bu halde görmekten rahatsız olmuştu.

Gözlerimi Toprak'tan çekip Yağmur'a baktım. "Neler oldu Yağmur, neden bu haldesin, Çağrı sana bir şey mi yaptı?" Yapabileceklerini düşündürken tedirginlikle yutkundum.

Toprak yanımıza gelip dikkatle karşımızdaki koltuğa oturdu, kaşlarını çatarak gözlerini Yağmur'un üzerine dikti. Her ne kadar umursamıyormuş gibi görünse de cevabı benim kadar merak ettiği aşıkardı.

Yağmur elinin tersiyle yanaklarını silerken oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. “Çağrı’ya aniden bir şey oldu, birden kişilik değiştirdi resmen... Çıldırılmış gibiydi... Onu tanıyamadım, korkunçtu,” diye fısıldadı üzgünce.

“Ne demek istiyorsun?” Merakım gittikçe artıyordu.

“Kafede kavga çıktı.”

“Neden?”

“Durup dururken oldu... Çağrı çok farklı davranmaya başladı, bir çocuğu neredeyse döverek öldürecekti. Onu durdurmak istedim ama beni yere itti...” Yağmur yaşlarla dolan gözlerini gözlerime kilitleyerek ciddi bir sesle sözlerine devam etti. “Çağrı acımasız birine dönüştü. Bana bilerek zarar verdi Eylül... Hatta daha fazlasını da yapmak üzereydi ama Özge ona engel oldu, üzerime gelirken onu durdurdu.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Üzerine titrediği Yağmur’u incitmiş miydi, ona prensesler gibi davranan Çağrı bir anda değişerek Yağmur’a zarar mı vermişti gerçekten?

Toprak neşesizce güldü. “Sen de korktun ve ağlayarak kaçtın öyle mi? Her zaman yaptığın gibi korkaklık ettin! Hiç şaşırmadım doğrusu.”

Kızgınlıkla, “Toprak!” diye uyardım onu. “Kendi iyiliğin için çabuk kapat çeneni!”

O da kızgınlıkla bana baktı. “Ne var, gerçekler ağır mı geldi? Orada kalıp mücadele etmek yerine vazgeçip kaçmış işte. Budala!”

Haklıydı fakat şu an bunu konuşmanın zamanı değildi. “Görmüyor musun kız ne kadar kötü durumda, sen de üstüne gitme, anlayışlı ol.”

Sinirle ayağa kalktı. Kaşlarını çatarak dik dik Yağmur'u baktı. "Lanet olasıca küçük bir kızıdan bile betersin, biraz büyü artık!"

Yağmur afallayarak gözlerini kırıştırdı. Toprak'ın tepkisine oldukça şaşırmıştı.

Hızla ayağa kalkıp Yağmur'u savunmaya geçtim. "Sözlerine dikkat et Toprak! Acımasız davranmanın hiç sırası değil," dedim uyarırcasına.

Hırsla bana döndü. "Yağmur'u korumaktan vazgeç! Sen de haklı olduğumu biliyorsun!"

Toprak konuşurken gözücuyla Yağmur'a baktım, oturduğu yerde iyice sinerken ürkek gözlerle Toprak'a bakıyordu. Aramızda gergin bir sessizlik olduktan sonra konuştu.

"Toprak doğru söylüyor Eylöl, bütün söylediklerinde haklı. Sefil bir haldeyim," diye mırıldandı kederli gözlerle.

Toprak öfkeyle konuşmaya devam etti. "Kaç yıl eğitim aldın, cevap ver?" dedi Yağmur'a haykırırcasına. "Yılın her günü, saatlerce olumsuz koşullarda hayatta kalmak üzere eğitildik. Bunun için miydi her şey, hiç mi bir şey öğrenemedin? Buraya kadar koşup ağlamak yerine kendini savunamadın mı?"

Yağmur, Toprak'ın gözlerine daha fazla bakmaya cesaret edemeyerek bakışlarını başka tarafa kaçırdı. "Özür dilerim... Ben donakaldım... Hiçbir şey yapamadım..." Utançtan yanakları kızarmıştı.

"Yüzüme bak," diye bağırdı Toprak. "Uyan artık, hayat zorlu bir yer! Kendi ayaklarının üzerinde duracaksın! Kimsenin seni kurtarmasını beklemeyeceksin, sen güçlü durup

kendini koruyacaksın! Bir an önce silkelen ve kendine gel!
Özeleştirimini yap, ağlayıp sızlanmak yerine yıllardır aldığın
eğitimin hakkını vermeye başla!”

Yağmur’un omuzları gerildi ama neyse ki gözlerini
tekrar Toprak’a çevirecek cesareti buldu kendinde. Güçlkle
yutkundu. Gözyaşları usul usul yanaklarından akıyordu.

“Yapmak zorunda olduğumuz işin ciddiyetinin farkında
mısın? Kes şimdi ağlamayı da toparlan hemen. Kendine
birazcık saygın olsun! Anladın mı beni?”

Yağmur yavaşça kafasını salladı.

İkimiz de Toprak’ı anlamıştık, hem de çok iyi.

Beklenmedik ittifak!

Sabah yeni bir güne uyandığımda evin içindeki gergin sessizlik uğursuz bir bulut misali üzerime çöktü. Bir gün önce yaşananların huzursuzluğu zihnimi esir alırken yatağımdan apar topar kalkıp hole çıktım. Evin sessizliği beni boğuyordu. Bakışlarım hemen Yağmur'un odasına kaydı, kapısının hâlâ kapalı olması canımı sıkıyordu. Oysaki her gün erkenden kalkan hep o olurdu, bugün bir farklılık vardı. Kuşkuyla kaşlarımı çatarak odasına doğru hızlı adımlarla yürüdüm, kapıyı bir kez tıklattıktan sonra da cevap beklemeden içeri daldım.

"Yağmur?" diye seslenerek ayakucuna oturdum. "Hadi uyan."

"Uyanmak istemiyorum," diye sızlandı ve üzerindeki yorgani kafasına kadar çekti. "Yataktan çıkmak istemiyorum."

Yorgana asılarak başından çektim. “Hadi ama çocukluk etme, kalk artık. Derse geç kalacağız.”

“Okula da gitmek istemiyorum,” diyerek sızlanmayı sürdürdü. “Hiçbir şey yapmak istemiyorum.” İyice somurttu.

Sıkılarak ofladım. “Saçmalama.” Yorganı tamamen çekip üzerini açtım. “Kalk diyorum sana.”

Bana doğru döndü, ağlamaktan göz altları mosmor olmuş, gözleri ise kızarmıştı. “Lütfen Eylül beni yalnız bırak. Kendimi çok kötü hissediyorum.”

Dün sanki hiçbir şey olmamış gibi davranarak sakince sordum. “Niyeymiş o?”

Yüzü asıldı. “Sanki bilmiyorsun...” dedi üzgünce. Ardından doğrularak yatağında oturdu. “Dün Toprak haklıydı. Ben zayıfım, güçsüzüm, âcizim. Acınacak haldeyim.”

İçimi çektim. “Acınacak halde değilsin, Toprak biraz densizlik etti o kadar, sanki onu tanımıyorsun, her zamanki acımasız hali işte. Kim takar onun düşüncelerini. Defolup gitsin.”

Beni kandırmaya çalışma dercesine kaşlarını yukarı kaldırdı. “Toprak’ın söylediği her şey doğrudu, itiraf edemiyorsun ama sen de bunun farkındasın, biliyorum Eylül. Beceriksizliğimin ben de farkındayım ancak istesem de yapamıyorum. Sizler gibi korkusuz olamıyorum, en ufak bir tehlikede geri çekiliyorum, çoğu şeye cesaret edemiyorum. Kabul edelim artık, sizin gibi her durumda güçlü kalamıyorum.”

Anlayışla kolunu okşadım. “Yapma Yağmur, böyle konuşma, kendine haksızlık ediyorsun.”

Gözleri hafifçe doldu. “Ben artık incinmek, ağlamak,

korkmak ya da bir şeylerden kaçmak istemiyorum.” Ellerini tutup içtenlikle sıktı. “Senin gibi Toprak gibi olmak istiyorum Eytül... Ne olur bana yardım et. Kurtulmak istiyorum bu zayıf halimden.”

Şefkatle kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım ve daha fazla kendisine acımasına izin vermeyerek konuşmasını vanda kestim. Kulağına söz verircesine fısıldadım.

“Ben seni olduğun gibi seviyorum. Değişmek zorunda değilsin, sen zaten güçlü bir kızsın yalnızca kendine güvenmen gerek, gerisi kendiliğinden gelecek inan bana.”

Geri çekilip gözlerimin içine umutla baktı. “Gerçekten mi, doğruyu mu söylüyorsun, ben de sizin gibi güçlü müyüm?” diye sordu.

Saçlarını okşadım. “Tabii ki. Dediğim gibi kendine güven. Her şey senin elinde. Ayrıca herkesin güçlü yanı farklıdır, benimki ki her insanın kendine özgü yetenekleri ve becerileri vardır. Senin gücün de farklı konularda ortaya çıkıyor, lütfen artık kendini küçümseme olur mu?”

Hafifçe tebessüm etti. “Tamam.”

Yataktan kalktım. “Güzel. Şimdi dediğimi yap, hazırlanmaya başla.”

Yağmur’u odasında yalnız bırakarak ben de okula gitmek için hazırlanmak üzere kendi odama geçtim, sonra da Yağmur’u beklerken bir şeyler atıştırmaya karar vererek mutfağa indim. Acayip acıkmıştım zira karnım guruldamaya başlamıştı.

Mutfağa girdiğim an Toprak’ı görmemle bir an boş bulunup irkildim. Ödümü koparmıştı.

“Beni korkuttun.”

Buzdolabının önünde durmuş meyve suyu içiyordu. “Etrafta sinsi sinsi dolaşma sen de.” Ses tonu fazla kayıtsızdı.

Buzdolabının kapağını kapatıp yüzünü bana döndüğünde hayretle gözlerimi açtım. Çünkü yanağında kocaman bir morluk vardı.

“Ne oldu sana böyle?” diye sorarken hayretim sesime de yansımıştı.

Tembelce tezgâha yaslandı. “Ne olmuş?” diyerek tersledi beni.

“Kavga mı ettin?”

“Sana ne bundan?”

Teslim olurcasına ellerimi havaya kaldırdım. “Sakin ol şampiyon sadece merak ettim.”

“Etme,” diye çıkıştı sertçe. “Benimle ilgili hiçbir şey seni ilgilendirmesin.”

Gözlerimi kısıtım. Oldukça ilginçti.

“Tamam,” dedim kelimeyi uzatarak. “Bugün ters tarafından kalktın herhalde. Sana bulaşmasam iyi olur.”

Sinirle gözlerini devirdi. “Okula gidiyor muyuz gitmiyor muyuz?” Bakışları buz gibiydi.

“Gidiyoruz tabii ki.”

“Acele edin o halde.” Kapıya doğru yönelip mutfaktan çıktı.

Okula vardığımızda daha arabayı park etmeden Toprak suratsız bir şekilde, “Beni burada bırak,” diyerek arabadan inmek istedi.

“Pekâlâ.”

Bugün kesinlikle havasında değildi, yol boyunca da hiç konuşmamıştı zaten oysaki her daim iğneleyici sözleriyle bizi rahatsız etmeye bayılırdı.

Park yerine yöneldiğimde Toprak'ın garip hallerini düşünmekten vazgeçip aklıma gelen şahane fikirle kocaman sırttım ve hiç vakit kaybetmeden geçen gün Alperen'in arabasını gördüğüm yere doğru sürdüm. Eğer henüz gelmemişse surf onu deli etmek için onun yerine park edecektim. Arabasının yerinde benimkini gördüğünde sinirleneceği kesindi. Zafer kazanmışçasına içimden kıs kıs güldüm, onu kışkırtmak acayip eğlenceli olacaktı.

Tam amacıma ulaşip arabayı park etmek üzereydim ki Alperen'in arabasıyla burun buruna gelince ani bir fren yapmak zorunda kaldım, o da hemen durmuştu.

Başını hafifçe eğerek memnuniyetsizce yüzüme baktı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye sorarken ses tonu kara gözleri kadar soğuktu.

Onu takmadım. Yapay bir sevimlilikle gülümseyerek yanında oturan Özge'ye el salladım. "Günaydın," dedim tatlı tatlı.

Özge de gülümseyerek cevap verdi. "Günaydın."

"Nasılsın Özgecim?"

"İyidir ya sen?"

"Süperim!" dedim neşeyle.

Özge hafif bir endişeyle Yağmur'u süzdü. "Günaydın Yağmur, sen nasılsın?" diye sordu çekinerek.

Yağmur yutkundu ve gözlerini kaçırdı. "İyiyim sağ ol," diye karşılık verdi usulca.

Alperen sinirle, "O park yeri bana ait," diye araya girerek sohbetimizi böldü.

Gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim, sözlerimin üzerine basa basa, “Aitti,” diyerek düzelttim. “Yani diine kadar. Sana bu kötü haberi ben vermek istemezdim ama şimdi benim oldu.”

Ani bir hareketle gaza basıp hızlıca arabamı hızlıca park ettim. Arabadan indiğimde Alperen’in nefretle kıstığı kara gözleriyle beni izlediğini gördüm, aleyhimde kötü bir şeyler düşündüğünü anlayabiliyordum fakat görmezden geldim.

Ders başlamadan birer kahve içelim deyip Yağmur’la sohbet ede ede kantine gittik, kendisini iyi hissetmesi için bugün elimden geleni yapacaktım. Toparlanmasını, dün yaşananları unutmasını ve eskisi gibi mutlu olmasını istiyordum. Kahvelerimizi ve yanına küçük çikolatalarımızı aldıktan sonra boş masalardan birine geçip oturduk. Zaten içerisi de fazla kalabalık değildi, yalnızca tek tük birkaç kişi vardı.

Aradan birkaç dakika geçmişti ki kantinin girişinde Çağrı, Kuzey, Özge ve Efsun görüldü. Kızlar bir şeyler almak üzere gruptan ayrıldıklarında Kuzey ve Çağrı bize en yakın olan masaya yöneldiler. Kaşlarımı çatıp gözlerimi üstlerine dikerek her hareketlerini göz hapsine aldım.

Yağmur bakışlarımı takip etti. “Ne oldu, nereye bakıyorsun öyle?” diye sorduğunda dudaklarına götürdüğü kahve bardağıyla donakaldı. Çünkü Çağrı’yı görmüştü ve kahretsin ki Çağrı da onu fark etmişti.

“Hey sakın ol, ben yanıdayım,” diyerek onu teskin ettim. “Sana zarar veremez. Endişelenme, hiçbir şey olmayacak.”

“Elimde değil sinirlerim geriliyor.” Hakikaten de ürkmüş bir hali vardı.

Çağrı ciddi bir yüz ifadesiyle Kuzey’e bir şeyler söyleyerek

bizim masaya doğru yürümeye başladığımda, “Şaka yapıyor olmalı,” diye mırıldandım kendi kendime.

Yağmur gözlerini iri iri açarak yutkundu. “Buraya geliyor.” Çağrı’nın yanımıza yaklaşmasını izlerken oturduğu yerde omuzlarını düşürdü.

“Sakın sen masadan kalkma, ben halledeceğim.” Yağmur’a güvence verip hızla masadan kalktım ve kantinin ortasında Çağrı’nın önüne dikildim.

“Ne istiyorsun?” diye sordum sert bir sesle.

“Yağmur...” Başını uzatarak omuzlarımın üzerinden Yağmur’u görmeye çalıştı. “Onunla konuşmam lazım.” Yüzünden onlarca duygu geçti, en baskın olanı ise kaygıydı.

Buna gülünürdü işte!

“Böyle bir şey olmayacak.”

“Bak, kendimi zaten yeterince kötü hissediyorum, artı zor bir gece geçirdim sen de daha fazla üstüme gelme,” dedi Çağrı düz bir sesle.

Bakışlarımı kaşındaki yara bandında ve çenesindeki koca morluğun üzerinde dolaştırdım. “Belli oluyor, seni kim bu hale getirdiyse benden önce davrandığı için tebriklerimi sunmak isterim.”

Acı acı tebessüm etti. “Toprak’la birlikte gelmediğine yaşırmıştım doğrusu.”

Dudaklarım hayretle aralandı. “Toprak mı?”

Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. Neden Toprak’tan bahsediyordu ki? Bu hiç mantıklı değil.

“Toprakla mı kavga ettiniz?” diye sordum yavaşça.

Derince iç çekti. “Yağmur kardeşi sonuçta, niye şaşıyorsun ki?” Mahcup bir ifadeyle ensesini ovaladı. “Daha

fazlasını bile hak ettim ama ona da söyledim çok pişman olduğumu. İnanın bana amacım Yağmur'a zarar vermek değildi, her şeyi düzeltereğim söz veriyorum."

Çağrı'ya cevap vermedim, hâlâ Toprak'ın yaptıklarını idrak etmeye çalışıyordum. "Toprak dün akşam senin yanına mı geldi yani, Yağmur için seninle kavga mı etti?" Duyduklarıma inanamıyordum.

Sabırsızca, "Eylül bırak şimdi bunları, Yağmur'la konuşmalıyım, ona bir açıklama borçluyum tamam mı, izin ver de yanına gideyim," dedi.

Kendimi zorlayarak dikkatimi topladım. "Bütün o yaptıklarından sonra önce benimle konuşacaksın." Toprak konusuna daha sonra kafa yoracaktım, şimdi yeri değildi.

Sıkıntıyla soludu, fazlasıyla rahatsız görünüyordu. "Bak ben gerçekten çok üzgünüm. Böyle olmasını asla istemezdim."

Kaşlarını çattım. "Yağmur'a zarar vermişsin, bunu yanına bırakacağımı mı sanıyorsun!"

"İsteyerek olmadı. Ben..." Bir an duraksayarak yüzünü buruşturdu. "Ben kendimi kaybettim. Özür dilerim. Yağmur'u önemsiyorum, ona zarar vermeyi asla istemem, dün olanlar büyük bir hataydı, her şey için kendime çok kızıyorum. Söz, bir daha tekrarlanmayacak yemin ederim."

Tam bu sırada Kuzey, Özge ve Efsun yanımıza gelerek Çağrı'nın yanında durdular.

"Evet tekrarlanmayacak çünkü bundan sonra Yağmur'un yanına yaklaşmayacaksın," dedim tehditkâr bir tavırla.

İki elini birden sıkıntıyla saçlarından geçirdi. "Bunu

isteme benden, yapamam...Yağmur'a ihtiyacım var..." Yüz hatları sertlikle keskinleşmişti.

"Yapacaksın," diyerek sözünü kestim. "Seni sadece bir kez uyaracağım eğer beni dinlemeyip arkadaşşıma ulaşmaya çalışırsan karşında beni bulursun ve o zaman bu kadar sakın olmam."

Efsun alaycı bir gülüşle araya girdi. "Neyi var bunun, sabah sabah ne bu öfke şekerim?"

Umursamazca Efsun'a döndüm. "Sen karışma, bu konu seni ilgilendirmiyor," dedim tersleyerek.

Gülüşü yavaşça soldu, dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Benimle böyle konuşamazsın." Kızgın görünüyordu, kaşlarını çatmıştı.

"Çok geç kaldın, konuştum bile."

Tam ağzını açmış cevap verecekti ki konuşmasını engelledim. "Bir kez daha ağzını açarsan seni buna pişman ederim," dedim öfkeli ama sakın bir şekilde.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Özge hemen Efsun'un koluna girerek yanımdan uzaklaştırmaya çalıştı. "Git Efsun, Alperen'i bul hemen."

Efsun uzaklaşmamak için diretirken omzunun üzerinden bana baktı, fazlasıyla afallamıştı ve gitmeye hiç niyeti yok gibiydi.

Özge yürüyüşünü hızlandırarak onu çıkışa doğru çekiştirip, "Hadi acele et, Alperen'i getir," dedi ve onu kapıdan dışarı itti.

Çağrı kızların konuşmasından yararlanarak yanımdan geçmeye çalıştı, kolunu tutarak gitmesine engel oldum. "Hey sen, nereye gittiğini sanıyorsun?"

Sabırsızca kolunu çekip elimden kurtuldu. “Eylül sabrımı zorluyorsun.” Sıkıntıyla iç çekti.

“Ne hissettiğin umurumda değil!”

“Sadece özür dileyeceğim,” dedi yalvarırcasına.

“Samimiyetsiz özrünü kendine sakla.”

“Bırak da buna Yağmur karar versin.”

Kuzey rahatsızca, “Millet sakın olun, ikiniz de mantıksız davranıyorsunuz,” diyerek bizi sakinleştirmeye çalıştı. Çağrı geri adım atmadığı sürece ben de atmayacaktım.

Çağrı bir an boş boş baktı, ardından bakışları karanlıklaştı. “Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Yağmur’la konuşmak için senin iznine ihtiyacım yok. Bu fikre kendini alıştı.”

Küstahça gülümsedim. “Boş versene Çağrı, sözlerin beni etkilemiyor. Hayır dediysem o konu kapanmıştır.”

“Kendi iyiliğin için etkilese iyi olurdu.” Öyle soğukkanlı ve tehlikeli bir sesle konuşmaya başlamıştı ki şaşırmadan edemedim, çok tuhaf davranmaya başlamıştı, Yağmur’un dün ne demek istediğini şimdi daha iyi anlamaya başlıyordum.

“Ne diyeceğin biliyor musun? Defol git!”

Kuzey sıkıntıyla soludu. “Eylül kes şunu, resmen Çağrı’yı kışkırtıyorsun. Ayrıca bu konu Çağrı ile Yağmur arasında, bırak onlar kendileri halletsin, sen karışma.”

Bakışlarımı Kuzey’e çevirdim. “Size olmaz dedim. Çağrı’nın Yağmur’a yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Çağrı’nın yakınındayken Yağmur güvende değil.”

“Ben o değilim, şimdi çekil önümden,” dedi Çağrı buz gibi bir sesle.

Ne demek istediğini anlamasam da, “Hayır, gidin

buradan,” dedim. Gözümü dahi kırpmadan taştan bir duvar misali Çağrı’nın önünü kesmeyi sürdürdüm. “Yoksa ben sizi gönderirim ve bu da hiç hoşunuza gitmez.”

Özge üzüntüyle karışık bir korkuyla, “Lütfen böyle yapmayın, sakın olun,” dedi bir Çağrı’ya bir bana bakarak. “Daha fazla uzatmayın bu konuyu. Ne olur.”

Çağrı ruhsuz bakan gözlerini benden ayırmadan Özge’yi duymazdan gelerek konuştu. “Bu bir meydan okuma mı Eylülcüm?” diye sordu yavaşça.

İsmimi söylerken ki ses ton tüylerimi ürpertse de al-dırmadım. “Adına ne diyorsan, o olsun,” dedim karşısında dimdik durarak.

Çağrı hafifçe tebessüm ettim. “O halde yakında karşılığını alacaksın, söz veriyorum.”

“Her ne yapacaksan neden şimdi denemiyorsun?”

Yüzünden şeytani bir gölge geçti. “Yağmur buradayken olmaz. Daha sonra.”

Tiksintiyle onu süzdüm. “İlk gördüğüm anda sende garip bir şeylerin olduğunu anlamıştım. Ama bu kadar tuhaf biri olacağını tahmin etmemiştim.”

Özge pes etmeyerek endişeli haliyle yine aramıza girdi. “Çağrı lütfen gidelim, yeter bu kadar! Sen böyle biri değilsin. Kendine gel!” Yalvarırcasına Kuzey’e döndü. “Kuzey ne olur bir şeyler yap, durdur onları. Çağrı’yı götürelim buradan.”

Çağrı, “Beni rahat bırak Özge, Çağrı şu an çok uzaklarda,” dedi karanlık bir sesle. “Hem ben çok eğleniyorum şu anda.”

“Hayır! Beni dinleyeceksin anladın mı!” dedi Özge sinirle. “Yine yanlış yapıyorsun, yine pişman olacaksın. Kendine gel Çağrı, savaş onunla, seni ele geçirmesine izin verme!”

“Üstüme gelmeyin!” dedi Çağrı, aniden kafası karışmış gibi yüzünü buruşturdu.

Kuzey de Özge’ye katıldı. “Özge haklı. Bir kez daha pişman olmak istemiyorsan hemen geri dön.” Kısık sesle ekledi. “Yağmur seni izliyor.”

Çağrı bir an bocaladı, ardından derin bir nefes alırken gözlerini sıkıca kapattı, yeniden açtığında kendini kontrol etmeye çalışırcasına Yağmur’un oturduğu masaya uzun bir bakış attı.

“Ben... ne yaptım... Ona zarar verdim mi?” diye sordu üzgünce.

“Hayır ama kötü bir şey olmadan eve gidelim en iyisi.” Özge, Çağrı’nın kolunu tuttu ve dikkatini kendi üzerine çekmeye çalıştı.

Çağrı tekrar bana döndüğünde yalvaran bir sesle konuştu. “Yağmur’u benden uzaklaştırmayın, ona ihtiyacım var, o beni iyi eden tek şey.”

Fazlasıyla şaşkındım. İçinde bulunduğumuz durum garip bir hal almıştı artık. “Git buradan,” dedim yaşananlara bir anlam vermeye çalışarak.

Kesinleşmişti, Çağrı’da fena halde yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Çağrı’nın yüzü iyice asıldı. “Hayır, Yağmur’la konuşmadan asla hiçbir yere gitmem.”

“O kadar emin olma derim.”

Duyduğum tanıdık sese doğru başımı çevirdim ve hemen yanımda duran Toprak’ı gördüm.

Doğru olanı yaptın!

Toprak kaşlarını çatmış dik dik Çağrı'ya bakıyordu, duruşundaki ciddiyet elle tutulacak kadar yoğundu, bu da ortamın bir anda gerilmesine sebep olmuştu.

Özge'nin endişeli bakışları Çağrı ile Toprak arasında gidip gelirken, “Şimdi de burada, kantinin ortasında mı kavga edeceksiniz yani?” diye sordu. “Dün yeterince hesaplaşamadınız mı?”

Toprak kayıtsızca omuz silkti. “Açık konuştuğumu sanıyordum ama görüyorum ki bazı noktalar pek anlaşılmamış.” Gözlerini Çağrı'nın üstüne dikmişti. “Üzerinden tekrar mı geçmek istiyorsun?”

Çağrı'nın dudakları küstahça kıvrıldı. “Dün sen, benimle karşılaşmamıştın ama şu anda ipler benim elimde. Ve gerçekten sinirlenmeye başlıyorum.”

Toprak alay edercesine güldü. “Ne saçmalıyorsun sen be, dün kafana fazla mı darbe aldın yoksa?”

“İkiniz de durun artık... Benim yüzümden tartışmanızı istemiyorum.” Yağmur hışımla oturduğu masadan kalkarak Toprak ile Çağrı’nın arasına girip tüm dikkati kendi üzerinde topladı. “Kavga ederek hiçbir yere varamayız. Olanları unutamam tamam mı, yaşananlardan fazlaca etkilendiğim doğru fakat bu yüzden kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Son verelim bu tatsızlığa.”

Özge çekingen bir gülümsemeyle, “Aynı fikirdeyim,” dediğinde az da olsa rahatladığını görebiliyordum.

“Hayatımda duyduğum en doğru karar. Boşuna gerilmeye gerek yok beyler, kız haklı,” diye ekledi Kuzey çarpık bir gülüşle.

Yağmur’a döndüm. “Delirdin mi sen? Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz?”

Aksini düşündüğü belliydi. “Lütfen Eylül bu benimle ilgili bir mesele ve ben böyle olmasını istiyorum. Daha fazla uzatmayalım, huzursuzluğa gerek yok.”

Bir kez daha karşı çıkacak fırsatım olmadığından gözlerimi kısarak ona imalı bir bakış yolladım. Bana güven dercesine yalvaran bakışlarla karşılık verdi.

İyice yanına yanaşıp kolunu çimdikledim. “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye fısıldadım sadece onun duyabileceği şekilde.

Acıyan kolunu ovalarken o da aynı şekilde fısıldadı. “Onlarla aramızı bozmak intihar olur.”

“Sadece Çağrı’yı dışlamayı düşünüyorum.”

“Ondan uzak duracağım ancak bu konuyu şimdi kapatacağız.” İtiraz edeceğimi düşünmüş olacak ki hemen ekledi. “Bana güven, bunu yapmak zorundayız.”

Pes edercesine iç çekip başımı salladım. Galiba Yağmur haklıydı, onlarla aramızı bozmak görevimizi sekteye uğrardı. Toprak da bir an önce bu durumu kavrayıp ona göre davranırsa iyi olacaktı.

Yağmur gruptakilere dönerek tebessüm etti. Bir nevi başı bayrağı sallıyordu.

Çağrı, Yağmur’un ortamı yumuşatmasından faydalanarak, “Biraz konuşabilir miyiz Yağmur?” dedi yine o ilk gün tanıştığımız kibar çocuğa dönüşerek.

Yağmur, Çağrı’ya bakmadı. “Şu an konuşmak istemiyorum.” diye yanıt verirken kendinden oldukça emin gözüküyordu.

Memnuniyetle gülümsedim. Bravo kızım! Aynen böyle devam.

“Onu duydun,” dedi Toprak, Çağrı’ya. “Şimdi artık gitmeye ne dersin?” O da Yağmur’un cevabından memnun olmuşçasına genişçe sırtıyordu.

Çağrı’nın gözlerinden kırılganlık geçti, etrafındakileri umursuyormuş gibi görünmüyordu bir anda morali bozulmuştu hem üzgün hem de kaybolmuş gibiydi. Kimseye bir şey söylemeden yanımızdan ayrıldı.

Kuzey kaşlarını çatarak bakışlarını Yağmur’a çevirdi. “Bu kadar duygusuz olduğunu düşünmezdim.” Sesi azarlıcasına katıydı.

Özge üzgün üzgün Yağmur’a baktı. “Çağrı’ya haksızlık

ediyorsun, bilmediğin o kadar çok şey var ki... Yalnızca bunu düşün."

Sonra da Yağmur'un cevap vermesine imkân tanımadan ikisi de Çağrı'nın peşinden gitti.

Yağmur'un pişmanlıkla iç çektiğini fark ettim, sonra da yüzünde kararsız bir ifade belirdi. İçten içe kendine kızdığını anladım, büyük olasılıkla suçluluk duyuyordu.

Elimi koluna koyup hafifçe sıktım. "Sen onlara aldırma, doğru olanı yaptın."

Savunmacı davranıp, "Neden öyle hissetmiyorum o halde?" diye mırıldandı, ardından Toprak'a baktı. "Bize yardım ettiğin için teşekkürler, yanımızda olman kendimizi güvende hissettirdi."

Toprak ona yandan kısa bir bakış attı. "Size yardım ettiğimi de nereden çıkardın?" dedi kuru kuru. "Sadece rol yapıyordum, anlayamadın mı?"

Yağmur gözlerini kırıştırdı. "Rol mü?"

"Evet, ne sandın? Benim için değerli olduğunuzu mu?"

Yağmur'un yüzü düştüğünde kendimi tutamayarak araya girdim. "Dün de rol icabı mı Çağrı'nın kapısına dayandın gerzek?"

Toprak alaycı bir tavırla güldü. "O başka bir mevzuymuş sersem, sizinle alakası yoktu. Kendi üzerinize alınmanız çok komik."

Gözlerimi devirdim. "Ya tabii sen böyle devam et, yalandan kim ölmüş."

Tanrım, resmen bir de inkâr ediyordu!

"Ben gidiyorum, daraldım, insanın enerjisini sömürtiyorsunuz."

“Gerçeklerden kaçıyorum desene sen ona.”

“Gerçeği mi duymak istiyorsun, pekâlâ.” Bana doğru bir adım atıp iyice yanım yaklaştı ve başını yavaşça öne eğerek gözlerimin içine baktı. “Ne sen ne de Yağmur, ikiniz de umurumda değilsiniz.” Her sözcüğün üstüne basa basa sertçe konuşmuştu.

Öfkelendim ama duygularımın yüzüme yansımalarına izin vermedim. Çenemi dikleştirdim ve yavaşça sırtıttım. “Bunu duyduğuma sevindim, çünkü aynı şey bizim için de geçerli.”

“Akıllıca.” Geri çekilip ellerini ceplerine koydu. “Her neyse burada kalıp size daha fazla tahammül edemeyeceğim, daha önemli işlerim var.” Tembel adımlarla kantinden çıktı.

Arkasından bakarken bıkkınlıkla iç geçirdim. “Bazen hayatındaki tek amacının bize işkence etmek olduğunu düşünüyorum. Yani hayatı bize zindan etmeyi yaşam tarzına dönüştürmüş anlaşılan.”

Yağmur hak verircesine başını salladı. “Bir de durmadan hakaret edip aşağılamasını da ekleyelim listeye. Hastalıklı bir şekilde bundan zevk alıyor.”

“Evet bir de o var tabii.”

“Onu gerçekten çözemiyorum, ne yaptığını anlamak imkânsız.”

“Çok basit; ben sana Toprak’ın kısaca tanımını yapayım. Kendinden başkasını düşünmeyen bencilin teki. Nokta.”

“Öyle haklısın ki.”

Yağmur’la derse girmek yerine okulu gezip biraz araştırma yapmaya karar verdik. Hatta bir ara yüzmeye gittik, uzun bir aradan sonra yeniden yüzebilmek acayip

iyi gelmişti. Birkaç saat yüzme havuzunda vakit geçirip elimizdeki bilgileri raporlamak için eve gitmek üzere Yağmur'la otoparka gittik. Üzerimizde tatlı bir yorgunluk ve bunun yanında garip de bir neşe vardı, ikimiz de sabahki can sıkıcı durumun ardından kendimizi toplamıştık, şimdi oldukça mutluyduk. Günüm gayet güzel geçmişti, sıkıcı olacağımı düşündüğüm okul gerçekten çok güzel bir yerdı. Yüzme havuzu açık ara en iyi yerdı.

Düşüncelerimin arasında kaybolup aptal aptal sırtarak yürütürken Yağmur birden taş kesilmişçesine olduğı yerde durdu, sonra da bileğimden sıkıca tutarak beni de durdurdu.

"Eylül," dedi şaşkınlıkla karışık bir endişeyle. "Şuraya bak..." İşaretparmağıyla bizim arabayı gösteriyordu.

Gösterdiği şeyi görmemle gözlerim iri iri açıldı. "Ah hayır!" Dehşete düşmüştüm.

"Kim yapmış olabilir böyle korkunç bir şeyi?"

İçimde yükselen saf öfke beni ele geçirirken nefretle yumruklarımı sıktım, tırnaklarımın avucuma battığını hissedebiliyordum. Çünkü arabamın lastikleri patlatılmış, aynaları kırılmıştı!

Ve bu adilliğı kimin yaptığına dair oldukça kuvvetli bir tahminim vardı.

"Alperen! Seni öldüreceğim!"

Küçük kaplan!

Yağmur arkamdan beni durdurmak için bağırsa da onu duymazdan geldim. Öfkeli adımlarım yeri döverken arkadaşımı ardımda bıraktım ve tekrar okula doğru yönelip hızlı hızlı yürümeye başladım. Bu kadarı çok fazlaydı!

Alperen'i bulup arabama yaptıklarının hesabını soracaktım! Beni bu defa fena kızdırmıştı, arabamı mahvetmek de ne demekti acaba? Bana resmen meydan okumuştı, madem sınırı bu kadar aşmaya niyetlenmişti o zaman benden istediğini alacaktı!

Spor salonuna hışımila daldığım sırada takımın çoktan çalışmayı bırakıp soyunma odasına gittiğini öğrendim. Aldığım bilgiyle hiç duraksamadan bu defa soyunma odasına yöneldim. Kapıyı sinirle açıp içeri girince hemen

etrafı kolaçan edip Alperen'e dair bir iz aradım lakin onu göremedim.

Neredeydi bu çocuk!

Sağ tarafta birkaç kişi görüş alanıma girince o tarafa yürüdüm, formalarıyla dolaplarının önlerinde duruyorlardı. biri dolabımı karıştırırken diğerleri maçla ilgili bir şeyler konuşuyordu.

Onların üç-dört metre ilerisinde kıvırcık saçlı bir çocuk. dolabının yanındaki bir sıraya oturmuş ayakkabılarının bağcıklarını çözüyordu. yakınındaki bir başka çocuk ise küçük spor çantasından havlusunu çıkarıyordu.

Kimsenin geldiğini fark etmemiş olması beni sabırsız bir ruh haline sokarken sesimi yükselterek ortaya doğru bağırdım. "Alperen!"

Herkes şaşkınlık içinde donakalıp bakışlarını bana çevirdiğinde ortam buz gibi bir havayla doldu. fakat istifimi hiç bozmadım ve karşılarında dimdik durmaya devam ettim.

"Sen..." dedi kıvırcık saçlı çocuk şaşkın şaşkın. "İçeri nasıl girdin?"

Çocuğun hayret nidalarını duymazdan gelerek orada bulunanlara hitaben, "Alperen'i arıyorum. nerede o?" diye sordum sertçe.

Bir başka çocuk, "Burada olmamalısın güzelim." dedi.

Ona buz gibi bir bakış fırlattım. "Ama görüyorsun ki buradayım, şimdi canımı daha fazla sıkmadan Alperen'in nerede olduğunu söyleyin."

"Alperen duşa girdi."

"O zaman git çağır."

Bir-iki dakika sonra Alperen geldi ve lanet olsun ki duştan çıktığı gibi ıslak ıslak karşımda duruyordu. Beline sardığı havlu ve daha yeni kuruladığı belli olan nemli saçlarıyla bana doğru ağır ağır yürüdü.

“Eylül...” dedi hafif bir şaşkınlıkla. “Neden takımın soyunma odasındasın?”

Dalga geçercesine, “Sohbet etmek için,” dedim.

“Tamam,” derken saçlarını kuruladığı havluyu omzuna attı. “Madem buraya kadar sohbet için geldin, edelim. N’aber?” dedi o da benimle alay ederek.

Gözlerimi kıstım. “Birinin arabamı mahvetmesine rağmen fena sayılmam, bu konu hakkında bir fikrin var mı acaba?”

Sakince, “Hayır,” dedi. “Fakat senin bir tahminin olmalı ki karşımdasın, beni mi suçluyorsun yoksa?”

“Ben de kendini nasıl savunacaksın diye merak ediyordum, sanırım inkârı seçmişsin.”

Kayıtsız bir edayla, “Hayır, yalnızca kendimi savunmaya gerek duymuyorum,” dedi.

“Bırak oyun oynamayı Alperen! Seninle ciddi bir konuşma yapmamızın zamanı geldi. Artık bundan kaçamayacaksın.”

Başını yana eğip yine sakince, “Meşgulüm,” dedi kısaca. “Şimdi git, sonra eğer konuşmaya zamanım olursa haber veririm.”

Öfkem bir volkan misali patlamak üzereyken içimdeki bu yıkıcı hissi bastırmaya çalıştım. “Hiçbir yere gitmiyorum, konuşmayı hemen burada yapacağız.”

“Pekâlâ,” dedi kelimeyi uzatarak. “Seni soyunma odasına

kadar getiren bu acil konu, arabanın durumu dışında başka meseleleri de içeriyor mu?”

“Sana o kadar sinirliyim ki, görüyorsun ya, nerede olduğumu dahi umursamıyorum.”

“Yanlış yerdesin, çünkü bahsettiğin olayın sorumlusu ben değilim,” diyerek sıkılmış bir tavırla kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kaşlarını çattım, nasıl da kayıtsızdı, ayrıca bu kadar rahat yalan söylemesi ve hiçbir şey olmamış gibi davranması beni daha çok kızdırıyordu.

Bizi izleyen seyircilere döndüm. “Çıkın dışarı,” dedim sinirle. “Bizi yalnız bırakın.”

İçlerinden biri, “Kaptan?” diye sordu, belli ki benim dediğimi değil Alperen’in söylediklerini yapacaklardı.

Ah Tanrım!

“Gidin,” dedi Alperen bana ters ters bakarak.

Herkes gittiğinde dik dik yüzüne baktım. “Sakin yalan söylemeye devam etme. Arabamı senin o hale getirdiğini biliyorum, sabahki park yeri kavgasını bu kadar büyüteceğini tahmin etmeliydim.”

Dudağının bir kenarı kibirle kıvrıldı. “Sakin ol, küçük kaplan.”

“Dalga geçme benimle, arabamın lastikleri patlatılmış ve aynaları kırılmış!”

Sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını yukarı kaldırdı. “Vay canına, hasar çok büyük, senin adına üzüldüm.”

“Kes şunu, yalandan empatini kendini sakla. Yaptığının hesabını vereceksin.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” derken o kibirli gülüş hâlâ dudaklarındaydı. “Her ne kadar sabah sana kızmış olsam da suçluyu yanlış yerde arıyorsun, üzerime attığın bu suçla hiçbir ilgim yok.”

“Yalan söyleme bana,” dedim sabırsızca.

“Neden sana yalan söyleyeyim ki, yapmış olsaydım eğer...” deyip keskin bir şekilde gülümserken gözlerimin içine ısrarla baktı. “Evet, ben yaptım derdim.”

Dikkatli bir şekilde yüzünü incelemeye başladım. Suratında en ufak bir mimik bile yoktu. Gerçekten de bu durumdan haberi yokmuş gibi görünüyordu.

“Kim bu durumun sorumlusu o halde?”

Tembelce omuz silkti. “Çok fazla düşmanın varmış gibi geldi bana, benden başka kimleri kızdırdın küçük kaplan?” diye sordu yine o alaycı sesiyle.

Gözlerimi devirdim. “Hiç kimseyi tabii ki.”

Eğlenerek güldü. “Artık öfkenin hedefi olmadığım için rahatladığımı söyleyebilirim sanırım, beni şüpheliler listesinden elediğini varsayıyorum.”

Ona baygın bir bakış fırlattım. “Çok ukalasın!”

Bir kaşını kaldırıp, “Bu arada ilk aklına gelen kişinin ben olmamın hoşuma gittiğini inkâr edemeyeceğim,” dedi keyifli bir sesle.

“Bakıyorum da oldukça eğleniyorsun Alperen,” diye karşılık verdim öfkeli öfkeli.

“Senin sayende,” derken kısa bir kahkaha attı. “Yorucu bir antrenman sonrası sohbetin çok iyi geldi, beni ziyaret ettiğin için sana minnettarım.”

Derince iç geçirdim, kafam çok doluydu. “Senin aksine ben hiç eğlenmiyorum.”

“Fark ettim, sana borçlandım say.”

Alperen’in küstah tavırlarını yok sayıp düşünceli bir ifadeyle bakışlarımı ondan çektim ve kendi kendime konuşur gibi kısık bir sesle, “Kim böyle bir şey yapar ki, ayrıca biri ne diye bana bunu yapsın ki, okulda kimseyi tanımıyorum bile,” dedim durumu anlamak istercesine. Sonra aklıma gelen bir başka isimle tüylerim diken diken olurken tekrar Alperen’e baktım. “Çağrı,” dedim yavaşça.

Alperen’in kibirli tavrı aniden değişti, bakışları ciddi bir hal aldı. “Çağrı’nın mı yaptığını düşünüyorsun?”

“Evet, bu onun işi olmalı. Sabahki tartışmamızdan haberin olmadığını söyleme sakın, eminim Özge’yle Kuzey sana olanlardan bahsetmiştir. Belli ki Çağrı, Yağmur’la konuşmasını engellediğim için benden intikam almak istedi. Fakat bu kadar ileri gitmesi gerçekten hastalıklı bir durum, kabul et arkadaşının yaptığı normal değil.”

Alperen kaşlarını çatı, yüz hatlarına düşünceli bir ifade yerleştiğinde onun da Çağrı’dan şüphelendiğini anladım.

“Sen de onun yaptığını düşünüyorsun değil mi?” diyerek ağzından laf almak için üstüne gittim.

“Bu konuyu bana bırak, Çağrı’yla konuşup hasarı telafi edeceğim,” dedi, konuyu uzatmak istemiyormuşçasına konuşması sertti.

“Olmaz,” dedim itiraz ederek. “Ben kendi işimi kendim hallederim, senin araya girmene ihtiyacım yok.”

“İnatçılık etme,” dedi aynı sertlikle. “Ben her şeyi karşılayacağım, arabayı sana eskisi gibi teslim edeceğim.”

Tehlikeli Görev

“Hayır,” dedim bir kez daha. “Bu konu artık Çağrı’yla benim aramda, sen geride duracaksın.”

Dişlerini sıktığında çenesi kasıldı. “Sana bu konuyu bana bırak dedim, ben halledeceğim.”

“Ben de sana olmaz dedim.”

Bakışlarından karanlık bir gölge geçerken gözlerini kıstı. “Bunu bir kez daha tekrar etmeyeceğim, Çağrı’dan uzak duracaksın,” dedi uyarıcı bir ses tonuyla. Bir anda eski haline -yani benden ölesiye nefret eden Alperen’e- dönüşmesinden rahatsız olsam da geri adım atmadım.

Ukala bir biçimde omuz silktim. “Olmadı, hiç etkilenmedim, yeterince korkutucu değilsin.”

Yüzündeki ciddi ifade değişmedi. “Seni korkutmaya çalışmıyorum, sadece uyarıyorum. Çağrı’yı tanımıyorsun ve neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun.”

“Öğrenmiş olurum ben de fena mı?”

“Sözüme kulak ver, inan bana onu daha fazla sinirlendirmek istemezsin, akıllıca davranıp bu işi bana bırak.”

Tatlı tatlı gülümseyerek Alperen’e yaklaşıp gözlerinin içine baktım. “Onu öyle bir sinirlendireceğim ki... İzle de gör,” dedim kışkırtırcasına.

Ardından arkamı dönüp kapıya doğru yürümeye başladım, ilk işim Çağrı’yı bulup ona gününü göstermek olacaktı. Hem Yağmur’a yaptıklarından hem de arabamı mahvettiğinden dolayı iyi bir dersi hak ediyordu artık ve ben ona bu dersi seve seve verecektim.

Alperen bana yetişip kolumu tutarak beni durdurdu. Sıkıntılı bir biçimde, “Dur,” dediğinde kolumu çekerek ona doğru döndüm. “Ne var?”

“Eylül lütfen... Çağrı’yla konuşmayı bana bırak.”

Alperen’in yüzünde ilk defa gördüğüm hassasiyet beni hazırlıksız yakaladığından bu yeni hali bocalamama sebep oldu. Gözlerine yerleşen sessiz rica çok yoğundu. Çağrı için bu kadar çabalaması hatta sevdikleri için kendini ortaya koymaya hazır oluşu bana bir nebze kendimi hatırlattı. Çağrı onun için çok değerli olmalıydı tıpkı Yağmur’un da benim için olduğu gibi.

Neden bilmiyorum ama o an Alperen’in bu farklı hali beni etkiledi, içimde derinlerde bir yerlerde garip bir his filizlenmeye başladı. Adını koyamadığım fakat içten içe ne anlama geldiğini hissettiğim bir his...

“Sana söz veriyorum Eylül, Çağrı bir daha seni rahatsız etmeyecek, ne gerekiyorsa yapıp bunu sağlayacağım.”

Birkaç saniye tereddüt etsem de sonunda teslim oldum. “Pekâlâ, hallet bu konuyu,” diyerek arabamın anahtarlarını ona verdim.

“Halledeceğim, güven bana.” Alperen’in omuzlarındaki gerginlik kayboldu, rahatladığını görebiliyordum.

“Ayrıca Çağrı’ya söyle, sakın bir daha böyle aptalca bir şey yapmasın yoksa yemin ederim bu defa beni kimse durduramaz. Onu öldürürüm.”

Alperen bir kaşını yukarı kaldırdı. “Bu biraz sert olmadı mı?”

En sevecen halimle gülümsedim. “Sen sözlerimi eksiksiz olarak ona ilet... İlet ki bir daha ne beni sinirlendirmeye ne de Yağmur’u üzmeye cesaret etsin,” dedikten sonra gülümsemeyi bırakıp ciddi bir ifadeyle ekledim.

“Çağrı’da bir sorun var. Bugün arabamı hedef aldı ama eğer bir gün hedefi sevdiklerim olursa, Yağmur’a zarar verirse, bir dakika dahi nefes almasına izin vermem.”

Alperen hafifçe tebessüm etti. “Vay canına küçük kaplan, fena haşinsin. Biri için tehdide dönüşebileceğin hiç aklıma gelmezdi.”

Tekrar gülümsedim. “Seni çok şaşırtabilirim.”

Alperen’in dudaklarındaki tebessüm büyüyerek samimi bir sırıtışa dönüştü. “Bu haşin halin aklımda olsun da sana bir daha bulaşmayayım.”

“Çok zekice bir karar Alperen Bozkurt, çok zekice bir karar.”

İkimiz de gültüştük, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Aramızda bir şeyler değişmişti sanki, Alperen’le normal bir şekilde konuşmak, hatta gülebilmek gerçekten tuhaftı, fakat tuhaf olduğu kadar da çok hoştu.

Ve benim bu tuhaf durumdan hoşlanmam ise sanırım işin en berbat kısmıydı.

Alperen gülmeyi sürdürerek başıyla kapıyı işaret etti. “Şimdi çıkmaya ne dersin, çünkü giyineceğim,” deyip küstah bir ifadeyle ekledi. “Tabii eğer izlemek istemiyorsan...”

Şirince burnumu kırıştırdım “Hayır kalsın, soyunma odası tamamen sana ait, keyfini çıkar.”

“En son hatırladığım kadarıyla odanın penceresinden beni izlerken böyle düşünmüyordun sanki, izlemeye epey hevesli gibiydin,” dedi takılırcasına.

Derince iç geçirdim. “Biliyor musun bir şeyi çok merak ediyorum.”

“Neyi?” diye sorarken koyu renk gözleri parladı.

“Bu kadar küstah ve kibirli olmayı nasıl başarıyorsun?”

Tembelce omuz silkti. “Bilmem, yetenek herhalde.”

İstemsizce gülerken başımı iki yana salladım. “Gerçekten inanılmazsın Alperen,” dedim. Ardından ona tepeden bir bakış atarak, “Buradaki işim bitti, sana giysilerinle iyi eğlenceler,” deyip kapıya doğru yürümeye başladım

Duyduğum tek şey koridorun loş ışığında arkamdan yankılanan gür, erkeksi kahkahası oldu ve bu kahkaha kendini beğenmişlikle doluydu.

Haklı olduğumu biliyorsun!

Alperen'e dair kafamda beliren binlerce garip düşünce beni çok farklı bir ikileme sokuyordu. Görevimden dolayı ondan hem nefret ediyordum hem de yakınlığıyla da içimde bir şeylerin kıpırdanmasına engel olamıyordum. Bu ne saçma bir çatışmaydı böyle! Oysa dikkatimi dağıtmamam gerekiyordu, tamamen hedefime odaklanmak zorundaydım.

Soyunma odasından çıktıktan sonra kendi halimde, derin düşüncelerimin içerisinde kaybolduğum sırada arkamdan gelen bir erkek sesinin adımı seslendiğini işitince Alperen'i düşünmeyi bıraktım.

“Eylül!”

Toprak, birlikte yürüdüğü birkaç çocuktan ayrılıp üzerindeki takım formasıyla bana doğru koştu.

Yanıma vardığında bakışlarımı üzerinde gezdirdim.
“Takıma girmişsin.”

“Gireceğimi söylemiştim,” dedi o sinir bozucu kibriyle.
“Seçmeleri geçmek çok kolay oldu.”

“Bu harika bir haber bizim için,” dedim neşelenerek.
“Alperen’i her yerde göz hapsine aldık, şimdi açık vermesini
bekleme zamanı.”

“Aynen öyle. O kendini beğenmiş budala elbette yakında
bir hata yapacak,” dedi eğlenen bir ifadeyle. “Seni soyunma
odasından çıkarken gördüm, yeni bir şey mi buldun?”

“Hımm o mu,” diye mırıldanırken neşem solup gitti.
“Yok ya hiçbir şey bulamadım, ama sana kötü bir haberim
var, akademinin bize verdiği araba biraz zarar gördü.”

Kaşlarını çattı. “Nasıl?” diye sordu kızgınlıkla karışık bir
hayretle. “Kaza mı yaptın?”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Daha da
kötüsü geldi başına.”

“Ne oldu peki o zaman?”

“Çağrı’nın gazabına uğradı,” dedim yarı alaycı yarı
öfkeli bir sesle. “Psikopat, sabahki tartışmanın tüm hırsını
arabadan çıkarmış. Aynalar, tekerlekler... Hepsi mahvolmuş
durumda.”

“Lanet olsun!”

“Resmen kafayı yemiş, değil mi? Güya ilk tanıştığımız
zaman ne kadar nazikti. Ama sonra bir şeyler değişti,
öncesinde fazlasıyla sevecen ve arkadaş canlısıyken bir
anda hasta ruhlu kaba birine dönüştü.”

“Rol yapmış işte!” Sinirle bir elini saçlarından geçirdi.
“Onu bu defa elimden kimse alamayacak.”

“Sakin ol. Alperen, hasarı telafi edeceğini söyledi.”

“Neden?” diye sorarken öfkesi aniden şaşkınlığa dönüştü.

“Çağrı’yla karşı karşıya gelmemi istemiyor. Sanırım Çağrı’nın bana zarar vereceğinden korkuyor.”

“Ona çekip gitmesini söyleseydin,” dedi Toprak sertçe.

“Aslında başta yaptığım şey tam da buydu ama sonra...”

Aklım bir an Alperen’le az önceki konuşmamıza gitti, beni ikna etmek için epey çaba harcamıştı doğrusu. “Bana söz verdi, bu konuyu kapatmamız karşılığında arabayı gıcır gıcır bir halde geri alacağız.”

“Hiç ikna olmadım, Çağrı yine rahat durmazsa ne olacak?”

Öfkesi tekrar yüzeye çıkmışçasına nefretle kaşlarını çattı. “Zaten çok riskli bir görevimiz varken bir de sağı solu belli olmayan patlamaya hazır bir bombayla mı uğraşacağız?”

“Merak etme, Alperen kesin ve net konuştu. Tüm sorumluluk onda olacak,” diyerek kayıtsızca omuz silktim. “Bırakalım Çağrı’yla o ilgilensin, biz yalnızca köşeye çekilelim ve avımızı gözetim altında tutalım, hem belki bakarsın bu sayede bir açık verir.”

“Sonradan pişman olmayalım da,” diye homurdandı Toprak, belli ki Alperen’in verdiği söz hiç içine sinmiyordu.

“Olmayız, düşünme şimdi sen bunu. Alperen uğraşsın kendi arkadaşıyla.”

“Alperen şu hayatta güveneceğim en son kişi bile olamaz, sense kalkmış ona güvenelim diyorsun.”

Sıkıntıyla iç çektim. “Bak, Çağrı’da normal olmayan bir şeyler var tamam mı,” dedim kuşkularımı dile getirerek. “Ve bu her ne ise diğerleri ondan çekiniyor.”

Bir an duraksadı. “Neden bahsediyorsun?”

“Emin değilim ama büyük bir sorun olduğu ortada, Çağrı söz konusu olunca hepsi tuhaf davranıyor, sanki ona karşı fazladan hassas ve temkinliler,” dediğimde Toprak sessiz bir şekilde bana bakmaya devam edince ekledim. “Fark etmediğini söyleme bana.”

“Fark etmedim,” dedi açık açık.

Gözlerimi devirdim. “Arada bir gözlerini Efsun’dan alabilseydin fark edebilirdin.”

Bana buz gibi soğuk bir bakış attı. “Sakin beni eleştirme Eylül. O kız için çok ayrı planlarım var. Şu an bana güvenmesi için elimden geleni yapıyorum, güvenini kazandığımda planımı devreye sokacağım.”

Şimdi de şaşırma sırası bendeydi. “Ne gibi planlar bunlar?”

“Seni ilgilendirmeyen planlar, sen kendi işinle ilgilen ben de kendiminkiyle tamam mı?”

“Her neyse, kız senin olsun, ne yaptığın umurumda değil. Ben gidiyorum, Yağmur park yerinde meraktan deliye dönmüştür.”

“Evet bir de o lanet konu var,” dedi sıkıntılı bir sesle. “Yağmur’a söyle bir an önce toparlansın, böyle korkak davranarak bize ayak bağı olmaktan başka bir işe yaramıyor.”

Arkadaşım hakkında bu kadar acımasız sözler etmesi beni sinirlendirdi. “Onun bizim gibi sert olmayışı bir kayıp değil tamam mı, yeter artık, Yağmur’u olduğu gibi kabullenmeyi öğren.”

“Zayıf olduğunu mu kabullen demek istiyorsun, çünkü

Tehlikeli Görev

o çok zayıf ve böyle devam ettiği sürece hayatını elinden alırlarsa hiç şaşırımmam.”

Omuzlarım gerilse de, “Ben varken o biraz zor,” dedim kendimden emin bir biçimde.

Uzunca nefesini bıraktı. “Her zaman Yağmur’un yanında olup arkasını kollayamazsın, yeterli cesareti kendi de göstermeli.”

“Sen bizi düşünme,” dedim. “Biz başımızın çaresine bakarız. Sen sadece bize bir iyilik yap ve bulduğun her fırsatta Yağmur’u küçümsemekten vazgeç.”

Dudakları sinirli bir gülüşle kıvrıldı. “Ona kötülük ettiğinin farkında bile değilsin. Bu dünya acımasız bir yer, burada sadece iki taraf var; ezen ve ezilen! Yağmur daima ezilenlerin arasında olmak istiyorsa buyursun olsun, umurumda olmaz! Ama ona annesi gibi korumacı davrandığın sürece kafasını kumdan çıkarmayacağı kesin, onun naifliğinin tek sorumlusu sensin, kabul et!”

Suçlamaları karşısında gözlerimi kırıştırdım. “Senin derdin ne!”

“Sen ve aptal merhametin!”

Öfkeyle kaşlarımı çattım. “Çek git Toprak,” diyerek sinirle omzunu ittim. “Her zaman olduğu gibi yine pisliğin tekisin!” Cevap beklemeden dönüp çıkışa doğru koşar adımlarla yürümeye başladım.

Arkamdan bağırdı. “Kaçman sorunu halletmiyor. Haklı olduğumu sen de biliyorsun!”

Yumruklarımı sıktım. Geri dönüp suratını dağıtmamak için kendimi zor tutuyordum. Çünkü lanet olsun ki haklıydı

ve bu suçluluk hissi ruhumu kemiriyordu. Yağmur'un bir an önce bunca yıl aldığı eğitimin hakkını vermesi şarttı, özellikle de etrafında Çağrı gibi bir psikopat varken kendini korumayı öğrenmesi gerekiyordu.

Ama o Yağmur'du ve Toprak'ın düşündüğünün aksi-ne ne yaparsam yapayım arkadaşımın ürkek yapısını değiştiremiyordum. Bunun sonucunda da elimde tek bir seçenek kalıyordu, o da koruma içgüdüsüydü. Yağmur'u hayatta tutmak için onu herkesten ve her şeyden korumaktan başka çarem yoktu.

Zira o, bunu kendisi için yapamıyordu.

Ertesi gün dersim olmadığından dolayı uyuyabildiğim kadar uyudum, tabii bunda yataktan çıkmak istemememin de etkisi vardı ya neyse. Dün Toprak asabımı fena bozmuştu ve ben onu görmek istemiyordum. Ama ne yazık ki aynı evde olunca insanların birbirinden kaçması çok zor oluyordu. İşte kendinizi odanıza kapatırsanız ancak bir müddet kaçabiliyordunuz.

Odanın kapısı açılınca yatağımda yan dönüp kimin geldiğine baktım. Yağmur yüzündeki ıslıl ıslıl gülümsemeye içeri girdi.

“Günaydın uykucu, hadi kalk artık çoktan öğlen oldu. Aşağıda muhteşem bir öğle kahvaltısı seni bekliyor.”

İç çekerek sırtüstü yattım. “Aç değilim,” dediğimde karnım beni yalanlarcasına guruldadı.

Yağmur kıkır kıkır güldü. “Yalan söylemekte hiç iyi değilsin, açlıktan ölmek üzere olduğum ortada. O nasıl bir mide gurultusuydu öyle, tüm oda sallandı resmen.”

Dayanamayarak ben de gülmeye başladım. “Defol git şuradan.”

“Sensiz hiçbir yere gitmem, en son ne zaman yemek yedin?” diye sordu. “Dün eve gelir gelmez kendini odana kapattın, akşam yemeğine de inmedin zaten.”

Şöyle bir düşündüm. “Hatırlamıyorum, belki yirmi dört saat önce olabilir.”

“O zaman daha fazla yatakta vakit harcama da aşağı inip muhteşem bir kahvaltı yapalım,” diyen Yağmur kolumdan tutup beni yataktan kaldırdı. Sonra da peşinden sürükleyerek aşağıya indirdi.

Mutfığa girdiğimde üzeri çeşit çeşit kahvaltılıklarla dolu masayı görünce midem yeniden guruldadı, bu defa hiç vakit kaybetmeden kendini en yakın sandalyeye attım.

“Harika bir sofra hazırlamışsın,” derken tepeleme bir şekilde tabağımı doldurdum.

Yağmur halinden memnun bir ifadeyle gülerken karşına oturdu. “Afiyet olsun, beğenmene sevindim.”

O sırada kocaman açtığı ağzıyla esneyerek mutfığa giren Toprak’ı görünce aniden suratım asıldı. Ona baktığımı fark ettiğinde bir an göz göze geldik. Huzursuzluğumu gizlemek için bakışlarımı ondan kaçırdım ve hemen önümde duran bökekten kocaman bir ısırık alıp ağzımı doldurdum, hem böylece onunla konuşmamış olurdum.

Dünkü tartışmamızın ardından şu anda en son istediğim

şey Toprak'la aynı sofraya oturmak. Kendime itiraf etmekten ne kadar kaçınısam da söyledikleri beni hem öfkelen-dirmiş hem de üz-müştü. Yağmur'un zayıflığının nedeni olarak beni görmesi canımı fena halde sık-mıştı.

Yağmur, "Günaydın Toprak, gelsene. Biz de yeni başlamıştık kahvaltıya," dedi tatlı bir sesle.

Toprak sevimsizce sırtıttı. "Umarım sevdiğim şeylerden hazırlamışsındır," diyerek bana en uzak olan sandalyeye oturdu. "Yoksa aç olduğumda ne kadar sinirli olduğumu göstermek zorunda kalırım."

Kötü bir laf etmemek için elimde tuttuğum çatalı sinirle sıktım, bu kadar sinir bozucu olmayı nasıl başarı-yordu hayret ediyordum doğrusu.

Yağmur gözlerini devirerek, "Efsun'a sorsak seni efendi biri sanır," diye homurdandı.

Dayanamadım ve ağzımdaki lokmayı yutunca ekledim. "Oysaki tam bir hödük değil mi?"

Toprak memnuniyetsizce bana döndü. "Sen de tam bir baş belası-sın."

Derken kapı çalınca Yağmur rahatlamışçasına nefesini bırakıp ayağa kalktı. "Ben bakarım. Lütfen siz de bu sırada biraz olsun sakinleşmeyi deneyin."

Toprak'a doğru buz gibi bir bakış fırlatarak çatalını masaya bıraktım. "Ben de seninle geleyim, sanırım daha fazla yiyemeyeceğim, iştahım kaçtı," deyip Yağmur'un arkasından gittim.

Yağmur kapıyı açtığında karşımızda kocaman gülümsemesiyle Özge'yi ve kendine has keyifli sırıtışıyla Kuzey'i

bulduk. İkisinin de kolları, içlerinde her ne varsa, büyük büyük çantalarla doluydu.

Özge şen şakrak bir sesle, “Süpriz!” diye bağırdı. “Sizin için harika ötesi bir alışveriş yaptık.”

Yağmur’la şaşkınca birbirimize bakıp içeri girmeleri için kenara çekildik. “Ne alışverişi bu tam olarak?” diye sordum şüphyle.

Özge, “Yağmur’la yapmayı planladığımız alışveriş gırtlı berbat bir hal alınca ikinize karşı çok mahcup oldum. Ben de bunu telafi etmek için sabah erkenden Kuzey ile Çağrı’yı esir aldım ve iki yardımcımınla birlikte bütün mağazaları altüst ettik ve inanın buna değdi, aldığımız her şeye bayılacaksınız,” deyip merdivenlerin olduğu yerde durdu. “İle hadi ama öyle şaşkın şaşkın durmayın, yolu gösterin bakalım, kimin odasına taşıyalım aldıklarımızı?”

Yağmur şaşkınlığından sıyrılarak hemen araya girdi. “Benim odama geçelim,” deyip merdivenleri çıkmaya başladı.

Özge, Kuzey’i önden gönderip gözlerindeki haylaz parıltıyla bana döndü. “Dışarıda seni görmek isteyen biri var.”

“Kim?” diye sordum kuşkuyla.

“Göt de kendin gör,” dedi mutlu bir ifadeyle. “Ayrıca benden duymuş olma ama sırf bugün arabayı sana teslim edebilmek için gece boyunca garajda çalıştı.” Kıkır kıkır güllere bana göz kırptı ve merdivenleri çıkmaya başladı.

Dışarı çıktığımda evin garaj yolunda tamir edilmiş arabamın kapısına tembел bir şekilde yaslanmış olan Alperen’i gördüm. Ona yaklaştığımda anahtarları bana doğru yavaşça fırlattı.

Anahtarı havada yakaladım. “Çok hızlısın, açıkçası bu kadar erken halledeceğini beklemiyordum.”

Hafif çarpık bir sırıtışla, “Seni şaşırtabildiğim için memnunum,” dedi ukalaca.

Gülümsedim. “Yoksa sonunda bana karşı iyi biri olmaya mı karar verdin Alperen Bozkurt?”

Sırıtışı büyüdü, keyifli bir hal aldı. “Yerinde olsaydım şansımı zorlamazdım.”

Omuz silktim. “Şansımı zorlamayı severim,” dedim tatlı tatlı.

Yoğun bir şekilde bana bakan gözlerine eğlenen bir ifade yerleşti. “Farkındayım.”

Kuzey bu sırada evden çıkıp yanımıza yaklaşırken, “Arabanı nasıl buldun bakalım Eylül?” diye neşeyle bağırınca başımı ona doğru çevirdim.

“Sorun hızlı bir şekilde halledildiği için mutlu olsam da arabama zarar veren kişinin arkadaşınız olması, gerçeği unutturmuyor.”

Kuzey bana yalandan dargın bir bakış attı. “Bu kadar önyargılı olmak yerine bağışlayıcı olmak senin gibi güzel bir kıza daha çok yakışır bence.”

Tek kaşımı yukarı kaldırdım. “Yağcılık etmek sana hiçbir şey kazandırmaz, Çağrı’yı affetmeyi düşünmüyorum,” derken arka koltukta duran koca bir kutu dikkatimi çekti. “İçeride bir paket var, unuttunuz sanırım,” diyerek kutuyu işaret ettim.

Alperen cevap verdi. “Çağrı’dan bir özür armağanı, kendi vermek istedi ama şu an onu görmek istemezsin diye düşündüm,” derken gözlerini yine ısrarla üzerime dikti, nasıl karşılık vereceğimi merak ediyordu anlaşılan.

“Doğru düşünmüşsün,” dedim söylediğini onaylayarak. “Hediyesini istemiyorum, geri götürebilirsiniz.”

Kuzey muzipçe araya girdi. “Kutunun içinde birbirinden leziz çörekler var desem?”

Ona baygın bir bakış gönderdim. “Kalsın.”

Kuzey ciddileşti. “Bak, Çağrı tam bir ahmak gibi davrandı, kabul ediyoruz. Ama...”

Sevecen bir sesle sözünü kestim. “Güzel bir aydınlanma olmuş sizin için, tebrikler.”

Kuzey sabırsızca, “Hadi Eylül bırak huysuzluğu da kabul et şu hediye işte. Ne olur düşmanlığı daha fazla uzatma, inan bana Çağrı yaptığından çok pişman oldu.”

Alperen hafifçe iç geçirdi. “Doğru söylüyor, o kadar pişman ki, Çağrı’yı daha önce hiç bu kadar perişan görme-miştim ki onun çok daha beter şeyler yaşadığını biliyorum.”

“Hem Yağmur’a hem de sana karşı oldukça kaba davrandığından dolayı mahvoldu,” diye ekledi Kuzey de.

Gözlerimi kıstım. “En başta bize ne hissettireceğini düşünemedi mi yani?”

Kuzey başını iki yana salladı. “Bu kadar acımasız olma Eylül. Yağmur, Çağrı için çok başka bir anlam ifade ediyor, inan bana onu üzmüş olmak fena dağılmasına neden oldu.”

İkisinin de bir anda ciddileşip arkadaşlarını savunmaları içimde garip, affedici hisler uyandırır da hemen kendimi topladım, duygusallığa yer bırakmamalıydım. “Çağrı’yı savunmak adına ne söyleyecekseniz artık duymak istemediğime eminim.”

Kuzey arabamı işaret etti. “Bak, Yağmur senin kadar öfkeli değil, ayrıca araban eskisinden de iyi görünüyor, Çağrı’yı affetmen dünyanın sonunu getirmez merak etme.”

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. “Ben onu affetsem de o çocuk sorunlu. Sebep olduğu önemsiz maddi bir zararı telafi etmeniz bunu değiştirmeyecek,” dedim açık açık.

Kuzey, huzursuz bir şekilde Alperen’e baktı.

Alperen, “Haklısın,” dedi usulca başını sallayarak. “Fakat bir hata yaptı diye birinin üzerini hemen çizmek doğru değil, herkes ikinci bir şansı hak eder ve Çağrı da bunu elde etmek için çabalıyor, senden sadece bu çabayı görüp takdir etmeni istiyorum.”

Birkaç kalp atımı süresince Alperen’le göz göze kaldık. Hakkını vermeliydim, çok yerinde sözler ediyordu, olgunluğu beni hem sinirlendiriyor hem de hoşuma gidiyordu.

Bezgince iç geçirdim. “Eh peki madem hatasını anladığını söylüyorsunuz...” diye konuşmaya başlamıştım ki Kuzey sözümü kesti.

“İki saattir dil döküyoruz.”

Gözlerimi devirdim. “Tamam tamam. Hediyesini kabul edeceğim.”

Kuzey içten bir biçimde güldü. “Sonunda ateşkes sağladık, şükürler olsun.”

Ona doğru şakadan işaretparmağımı salladım. “Hey, daha tam olarak ikna olmuş değilim, şu an sadece deneme ateşkesindeyiz, bir süre Çağrı’yı yakından izleyeceğim.”

Alperen’in dudaklarına küçük bir tebessüm yayıldı. “En azından bu da bir başlangıç,” dedi kendini beğenmiş bir halde.

Gülümseyişimi bastırdım, Alperen'in delici bakışlarını üzerimde hissetmek içimde garip duyguların oluşmasına sebep oluyordu. Gün geçtikçe bu duyguları baskılayıp kontrol altına almakta zorluk çekiyordum.

Özellikle de o nefes kesici gülüşüne kapılmamak çok zordu.

Çağın!

Alperen ve Kuzey'le vedalaşıp tekrar eve girdim ve kızların yumuşak mırıltılarını takip ederek üst kata çıktım, Toprak'ı etrafta görmediğim için mutlu mutlu Yağmur'un odasına yöneldim.

Oda tam bir karmaşa içindeydi. Yatağın üzeri birbirinden iddialı giysilerle doluyken yerlerde daha açılmamış dopdolu poşetler duruyordu.

Özge, "Selam, sonunda geldin! Ben de neler aldığımızı Yağmur'a gösteriyordum," deyip elimi tutarak beni dolaba doğru çekiştirdi. "Neyse ki çok geç kalmadın."

"Sana da selam, alışveriş canavarı," dedim gülerek. Ardından daha düne kadar yalnızca birkaç kıyafeti olan Yağmur'un dolabının şimdi yepyeni kıyafetlerle dolup taşıdığını

görünce hayranlıkla ıslık çaldım. “Vay canına, bunlar harika görünüyor.”

Özge kibirle kıkırdadı. “Biliyorum, biliyorum. Ben tam bir moda ikonuyum.”

Yağmur, “Eylül,” diyerek heyecanla araya girdi. “Özge bizim için çok güzel şeyler satın almış.” Altdudağını ısırırken yanaklarının kızardığını fark ettim. “Tüm bunlar bize Çağrı’nın hediyesiymiş.”

Yine Çağrı adını duyunca kaşlarımı hafifçe çattım, lakin Yağmur’un yüzündeki mutlu ifadeyi bozmamak için olumsuz bir laf etmemek adına kendimi tuttum. Sanırım biraz alttan almak iyi bir fikir olabilirdi, bu çok zor olsa da Yağmur için denemeliydim.

Özge’ye döndüm. “Her şey için teşekkürler.”

“Rica ederim canım,” diyerek neşeyle karşılık verdi. “Benim için bir zevkti.”

Elimdeki kutuyu kaldırıp kızlara gösterdim. “Anlaşılan o ki Çağrı bugün çok cömert davranmış. Çünkü burada başka bir hediye daha var ve Kuzey’in söylediğine göre içi leziz çöreklerle doluymuş.”

Özge küçük bir çığlık atarak, “Çöreklerle bayılırım,” diye duyurunca Yağmur da ona katılarak coşkuyla güldü. “Ben de!”

Arkadaşım öyle mutluydu ki bir an ona bakarken kalbim acıdı. Kendime bir söz vererek bugünü onun için daha da güzelleştirmeye karar verdim. Aksilik etmeyecektim.

İçtenlikle gülümsedim. “Hadi o zaman ne duruyoruz, yemeye başlayalım.”

Hızlıca mutfığa inip kendimize kahve yaptık. Hava muhteşemdi, mutfağın camından ılık bir rüzgâr esiyordu. Bu güzel havada odaya geri dönmek yerine bahçeye çıkıp oturmaya karar verdik. Hiç vakit kaybetmeden çimlerin üzerine serilip çörek ve kahve keyfi yapmaya başladık.

Özge çikolatalı bir çöreği eline alıp, “Çağn’yla tekrar konuşacaksın değil mi Yağmur,” diye sordu dikkatli bir sesle.

Onaylamayan bir edayla, “Tek kelime. Hayır,” dedim arkadaşımın yerine cevap vererek.

Sanırım aksilik etmeme kararım buraya kadardı. Bazen gerçekten tuhaftım doğrusu!

Yağmur usanmış bir şekilde, “Benim adıma karar almaktan vazgeç Eylül,” dediğinde dün Toprak’ın beni suçladığı şekilde aşırı korumacı davrandığım için pişmanlık duyduğum ancak hemen bastırdım.

“Ondan korktuğunu söylemiştin,” diyerek Yağmur’un dikkatini çekmeye çalıştım. “İki günde ne değişti de şimdi yeniden onunla konuşmak istiyorsun?”

“Ben değiştim,” dedi Yağmur kendinden emin bir tavırla. Ardından gözlerini benden kaçırıp Özge’ye çevirdi. “Evet, Çağn’yla en kısa zamanda konuşacağım.”

Özge minnettarlıkla gülümsedi. “Buna çok sevinecek, sana çok değer veriyor Yağmur.”

Derince iç geçirdim. “Yalnız bir noktayı açıklığa kavuşturalım,” diyerek lafa atladım. “Şunu çok iyi anlamanız gerek. O çocuk Yağmur’a bir kez daha kötü davranırsa ben de ona kötü davranırım.”

Yağmur uyarırcasına, “Eylül,” dedi beni azarlayarak. “Kimse kimseye kötü davranmayacak.”

Çöreğimden koca bir ısırık aldım. “Ben baştan belirtiyim de,” dedim kayıtsız bir tavırla.

Özge utangaç bir gülümsemeyle bana cevap verdi. “Mesaj alınmıştır.”

Elindeki çöreği yemeye başlayan Yağmur rahatlamış görünüyordu. Küçüklüğünden beri bulunduğu yerde herhangi bir huzursuzluk olmasına katlanamazdı.

Özge ağzındakileri yuttuktan sonra yeniden konuştu. “Hem birinin Toprak gibi bir abisi varsa bence kimseye ihtiyacı olmaz. Toprak, Çağrı’yı epey hırpalamış ve ona demiş ki: ‘Bir daha Yağmur’a zarar verirsen seni bulup aynı şeyi üstünde uygulayım.’” Yalandan irkilerek titredi. “Çok sert değil mi, dehşet saçmış o gün.”

Yağmur elindeki çöreği yemeyi bırakıp doğruca gözlerine baktı. İkimiz de birkaç saniye şaşkınca birbirimize baktık, bu kız bizim tanıdığımız ve bizden nefret eden Toprak’tan mı bahsediyordu, işte ben pek emin değildim.

Yağmur, ortamdaki samimi havaya güvenmiş olacak ki, “Özge, sana bir şey soracağım,” dedi yavaşça. “Çağrı’nın nesi var?”

Özge duraksadı. “Ne demek istiyorsun?”

“O gün kafede olanları bir türlü kafamda oturtamıyorum, Çağrı bir anda bambaşka birine dönüştü.”

Özge, “Çağrı çok iyi biri, lütfen bu konuda bana güvenin,” diyerek aniden savunmaya geçti. “Fakat bazı sorunları var ve bunun ne zaman ortaya çıkacağı hiç belli olmuyor.”

Söylediklerinden hiçbir şey anlamayarak, “Bu sorunlardan bahsetmek ister misin?” dedim. “Çünkü sana güvenmemizi istiyorsan daha açık olmana ihtiyacımız var.”

Özge bir an tereddüt etse de bir bana bir Yağmur’a bakarak nazikçe konuştu. “Size anlatacaklarım kesinlikle aramızda kalacak. Bana söz veriyor musunuz?”

Yağmur ilgiyle, “Tabii ki,” dediğinde ben de başımı onaylarcasına salladım. “Söz veriyoruz.”

Özge sıkıntılı bir ifadeyle iç çekince gözlerimi kısıtım ve ânında görev odaklı düşünmeye başladım. Birazdan duyacağımız her bilgi önemli olacağına benziyordu, zira bu, Özge’nin yerinde rahatsızca kıpırdanmasından anlaşılıyordu.

“Çağrı daha dört yaşındayken ailesiyle çıktığı tatil acı bir kazayla sona ermiş. Annesi ile babasını o kazada kaybetmiş, ambulans gelene kadar, yani bir gün boyunca o arabanın içinde ölmüş olan anne babasıyla kalmış ve etrafta yardım çığlıklarını duyabilecek kimse yokmuş.”

Yağmur, “Çok korkunç,” diye fısıldadı kederli bir sesle.

Özge’nin yüzü bir an için hüznle gölgelendi. “Sonra Çağrı kendini bildi bileli yetimhanelerde büyümüş ve en son kaldığı yetimhanede de işler onun için pek iyi gitmemiş. Orada gerçekten berbat bir çocukluk geçirmiş. Küçük yaştaki bir çocuğun asla maruz kalmaması gereken durumlarla karşılaşmış, sonrasında da tüm bunlar onda ağır bir travmaya sebep olmuş ve kişilik bölünmesine yol açmış.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Kişilik bölünmesi mi, bundan hiç hoşlanmadım,” diye mırıldandım. Özge’nin anlattıkları beni hazırlıksız yakalamıştı.

Yağmur üzgün üzgün Özge'ye baktı. "Kafedeki davranışların nereden buydu demek, bir anda çok farklı birine dönüşmüştü. Bana kibar ve nazik davranan Çağrı gitmiş yerine öfkeli ve kaba biri gelmişti."

Özge endişeyle altdudağını ısırdı. "O öfkeli kaba hali, kendine Çağın diyor."

Afalladım, şaşkınlığımı giderek artıyordu.

Şaşkınlığımı fark eden Özge hemen savunmaya geçti. "Biliyorum biliyorum, anlattıklarım size akıl almaz geliyor ama inanın bana hepsi gerçek. Doktorun söylediğine göre Çağın bir nevi Çağrı'nın kendini koruma içgüdüyümüş. Çağrı hayatta baş edemediği herhangi bir durumla karşılaştığı zaman Çağın ortaya çıkıyor, kendince tehlikeyi savuşturuyor."

Kendimi tutamayarak sordum. "Ya sonra ne oluyor peki?"

"Tehlike ortadan kalktığında Çağrı geri dönüyor, çoğunlukla da bir şey hatırlamıyor. Ancak Çağın öyle değil, daha baskıcı, daha zorlayıcı, daha kurnaz. Birçok şeyin farkında ve çoğu zaman Çağrı'nın zayıf olduğunu dile getirerek onu bastırıyor ve kontrolü kendi eline alıyor." Özge'nin gözleri dalgınlaştığında bakışlarını Yağmur'a çevirdi. "Çağrı seninle tanıştıktan beri çok mutluydu ve Çağın nadiren ortaya çıkıyordu, onun kendisi olması için sana ihtiyacı var Yağmur. Lütfen Çağrı'ya yardım et."

Kaşlarını hayretle yukarı kaldırırken kötü bir laf etmemek için kahveme uzandım. Ne düşüneceğimi nasıl bir tepki vereceğimi kesinlikle bilemiyordum, çünkü Çağrı'nın yaptığı gariplikler için aklımdan bir ton teori geçmiş olsa da

şu an duyduklarım, kurduğum senaryoların yakınından bile geçmiyordu.

Özge, adeta Yağmur'u ikna etmek için konuşmasını sürdürdü. "Çağrı sana karşı çok yoğun hisler besliyor. Onun daha önce birisine bu derece kapıldığını hiç hatırlamıyorum. Seni ilk gördüğü anda hiç tereddütsüz âşık oldu. Ona yardım edebilecek tek kişi varsa o da sensin."

Yağmur sessizleşti. Çağrı için inanılmaz derecede üzül-
düğünü görebiliyordum. Aniden yüzü asılmış ve gözlerinde
sevgi belirmişti.

Tanrım! Delirmiş olmalıydı bu kız! Öğrendiklerine
rağmen hâlâ Çağrı'dan hoşlanıyor olması beni panikletmeye
yetmişti. Onunla daha sonra çok ama çok ciddi bir konuşma
yapacağımız kesindi.

Yağmur, bana yandan kaçamak bir bakış attığında ona
aklımdan geçenleri sert bakışlarla anlatmaya çalıştım:
"Sakin aptalca bir şey yapmaya kalkma!"

Bakışlarımdaki uyarıyı umursamayan Yağmur anlayışla
Özge'ye döndü. "Çağrı için elimden geleni yapacağım."

Tam ağzımı açmış onu durdurmak için itiraz edecektim
ki arkadaşım, Özge'ye belli etmeden bacağımı çimdikledi.
Tercümesi şuydu: "Sakin ağzını açma."

Hayretle büyüyen gözlerimi ona diktim. Hiç ikna ol-
mamıştım ancak Yağmur bana yalvaran gözlerle baktı, lüt-
fen sorun çıkarma, diyordu açık açık.

Özge umutla kocaman gülümsedi. "Teşekkür ederim,
çok teşekkür ederim."

Gönülsüzce dudaklarımı birbirine bastırdım ve sessiz

kalarak Yağmur'a ayak uydurdum. Umarım ne yaptığımı biliyoursundur arkadaşım, diye içimden geçirdim. Ama çok da emin olamıyordum.

Yağmur gibi kırılgan naif biri, Çağrı gibi patlamaya hazır bir bombayla nasıl baş edebilirdi ki?

Yardıma ihtiyacın var!

Tüm öğleden sonrayı bahçede güneşin altında geçirdikten sonra akşama doğru Özge kendi evine geçti. Biz de Yağmur’la odasına çıkıp Özge’nin bizim için seçtiği muhteşem kıyafetleri teker teker denemeye koyulduk. Özge gerçekten çok iyi bir iş çıkarmıştı; çünkü seçtiği her bir giysi moda dergilerinden fırlamış gibi çok iddialıydı.

Üzerime giydiğim siyah renk dantel detaylı şık büstiyer ve kısacık deri etekle uyumlu bileğimden biten neredeyse on iki santimlik botlarla aynanın karşısına geçtim. Hafifçe bir sağa bir sola dönerek aynadaki yansımaımı inceledim. Hiçbir zaman kendini beğenen biri olmamıştım ama şu an kendimi fena halde ateşli olarak tarif edebilirdim.

Yağmur uzandığı yataktan beğeniyle beni inceledi. “Vay

canına Eylül, aşırı seksi görünüyorsun. Bu kadar uzun bacakların olduğunu hiç bilmiyordum.”

Ona doğru dönüp şımarık bir edayla saçlarımı omuzlarımdan geriye savurdum. “Seni etkilemeye çalışmadığım içindir,” dedim alaycı bir göz kırpışla.

“Seni yaramaz kötü kız,” diyen Yağmur kenarda duran bir bluzu bana fırlattı. “Konu Alperen olunca belki işler değişir senin için,” dedi alayına alayla karşılık verirken.

“Kapa çeneni,” derken gözlerimi devirip, gülerek yeniden aynaya döndüm.

Konu bir şekilde Alperen’e gelince içimdeki garip sıcak hislere, yüzümdeki aptal gülümsemeye engel olamıyordum ve lanet olsun ki bu duyguların hiçbirisi görevle alakalı değildi.

“Şuna bak.” Yağmur yatağında doğrulup hemen yanındaki pencereyi işaretledi. “Alperen dışarı çıkıyor.”

Başımı uzatıp bahçeye göz attım ve Alperen’i siyah kıyafetleriyle arabasına doğru yürürken gördüm. “Hem de yalnız,” dedim kuşkuyla. “Böyle kamufle olmuş bir şekilde nereye gidiyor acaba?”

Yağmur bana döndü. “Geçen gün bahsettiğin yere gidiyor olabilir mi? Hani şu Efsun’un gözetlediğini söylediği yere.”

“Olabilir,” derken derin bir düşünceyle kaşlarımı çattım. “Onu takip edeceğim.”

“Acele etsen iyi olur,” diyen Yağmur başını yeniden pencereye çevirdi. “Arabayı çalıştırıyor.”

“Tamam, haberleşiriz. Telefonunu yanından ayırma.”

“Anlaştık,” deyip temkinli bir sesle ekledi. “Dikkatli ol, sakın yakalanma.”

Gülerek, “Denerim,” deyip arkadaşım ile hızlıca vedalaştım, odama koşup sırt çantamı aldım ve arabamın anahatarlarını kaptığım gibi koş a koş a aşağı indim.

Arabama atlayıp motoru çalıştırdığımda Alperen’in arabası asfalt yolda ufak siyah bir nokta olarak gözüküyordu. Epey süratli bir çıkış yapmıştı ama benim için sorun değildi, zira ona yetişmekte zorlanmadım, ben de hız yapmayı severdim.

Alperen’i yakaladıktan sonra aramıza bir-iki araba alarak üç kilometre kadar onu gizlice takip ettim. Sonra aniden ters bir dönüşle kırmızı ışığı atlayıp kavşaktan yol ayrımına girdi.

“Kahretsin!” Sinirle direksiyona vurdum ve kornaya basarak sıkışıp kaldığım trafikten kurtulmaya çalıştım ama nafileydi, birkaç dakika sabırsızca ışıktaki bekledikten sonra önümdeki arabaları sinirle sollayıp ben de peşinden yol ayrımına girdim. Yol ıssız ve bomboştı, fakat bir kilometre kadar ileride bir yerleşim yeri varmışçasına küçük ışıklar yanıyordu. Hızla gaza yüklendim ve arabayı oraya doğru sürdüm.

Yanılmamıştım, ulaştığım yer oldukça işlek görünen kalabalık bir beldeydi. Caddeler arabalarla doluydu, yol kenarlarında ise ellerinde poşetlerle alışveriş yapan insanlar vardı.

Hızımı düşürerek yavaşça sağdan ilerledim ve çevremi incelemeye başladım, Alperen’e dair bir iz aradım lakin bir şey bulamadım, arabasını hiçbir yerde göremiyordum.

“Nereye kayboldu bu çocuk,” diye mırıldandım arabamın içinde aksi aksi.

İzini kaybetmiştim, lanet olsun!

Kendi kendime kızarken, tam o sırada, Alperen'in arabasını gördüm. Hızla sağa doğru döndü, kapalı bir otoparka girerek gözden kayboldu.

Yakaladım seni!

Otoparkın giriş ve çıkışını göz hapsine alarak uygun bir yer bulup arabamı park ettim. Fakat aradan on beş dakika geçmesine rağmen içeriye ne giren oldu ne de çıkan. Sonunda sıkılarak beklemekten vazgeçtim. Böyle eli kolu bağlı bir şekilde Alperen'in nereye gittiğini bilmeden burada beklemek tamamen zaman kaybıydı.

Arabadan inip biraz da yaya olarak etrafı kolaçan etmeye başladım. Alperen'i hâlâ göremiyordum ve onu yeniden kaybetmiş olmak sinirlerimi bozmuştu.

Derken otoparkın asansör çıkışı olduğunu tahmin ettiğim bir kapıdan dışarı çıktı. Hemen geri adım atıp karanlığa gizlenerek dikkatle bir sonraki adımına odaklandım. Hiç sağına soluna bakmadan hızlıca yürümeye başlayınca onu kaybetmemeye çalışarak gizlice takip etmeye koyuldum. Acelesine bakılırsa bayağı önemli bir yere gidiyordu, fakat arabasını niçin burada bırakmıştı anlayamamıştım doğrusu. Belki de görülmek istemiyordu.

Neredeyse yirmi dakika kadar yürüdükten sonra ıssız diye nitelendirebileceğim sessiz sakin bir mahalleye girdi, ben de peşinden her adımını izleyerek onu takip etmeyi sürdürdüm. Nitekim birinin kendisini izlediğinden kuşkulanamaması için epey geride durmaya çabaladığımdan bir süre sonra yine izini kaybettim.

Tehlikeli Görev

Moralim bozuk bir halde ara sokaklarda gezinirken beceriksizliğimden ötürü kendimi azarlamaya başladım, bir gecede ikinci defa hedefimin izini kaybetmem gerçekten çok üzücüydü.

Bir saatin sonunda hiçbir şey elde edemeyince pes edip geri dönmeye karar verdim. Zira girebileceği bütün ara sokaklara bakmıştım. Asık suratlı bir halde mutsuz mutsuz ilerlerken otoparkın yakınına çıkacağını düşündüğüm dar bir sokağa girdiğimde peşimden gelen birinin varlığını hissederek arkama döndüm ve işte tam o anda aradığımı kişiyle karşı karşıya geldim.

Alperen, gözlerindeki donuk, sert bir bakışla dik dik yüzüme bakıyordu.

Yakalanmanın verdiği tedirginlikle kalbim yerinden oynarken bir adım geri attım. Beni hazırlıksız yakalamıştı!

“Yine benim olduğum yerlerde dolaşman bu sefer de tesadüf değildir herhalde,” dedi iğneleyici bir sesle.

Hiç düşünmeden, “Seni arıyordum,” dedim doğruyu söyleyerek.

Kaşlarını çattı. “Niye?” diye sordu tehlikeli bir sertlikle.

Sakin görünmeye gayret ederek omuz silktim. “Dışarı çıkmıştım, seni bu civarda görünce arabamı park edip yanına gelmek istedim ama sonra seni kaybettim, şimdi de seni bulmak için etrafa bakınıyordum.”

“Güzel hikâye ancak hiç inandırıcı değil,” dedi, sonra yine sertçe sorusunu yineledi. “Neden buradasın?”

Tamam! Epey sinir bozucuydu. Onun için bu kadarını net söyleyebilirdim. Ayrıca bazen Alperen’in ne kadar zeki olduğunu hesaba katmayı unutuyordum sanırım.

“Bir nedeni yok, dedim ya sadece seni gördüm ve öylesine yanına gelmek istedim, altında yatan büyük, sır dolu bir sebep yok.” Yalandan alınmış numarası yaparak surat astım. “Şimdi lütfen şu sorgu suali bitirebilir miyiz çünkü beni fena halde geriyorsun.”

Gözlerini kıstı, kuşkuları vardı. “Sana inanmıyorum. Çünkü beklemediğim bir anda ikinci kez aniden karşıma çıkıyorsun. Sonra da saçma sapan hikâyeler anlatmaya başlıyorsun.”

Farklı bir kart oynamaya karar vererek sahte bir öfkeyle kaşlarını çatıttım. “Biliyor musun, canın cehenneme, sana kendimi açıklamaktan sıkıldım. Hakkımda ne istiyorsan düşünmekte özgürsün, dilediğin kadar kafanda komplo teorileri üret, hiçbir umurumda değil. Ben gidiyorum.” Arkamı dönüp arabama doğru yürümeye başladım.

Peşimden bağırdı. “Nereye gidiyorsun?”

“Senin olmadığın herhangi bir yere.”

“Bekle!”

“Beni rahat bırak,” diye bağırdım arkamı dönmeden.

Koşarak bana yetişti. Sertçe kolumdan çekip bir adım önüme geçti. “Seni ancak soruma doğru cevabı verdiğinde rahat bırakırım.”

İncinmiş gibi yaparak gözlerimi kırıştırdım. “Sana her seferinde doğruyu söylüyorum ama sen bana inanmıyorsun. Bu ikinci oldu evet ve ben sana kendimi anlatmaktan çok ama çok sıkıldım.” Kırgınlıkla iç geçirip başımı iki yana salladım. “Gerçekten buna bir son vermen gerek, ben kötü biri değilim Alperen anlamıyor musun, lütfen bana karşı önyargılı olmayı bırak.”

Tehlikeli Görev

Tanrım! Harika rol yapıyordum, duygu sömürüm on numaraydı. Karşımda taş kalpli biri olsa dahi dayanamazdı, eminim. Akademide aldığım drama derslerinin işe yaramasının tam zamanıydı.

Alperen'in gözlerinde anlık bir suçluluk duygusu belirip kayboldu, ardından düşünceli bir ifadeyle derin bir nefes alıp soluğunu yavaşça bırakırken gözlerini üzerimden bir an bile ayırmadı. Aklından neler geçiyordu anlamak imkânsızdı ama uzun zamandır aramıza ördüğü duvarları kaldırması için içimden sessizce dua ediyordum.

"Tamam," dedi kısaca.

Afallamış gibi yaptım. "Gerçekten mi?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Bundan böyle kötü kötü bakmalar, sana inanmıyorum demeler, kuşkulu sorular sormayacağına söz veriyor musun?"

Başıyla onayladı. "Söz veriyorum."

İçtenlikle gülümsedim. "Nihayet, barışmanın çoktan zamanı gelmişti."

Alperen o an içimde patlayan havai fişeklerden habersizdi tabii ki, zira sonunda hedefimdeki ava ulaşabildiğim için çok memnundum. Planım kusursuz bir şekilde tıkır tıkır işliyordu.

Başını hafifçe yana eğip baştan aşağı bedenimi ağır ağır süzdü, gözleri yeniden gözlerimi bulunca dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Farklı görünüyorsun."

Tatlı tatlı sordum. "Bu iyi anlamda bir farklılık mı yoksa kötü anlamda mı?"

"Çok iyi anlamda bir farklılık," diye yanıtlarken "çok" kelimesine vurgu yapması dikkatimden kaçmamıştı.

“Biraz tarz değişikliği yapmaya karar verdim.”

Dudakları küçük bir tebessümle kıvrıldı. “Yakışmış. Bu akşam fazlasıyla dikkat çekici görünüyorsun.”

Gülerek kaşlarını yukarı kaldırdım. “Bana iltifat mı ediyorsun sen?” diyerek ona takıldım.

Gözlerini kıstı. “Ediyorum galiba,” dedi dürüstçe.

Elimle ağzıma kapatıp abartılı bir tavırla şaşırmış gibi yaptım. “Aman Tanrım! Büyük sözler ediyorsun Alperen Bozkurt, bu cidden akıl almaz bir olay.”

Gülerek dudaklarını yalayıp altdudağını dişlerinin arasına aldı. “İnan bana, benim için de olağandışı bir durum.”

Gözlerimizi birbirinden ayırmadan gülmeye başladığımızda Alperen aniden kesik bir nefes aldı ve sanki acı çekermişçesine yüzünü buruşturdu.

“Neyin var,” diye sordum verdiği tepkiye şaşırarak.

“Yok bir şeyim,” diyerek sorumu geçiştirdi.

“Beni kandırmaya çalışma, canın yanıyor sanki.”

“İyiymi ben,” derken avucunu kaburgasının üzerine kapattığını fark ettim.

Beni engellemesine fırsat tanımadan elimi uzattım, deri ceketinin önünü açtım ve gördüğüm manzarayla kaskatı kesildim. “Kanıyorsun!” dedim panikleyerek.

“Önemli değil.”

“Nasıl önemli olmaz, ne oldu sana böyle?”

Kalbim korkudan hızlanmaya başlayınca verdiğim tepkiye şaşırdım. Onun için gerçekten kaygılanmıştım ve ben Yağmur dışında kimse için bu kadar endişe duymamıştım. Kafam gittikçe karışırken içimden kendimi azarladım.

Kahretsin neyim vardı benim böyle?

Önemsemeyen bir tavırla ceketinin önünü kapattı. “Ufak bir kaza geçirdim.”

“Dur da bakayım yarana,” diyerek yeniden ceketinin önünü açıp yarayı daha iyi görmek için tişörtünü kaldırıp yarasını inceledim. “Bu nasıl oldu?” Ses tonum oldukça üzgün çıkmıştı, hissettiğim içten kaygı sesime yansmıştı.

Yüz ifadesinde anlık bir şaşkınlık belirip kayboldu. “Motor kazası, çok hızlı giderken bariyerlere çarptım. Birkaç demir parçası kaburgama batınca kendim çıkarmak zorunda kadım.”

Yalan söylüyordu. Evden arabayla çıkmıştı, ayrıca bu gibi yaralanmalarda uzmandım, gördüğüm kesinlikle bıçak yarasıydı ama bunu açığa çıkaracak değildim. Yarasını inceleyince hayati organların zarar görmediğini fark edip rahatladım. Yarası derin değildi neyse ki, aksi halde işler onun için berbat bir hal alabilirdi.

“Anladım,” dedim yalanını görmezden gelerek. “Hadi seni hastaneye götürülim. Arabam şu tarafta.”

Başını iki yana salladı. “Güven bana, hastanelik bir şeyim yok. Sadece buradan gitmem gerekiyor.”

“Eve mi gideceksin, istersen seni bırakabilirim.” Bu şekilde araba kullanmasına izin veremezdim.

“Hayır eve gidemem. Özge beni böyle görürse kalp krizi geçirebilir.”

“Haklısın, tamam. Nereye gidebiliriz peki?”

Soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı. “Biz mi dedin sen az önce?” Sesinde eğlenmiş bir ton saklıydı. İnatçı bir şe-

kilde çenemi kaldırdım, “Her nereye gidiyorsan ben de pe liyorum.” Ardından tatlı tatlı gülmüsedim. “Birinin seninle ilgilenmesi lazım.”

Aklımdan geçen düşünceleri kendime sakladım. Böylece seni daha yakından takip edebilir, bu akşam başına her ne geldiyse benden sakladıklarını öğrenebilirdim.

Hafifçe sırttı. “Neden benimle ilgilenmek isteyesin ki?”

“Çünkü uzun zamandır senin aksine arkadaş olmamamız için bir sebep göremiyorum ve hence bu jestim güzel bir arkadaşlığın başlangıcı olabilir, ne dersin?”

Alçak sesle güldü. “Bir anlaşma falan imzalamamız gerekiyor mu?”

Elimde olmadan güldüm. “Sadece tek bir kural var. Her koşulda arkadaşının arkasını kolla ve zor durumdayken onu asla yalnız bırakma.”

Dişlerini ortaya çıkaran keyifli bir kahkaha attı ve ben istemsizce ona bakakaldım. Gülüşü öyle şahaneydi ki midemde ansızın kelebekler uçuşmaya başladı. Mantıksız bir şekilde yanaklarımın ateş gibi yanmaya başladığını hissedince altıdudağımı ısırdım. Kahretsin, Alperen bana daha önce hiç yaşamadığım duygular hissettiriyordu ve bazen tüm bunlar görevimi geri plana atacak kadar fazla yoğun geliyordu.

“Bunu aklımdan çıkarmam,” derken keyifli hali sesine de yansımıştı.

“İşte, duymak istediğim cümle buydu,” dedim neşeyle.

“Nereye gideceğimizi biliyorum,” dedi gizemli bir ifadeyle. “Arabam nerede demiştin?”

Sırttım. “Beni takip et.”

Tehlikeli yakınlaşma!

Alperen'in bizi getirdiği yer deniz kenarına kurulmuş bir tersaneye ait küçük bir depoydu. Fakat sıradan bir depoya nazaran çok kuytu bir yerdeydi ve gözlerden uzak olması buraya daha fazla dikkat etmeme sebep oldu. İçimden bir ses bu depodan önemli bilgiler çıkacağını söylüyordu. Nitekim hislerimde yanılmamıştım.

Alperen kapıyı kapatıp ışıkları açınca deponun içerisi birden aydınlandı. Aslında dışarıdan küçük bir yer olduğunu düşünmüştüm ama içerisi oldukça büyüktü, yaşamak için gerekli olan çeşit çeşit eşyaya sahipti ve bana sıradan bir evin bodrum katını hatırlatmıştı.

Deponun bir ucunda L şeklinde koltuk, karşısında dev ekran bir televizyon vardı. Diğer ucunda ise ufak bir mutfak

andıran bir tezgâh, geniş bir dolap, türlü türlü elektronik malzemelerin durduğu raflar ve köşede duran bir masanın üzerinde iki tane büyük ekrandan oluşan bir bilgisayar bulunuyordu. Hemen yanında ise kapalı bir kapı vardı ve en çok merakımı cezbeden de orası olmuştu.

Etrafıma bakınarak ağır ağır yürüdüm. “Eğer hemen bana bir açıklama yapmazsan gizli bir hayat yaşadığını düşüneceğim,” diyerek ona sataştım.

Alperen eğlenerek güldü. “Geçen yıl burayı kiralayıp sonra da kafama göre biraz düzenleme yaptım. Bazen evden uzaklaşıp yalnız kalmak istediğimde buraya geliyorum,” diye açıklama yaparken her hareketimi dikkatle inceliyordu.

“Çok fazla kişiye bahsetmediğin özel bir yer gibi mi?” diye sordum bu kez cilveli bir edayla.

Gözleri parlarken çarpık bir sırıtış dudaklarına yerleşti. “Sadece birkaç kişinin bildiğini söylesem ne hissederdin?”

“O birkaç kişiden biri olduğum için gurur duyardım.”

“Sana güvenebilir miyim?” diye sorduğunda aniden kalbimin sıkıştığını hissettim.

“Tabii ki,” derken kendimi gülümsemeye zorladım ve içimde beliren suçluluk hissini şaka yaparak bastırdım. “Hadi biraz doktorculuk oynayalım.”

“Şuradaki dolabın altında ilkyardım çantası olacaktı, işimize yarayacak her şey içinde var.”

“Tamamdır.”

Ben ilkyardım çantasını alırken Alperen de ceketini çıkararak koltuğun koluna astı. Yan yana koltuğa oturduk ve kanlanmış tişörtünü yavaşça kaldırarak üstünden çıkarmasına

yardım ettim. Ardından yarasını incelediğimde kesğin kaburgasının biraz altında olduğunu gördüm.

“Umarım tüm bunlar karın kaslarımı incelemek için bir bahane değildir,” dedi alaycı bir tavırla, fakat dişlerini sıkışından acı çektiğini görebiliyordum. Canı fena halde yanıyor olmalıydı.

Muzipçe göz kırptım. “Beni yakaladın. Hâlâ bakmama izin var mı?”

O muhteşem gülümsemelerinden birini daha sundu bana. “Seni bazen hafife alıyorum.”

“Çok yanlış yapıyorsun,” dedikten sonra dikkatimi yeniden yarasına verdim. “Şanslıyız. Kanama durmuş ama hemen temizleyip sargı yapmamız gerekiyor.”

Kuşkıyla kaşlarını çattı. “Bunu sen mi yapacaksın?”

Omuz silktim. “Birkaç dönem sağlık dersleri almıştım, güven bana emin ellerdesin. Çok derin olmayan bir yarayla ilgilenmek ne kadar zor olabilir ki?”

“Bu beni hiç rahatlatmadı,” diye homurdandı aksice.

Ona tatlı bir gülücük gönderdim. “Merak etme çok nazik davranacağım.”

“Nedense sana hiç güvenmiyorum, canımı yakmaktan büyük zevk alacakmışsın gibi güçlü bir his var içimde.”

“İşte şimdi beni kızdırdın.” Çantadan temiz bir bez çıkararak bolca alkol döktüm. “Bu çok acıtacak. Elini tutmamı lütfen ister misin koca adam?”

Yumuşak bir kahkaha attı. “Durma yap gitsin, bir yetişkin gibi davranıp canım acımıyormuş gibi yapacağım,” derken bakışlarındaki samimiyet göğsümü sıkıştırdı.

Bir kez daha kendimi gülmeye zorladım. “Doğru karar... Şimdi rahatla ve kendini benim gibi tam bir hayat kurtarıcıya bırak.” deyip yarayı temizlemeye koyuldum.

Alperen ilk temasla irkilerek yüzünü buruştursa da sonrasında kıpırdamadan durdu ve yaraya antibiyotikli krem sürüp sargı beziyle sararken sessizce işimi bitirmemi bekledi. Elimden geldiğince dikkatli davranmaya özen gösterdim; çünkü bu hissettiğim her ne neyse canının yandığını görmek hiç hoşuma gitmiyordu.

“Bu işte gerçekten çok iyisin.” Koltukta dik oturarak vücuduna baktı, sargılarını inceledi. “Kusursuz bir iş çıkardın.”

“O zaman tam zamanlı hemşiren olabilirim,” dedim gülerek.

Başını bana çevirdi, bir an için beni incelediğini hissettim. “Tüm bunlar seni rahatsız etmiyor mu, başka bir kız bu kadar kan görse muhtemelen koşarak kaçardı.”

Gözlerinin içine bakarken içtenlikle gülümsedim. “Beni rahatsız eden bir şey var, evet. O da senin yaralanman. Şanslısın ki seni buldum, baksana tedavini bile üstlendim. Bence çok büyük bir teşekkürü hak ediyorum.”

“Teşekkürler, seni yüzsüz,” derken neşeyle sırtıttı.

“Rica ederim. Bir sorun yaşarsan gel beni bul, tekrar üstünden geçeriz.”

“Bir sorun olacağını sanmıyorum. Gerçek bir hemşire gibi özenle ilgilendin benimle.”

“Birinin yapması gerekiyordu.”

“Bu kişi sen olduğun için memnunun.”

Kendimden hoşnut bir gülüşle ilkyardım çantasını topladı.

dım. “Sanırım işimiz bitti, şunları kaldıralım.” Açıkçası sözleri öyle çok hoşuma gitmişti ki alışılmadık bir biçimde mutlu olmuştum.

“Sana yardım edeyim.” O da etrafa saçılan kanlı tişörtü ve sargı bezlerini aldı.

Birlikte ortalığı topladıktan sonra Alperen temizlenip hemen geleceğini söyleyerek kapalı kapının ardında kayboldu. Ben de ellerimi yıkayıp az önce oturduğumuz koltuğa geri döndüm.

Alperen fazla oyalanmadan üzerine temiz bir tişört geçirip kendini koltuğa, hemen yanıma bıraktı. Omuzlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Ellerini saçlarından geçirip saçlarını dağıttı, gözlerini kapatarak bitkin bir edayla başını koltuğun arkasına yasladı. Ben de onu taklit ederek başımı arkaya yasladım, boş boş tavana baktım. Dışarıdan hafifçe duyulan dalga seslerini dinlerken kendimi tuhaf derecede huzurlu hissediyordum. İmkânım olsa günlerce burada kalabilirdim.

Alperen derince iç geçirdi. “Yorucu bir gündü.”

“Katılıyorum. Yorucu ve aksiyon dolu.”

Gözlerini açtı, başını koyduğu yerden kaldırmadan bana çevirdi ve gözlerimiz birbirine takılıp kaldı. Koyu renk gözleri anlamlandıramadığım bir ifadeyle gittikçe yoğunlaştı. Ona doğru çekildiğimi hissettim. Bakışlarımı ondan çekemediğim yetmezmiş gibi bir de onu çözmek, kafasının içinden neler geçtiğini öğrenmek için dayanılmaz bir istek duydum.

“Bana söylemek istediğin bir şey mi var?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

“Hayır. Ya senin?” diye sordu imalı bir sesle.

Gözlerimi kıstım, bakışlarını ilk kaçırın olmamak için yüzüne ısrarla bakmayı sürdürdüğümde dudaklarında gizemli bir tebessümün hayaleti dolaştı. Benimle resmen oynuyordu ve bundan keyif aldığını gizleme zahmetine bile girmiyordu.

“Benim de yok,” dedim eğlenen bir sesle.

“Bazen bile bile sınırlarımı zorladığını düşünüyorum.”

“Hayır,” dedim itiraz ederek. “Sınırlarını zorlamıyorum, onları altüst ediyorum.”

Yarım bir gülüşle, “Haklısın ve bunu son zamanlarda çok sık yapıyorsun,” dedi.

Sözlerini kabul ediş beni başta afallatsa da duygularımı hemen gizleyip küstahça gülümsedim. “Farkındayım.”

Bir kaşını kaldırdı. “Tehlikeli bir oyun oynuyorsun küçük kaplan.”

İşte o kadar da pervasızım, dememek için kendimi tuttum. Çünkü gerçekten de tehlikeli bir oyuna girmekti benimkisi... Ne yaptığıma dair en ufak bir fikrimin olmaması ve bunu pek umursamıyor olmam da ayrı bir tehlikeydi doğrusu.

Sessiz geçen birkaç saniyenin ardından göz temasımız hiç kopmadan devam edince bir soru sordu. “Bakışlarınla beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun? Tehlikeye olan hayranlığın oldukça büyük anlaşılan.” Fısıltıya yakın çıkan sesi içimi tatlı bir heyecanla ürpertti.

“Ukalanın tekisin, biliyor muydun?” diye karşılık verdim aynı ses tonuyla.

Bana anlamlı bir bakış attı. “İtiraf et,” derken yavaşça elimi tuttu.

Bana dokununca kalbim bir an için durdu, omurgamdan yukarı bir ürperti yükseldi ama elimi elinden çekmek için herhangi bir hamlede bulunmadım. Her defasında olduğu gibi yakınlığı, içimde daha önce hiç hissetmediğim duyguları uyandırıyor ve bunlar öyle hoşuma gidiyordu ki irademle ele geçirip mantıklı hareket etmeme engel oluyordu.

“İnan bana hiç ilgimi çekmiyorsun,” dedim usulca, yalan söylemeyi tercih ederek.

“İkna olmadım,” derken başparmağı elimin üzerinde nazik nazik gezinmeye başladı.

“Alacağın tek cevap bu.”

Kısa bir kahkaha atarken bakışlarını tavana çevirdi, elimi hâlâ bırakmamıştı. “Beni çok güldürüyorsun, böyle sıradan anlar yaşayıp içten gülmeyi çoktan unutmuştum.”

Elimde olmadan ben de ona katılıp güldüm. “Bugün itiraf günü anlaşılan.”

Gözlerini tekrar gözlerime çevirdi ve uzun uzun baktı. “Sende beni çeken farklı bir şeyler var. Diğerleri gibi değilsin, daha önce tanıdığım kimseye benzemiyorsun,” dedi kısık bir sesle. “Seni ilk gördüğüm anda bunu hissetmişim.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sorsam da aslında çok iyi anlamıştım, zira aynı şeyleri ben de ona karşı hissetmişim.

Alperen’le karşılaştığım ilk anda çarpılmıştım sanki, o kısacık zaman diliminde dahi bana çok değişik duygular yaşatmıştı. Hayatım boyunca hiç deneyimlemediğim yoğun duygular.

“Direnmeye çalıştıkça daha da güçlenen bir his bu...” diye devam etti. “Sanki upuzun bir labirentteyim, çıkmak

için her yolu deniyorum ama bütün yollar yine sana çıkıyor. Uzaklaşmak imkânsız, kaçmak mümkün değil.”

Alperen’den böyle sözler beklemediğimden dolayı hafif bir şaşkınlık yaşadım. Fakat yüzüne dikkatle baktığımda orada gördüğüm tek şey; samimiyetti, doğruyu söylüyordu.

Yavaşça iç geçirdi. “Seninle ilgili neden böyle düşündüğümü anlayamıyorum.”

Aniden yanaklarımın kızardığını hissedince göz temasını kestim, bakışlarımı birleşmiş ellerimize indirdim. “Benden nefret ettiğini sanıyordum,” diye fısıldadım.

“Denedim,” dedi.

Gözlerimi tekrar ona çevirdim ancak sessiz kalmayı tercih ettim, nasıl karşılık vereceğime emin olamadım. Hiç ama hiç tahmin edemeyeceğim bir an yaşıyordum şu an.

“Fakat olmadı, yapamadım. Senden nefret etmek çok zor benim için,” derken başparmağı yine nazikçe elimin üstünü okşuyordu. “Nereye kaçarsam kaçayım yine sana doğru yürürken buldum kendimi.”

İçtenlikle, “Benden nefret ettiğini düşünmek hiç hoşuma gitmiyordu,” dedim onun gibi ben de ona karşı hissettiklerimi itiraf ederek.

Ona has muazzam gülüşü ağır ağır dudaklarına yayıldı. “Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza memnunum o halde.”

Burukça tebessüm ettim. “Evet, iyi oldu.”

“Aksi halde her gün kahrından ölmeye devam ederdin değil mi?”

Neşeyle sıırıttım. “Beni bu acıdan kurtardığın için teşekkürler seni yüce gönüllü şey.”

Bir an duraksayıp ciddileşti ve birkaç kalp atımlık süre boyunca derin derin gözlerinin içine baktı. “Senin de benim gibi hissettiğini biliyorum Eylül.”

Kaşlarını yukarı kaldırdım. “Tam da kendini beğenmiş birinin kuracağı bir cümle,” diyerek ona sataşsanı da haklıydı, ben de ona karşı adını koyamadığım çok güçlü bir çekim hissediyordum.

Çarpık bir şekilde keyifle güldü. “Yalnızca doğruyu söylüyorum, söylediklerimi inkâr etmen gerçeği değiştirmez.”

“Yerinde olsam o kadar emin olmazdım.”

Gözleri yoğun bir ateşle parladı. “En azından biraz cesaretin olsun, yoksa inkâr etmek daha mı kolay geliyor sana?” Ses tonu öyle yumuşak öyle davetkârdı ki boğazımın heyecandan kuruduğunu hissettim.

Bakışlarını dudaklarıma indirdi ve orada takılıp kaldı, benim gözlerim de onun dudaklarını bulmakta gecikmedi. Yavaşça yutkundum, yakıcı bir heyecan kıvılcımı çoktan damarlarımda dolanmaya başlamıştı.

Alperen başını yavaşça öne doğru eğince, “Bunu yapmamalıyız,” dedim usulca.

“Evet yapmamalıyız...” diye fısıldadı. “Ama yine de seni öpmek istiyorum.”

Gözlerim dudaklarına dalıp giderken birden tek düşünebildiğim onunla öpüşmenin nasıl olabileceği oldu. Bu düşünceden kendimi koparamadım ve nitekim dudakları dudaklarıma dokununca gözlerimi kapatıp kendimi onun merhametine bıraktım.

Alperen’in öpüşü yumuşak ve nazik başlasa da giderek

hızlandı, derinleşti, sahiplenici bir hal aldı. Sonunda ise öpüşmemiz heyecandan başımı döndüren bir yoğunluğa ulaştı.

Hayatım boyunca birçok alanda eğitim görmüştüm ama hiçbir eğitim beni bu âna hazırlamamıştı. Öpüşmek muhteşem hissettiriyordu. Dudaklarımızın birbirine dokunduğu süre boyunca içimde saf sıcaklıktan oluşan şiddetli bir girdap oluşmuştu. Midemdeki tatlı kasılmanın sebep olduğu arzu her saniye daha da artıyor, bedenimin her noktasına nüfuz edip beni kendimden geçiriyordu.

Derken odada bir telefon sesi yankılandı fakat ikimiz de aldırmadan öpüşmeye devam ettik, hiçbir şeyi umursayacak halde değildik zira o an bizden başkası önemli değildi. Ancak arayan her kimse bizi rahatsız etmeyi sürdürecektir gibi görünüyordu. Nitekim telefon ısrarla çalmayı sürdürünce Alperen bir küfür savurarak isteksizce geri çekilmek zorunda kaldı.

“Buna bakmam gerek,” diye mırıldandı dudaklarına doğru. “Özge ararken çalan melodi bu. Cevap verene kadar rahat bırakmayacak.”

“Tamam,” dedim uysalca, zira yaşadığım çarpıcı hislerden hâlâ başım dönüyordu.

“Beni burada bekle, hemen döneceğim,” deyip bana haylazca göz kırptı. “Bir yere kaçmak yok, anlaştık mı?”

Kıkırdadım. “Mesaj alınmıştır.”

Alperen çalan telefonuyla birlikte kapalı kapıya doğru giderken arkasından hayranlıkla bakakaldım ve aptal sırtışıma bastırabilmek için altıdudağımı dişlerimin arasına aldım.

Kapı arkasından kapandıktan sonra derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. Aradan birkaç saniye geçince heyecandan atan kalbimi yavaşlarken suçlulukla karışık bir farkındalık yaşamakta gecikmedim. Az önce düşmanımınla öpüşmüş ve bundan zevk almıştım!

Yüzümü buruşturdum. Tanrım! Ben ne yapıyordum böyle?

Günler sonra ilk defa hedefime bu kadar yaklaşıma fırsatı bulmuştum fakat ben bu fırsatı onunla flört edip öpüşerek değerlendiriyordum. Gerçekten süper!

İnleyerek ellerimi yüzüme kapadım ve sersem bir halde, kapılıp sürüklendiğim arzudan kurtulmaya çalıştım. Bir an önce toparlanıp kendime gelmem ve neden burada olduğumu hatırlamam gerekiyordu!

Alperen sadece bir hedefti, hakkında bilgi toplayıp yakalanmasını sağlamam gereken bir avdı, hayatımı ortaya koyduğum görevimdi.

Ama... o, bir yandan da yanımdayken kendimi çok başka hissettiğim özel biriydi.

Kahretsin!

Başımı iki yana sallayarak zihnimde çatışan saçma düşüncelerden sıyrıldım. Düşmanımınla yaklaşmak ümitsiz bir çabaydı, tamamıyla yenik düşmektir. Hemen silkelenip akıllıca davranmaya ihtiyacım vardı. Aksi halde tüm planlarımız bozulabilirdi. Ve tehlikeye atacağım yalnızca kendi hayatım değildi, Yağmur ile Toprak'ın da hayatı söz konusuydu.

Alperen her zaman benim düşmanım olacaktı. Sonunda

büyük ödüle kavuşacağım bir anahtar, özgürlüğümü kazandıracak bir biletti. O, hiçbir zaman etkilenebileceğim ya da uğruna kapılıp gidebileceğim bir erkek olamazdı. Çünkü ben de görevim tamamlanana kadar normal insanlar gibi sıradan bir hayat süren bir kız olmayacaktım.

Göğsüme yakıcı bir ağırlık çöktü. Bir yanımdan bundan hiç hoşlanmasa da içimde beliren suçluluk hissini bastırdım. Oturduğum yerden hışımla kalkarak derin bir soluk alıp zihnimi boşaltmayı umdum. Biraz etrafı inceleyip neler bulabileceğime baksam belki kafamı toplamama yardımcı olurdu. Böylece neden burada olduğumun daha net farkına varırdım.

Görevime odaklanmam benim için en iyisiydi, gördüğüm her detayı aklıma not etmeli ve eve gidip Çisem Hanım'a göndermek üzere rapor hazırlamalıyım. Ben buydum, kendisine hangi görev verilirse verilsin sorgulamadan itaat eden duygusuz bir asker.

Çantamdan gelen kısık bir melodi duyunca telefonumu çıkarıp cevapladım. "Efendim Yağmur?" Tedirgin olarak elimi ağzıma götürüp ıtırnağımlı dişledim, acaba saçma hislerimi ta oradan hissedip beni azarlamak için mi aramıştı?

"Hangi cehennemdesin," diye bağırdı telefonun diğer ucundan.

Telefonu kulağımdan biraz uzaklaştırdım. "Sakin ol şampiyon."

"Aramadın, mesajlarıma cevap vermedin, seni çok merak ettim."

Pişmanlıkla alnımı kırıştırdım. "Affedersin, duymamışım... Meşguldüm."

Alperen'le öpüşüyordum!

“Görev tanımı yap, neler oldu, her şeyi bilmek istiyorum. Saatlerdir aklım sende!”

Gözücüyla Alperen'in kaybolduğu kapalı kapıya kısacık bir bakış attım. “Onu buldum,” dedim sesimi azaltarak.

“Ee bu kadar mı yani?” diye sordu sabırsızca “Önemli bir şey görmedin mi ya da ortaklarına dair bir iz, herhangi bir bilgi?”

İç geçirdim. Dalgın bir edayla, “Hayır,” diyerek bilgisayarın kurulu olduğu masaya doğru yürüdüm ve masanın üzerinde gördüğüm birkaç dosya kâğıdını ilgisizce karıştırmaya başladım.

Yağmur bir an duraksadıktan sonra, “Neler oluyor Eylül çok ketumsun, ayrıca saatlerdir ne yapıyorsun, neden hâlâ evde değilsin?” diye sordu kaygılı bir sesle.

“Alperen yaralıydı, ona yardım ettim.”

Şaşkınlıkla nefesini tuttu. “Ne dedin sen, ona yardım mı ettin? Neden?”

Sırıttım. “Çünkü çok iyi kalpli biriyim.”

“Bırak dalga geçmeyi. Şimdi neredesin peki?”

“Alperen'le limandaki bir depoya geldik, sanırım burası onun gizli evi.”

“Bütün işleri yürüttükleri ana karargâh gibi bir yer mi?” derken Yağmur'un sesi ciddileşti.

“Hayır sanmıyorum, burası öyle bir yere benzemiyor ama emin değilim. Her şey olabilir.”

“Not alıyorum, bakmakta fayda var,” dediğinde hattın gerisinden hışırtı sesleri duydum. “Konum atabilir misin?”

Bir tomar dosyanın arasına özenle gizlenen bir rulo kâğıt gözüme takılınca duraksadım, dikkatimi çekmişti. “Bu da ne?” diye kendi kendime mırıldanarak kâğıdı tamamen açıp masanın üstüne serdim.

Yağmur hemen merakla, “Ne oldu ne gördün?” diye sordu. “Of şu anda yanında olmamak çok sinir bozucu.”

İki katlı büyük bir binaya ait mimari planın üzerinde yazan başlığı ve kenarına düşülen onlarca notu fark edince, “Aman Tanrım!” nidası koptu dudaklarımdan. “Buna inanamayacaksın,” dedim Yağmur’a şaşkınlıkla.

Bu sırada sağımdaki duvara yansıyan bir gölge fark ettiğimde konuşmayı kesip hızla arkamı döndüm ve Alperen’i suratıma silahını doğrultmuş bir vaziyette karşımda dikilirken buldum.

Öfkeyle kararan gözleri benimkileri delip geçerken yüz hatlarına bile yansıyan korkunç bir öfkeyle bakıyordu bana. Yüzünde tanıdık hiçbir ifade yoktu, üzerinden saf tehlike akıyor ve tek bir hareketimle tereddüt etmeden tetiği çekip silahını ateşlemeye hazır, ölümün ta kendisi gibi acımasız görünüyordu.

Bakışlarındaki soğukluk kalbime bir bıçak gibi saplanıp içimi öyle dondurmuştu ki bu hali gardımı düşürmeme sebep oldu, hayatımda ilk kez ne yapacağımı bilmiyordum.

Alperen tehditkâr bir tavırla silahının emniyetini kaldırdı. “Bana doğruyu söyle. Kimsin sen?”

DEVAM EDECEK...